

A L U M N I
BizLetter
A L M A M A T E R

2012 - 3

"HOMECOMING 2012"

TAC'82 mezunları 30. yıl sertifikalarını alırken

TAC'87 mezunları 25. yıl sertifikalarını alırken

*TAC'82 ve TAC'87 mezunları,
mezuniyetlerinin 30. ve 25. yıl kutlamaları
anısına; Bizletter Temmuz sayısına katkıda
bulunmuşlardır.
Teşekkür ederiz...*

**TAC Mezunlar Derneği
Merkez Yönetim Kurulu**

Başkan
Ali Cerrahoğlu

Bşk. Yrd.
Kemal Tarım

Sayman
Mustafa Özyiğit

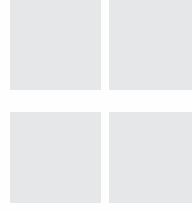
Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

Bizletter
Yayın ve Redaksiyon Ekibi
Erdoğan Kaynak
Betül Öcal
Nuran Baykal

Mizanpaj
Murat Aşar

Baskı
Alev Dikici
0322 / 4351313

Telefon : 0 324 613 19 22 - (ext:224)
Telefaks : 0 324 613 23 10
Yazışma Adresi : TAC Mezunlar Derneği
Pk : 6 33401 Tarsus / Mersin
www.tac-alumni.org

Editör'den
Erdoğan Kaynak

3

4

Yaşamdan
Mutlu Haberler
Kaybettiklerimiz
Kaybettiklerimizin ardından...

Başkandan
Ali Cerrahoğlu
Mr. McCain "NAMRUN"

15

20

Homecoming
Ali Cerrahoğlu
Doğan Gözde Özgödek
Püren Yeşil Ödemiş
Ayşe Arman

Mezunlardan

Sezer Türkten "Işkın Bucak"
Mahmut Telli "TAC'liler Avrupa'da Buluştu"
TAC'62 Mezunlarının 50. Yıl Buluşması
TAC'63 Mezunlarının Kapadokya Gezisi
TAC'67 Mezunlarının 45. Yıl Kutlaması
TAC'68 Mezunlarının Atina Gezisi
TAC'63 Hazım Kantarcı'nın Doğumgünü
TAC'51 Uğur Ersoy ile Röportaj
TAC'57 Teoman Abi Tarsus'ta
Robert Kolej'de TAC Basketbolu
57 Yıl Sonra Hürriyet Buluşturdu
Engin Ünsal "Özlemin Rengi Nedir?"

34

62

TAC'nin Çınarları
Nihat Taner "TAC'42 İsmail Berduk Olgaçay"

Bizi Biz Yapanlar
C. Mark Smith "From Tarsus to Tacoma"

66

70

Ankara'dan Haberler
"Mayıs Etrak Buluşması"
Tuncay Erzin "Kerametli İşler"
"Mayıs Son Cuma"

Mersin'den Haberler

Erdoğan Kaynak "Mersin Son Cuma"lar

73

74

Adana'dan Haberler
Aylin Türkmen

TAC'den Haberler

"19 Mayıs Kutlamaları"
"11. Güner Baykal Basketbol Turnuvası"
Dilem Deniz Yıldırım "TAC Mezuniyet Töreni"
"Kaleburcu Köy Okulu Boyama Etkinliği"
"Kaybolan Kültür"ün İzinde
TAC Tarih Kulübünün Sinan Tanyıldız Ziyareti

75

84

Edebiyat Köşemizden
Defne Ongun "Hayatımızın Kareleri"

TAC Spor

Ali Çekiç "11 Güner Baykal Basketbol Turnuvası"
"TAC Spor Kulübünün Geleneksel Balosu"

86

BAĞIŞ FORMLARI

ADI - SOYADI :

MEZUNİYET YILI : TALAS TAC

ADRES :

TEL&FAX :

CEP TEL. :

E-MAIL :

1- Yıllık Aidiyet ☐ **(175 TL'dir.)**

2- Burs Bağışı ☐

3- “Stickler’a Bir Tuğla da Sen Koy” Burs Projesi ☐

4- Bizletter Sponsorluğu ☐

Bizletter Reklamı ☐

Bizletter Bağışı ☐

5- TAC Spor Kulübü Bağışı ☐

BAĞIŞLARINIZ İÇİN ÖDEME TERCİHİNİZ

1- Kredi Kartı ile ödeme;

KART NO :

GÜVENLİK : (Kartın arkasındaki numaranın son üç rakamı)

SON KUL. TARİHİ :

MİKTAR : TL \$

PEŞİN :

AYLIK ÖDEME : AYDA TL / \$

Adı - Soyadı
İmza

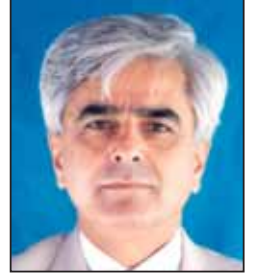
2- Banka Hesabı;

GARANTİ BANKASI TARSUS ŞUBESİ TR 55 0006 2000 1530 0001 299930 NO'LU TL HESABINA

GARANTİ BANKASI TARSUS ŞUBESİ TR 90 0006 2000 1530 0009 098294 NO'LU \$ HESABINA

yatırılmıştır.

Adı - Soyadı
İmza

Erdoğan Kaynak
TAC'63

Sevgili TAO-TAC Dostları,

Nisan-Mayıs-Haziran derken Temmuz ayına girdik. Dengesini bozduğumuz doğa, kendisini toparlamaya çalışıyor. Bedelini bizlere ödeterek. Sel felaketleri.

Fırtınanın verdiği hasarlar. Havaların bir serinleyip bir kavurucu sıcaklara yerini bırakması... Bakalım bu durum daha ne kadar sürecek? Temmuz Ağustos ayları bizlere daha neler gösterecek? Aman ha! Doğayı koruyalım. Torunlarımıza yaşanabilir bir dünya bırakalım.

Son üç ay, camiamız için çok hareketli geçti. Son Cuma ve Office Party buluşmaları, Homecoming hazırlıkları, muhteşem geçen Homecoming buluşmamız, okullarımızın mezuniyet törenleri, Namrun Mezunevi ve TAC Müzesi çalışmaları, dönemlerimizin dünyanın farklı farklı bölgelerinde bir araya gelişleri, evlilikler, doğumlar, kaybettiklerimiz. Ki, hepimizin yazılarından tanıdığı çok değerli çalışan, yorulmak bilmeyen, world traveller, Safranbolulu abimiz Yüksel Oktay'ın bizleri sarsan beklenmedik vefatı... Biz Letter'in son sayısında sanki bizlere veda edercesine Oktay Kardeşleri tanıtan yazısının hemen akabinde. TAC Ankara Balosunun düzenlendiği Hilton Otelinin, rufunda buluşmak üzere randevulaştığımız önceden. Ankara'daki bir etkinliğe konuşmacı olarak davetli gelen güzel kızı, Mehmet Danışman (TAC'65) ve Muhsin Günaştı (TAC'66). Çok hoş bir sohbetimiz olmuştu akşama doğru. Gün boyu katıldıkları etkinlikler sonrasında bile hala dipdiri idi. Günü 48 saat yaşayan biri idi rahmetli. Çok önemli bir ameliyat geçirmişti. Ama çalışma temposundan hiç bir şey kaybetmemişti. Örnek alınacak bir büyüğümüzü. Yapacak çok projeleri vardı. Rahmetle anıyoruz kendisini.

Biz Letter'in bu sayısında ilginizi çekeceğini umduğumuz çok renkli bir çıkarımız var: Uğur Ersoy (TAC'51)... ODTÜ'yü kuranların arasında bulunan değerli akademisyenlerden Engin Keyder (TAC'57) ve Yıldırım Yavuz (TAC'57) ekibinde yer alan ve hala da yeni yeni üniversitelerin kuruluşunda etkin olarak görev yapmaya devam eden çıkarlarımızdan Uğur Ersoy ile yapılan bir röportaj var. Röportajı yapan da bir Ersoy. Yakup Ersoy (TAC'75). Amerikalı bir müdürümüzle konuşmamız sırasında çok hoş bir ifade kullanılmıştı, o hala kulaklarımda çınlar durur: TAC Never Sleeps! Uğur Ersoy abimiz de TAC'nin bu özelliğini pekiştirenlerden biri.

Her sene 19 Mayıs'a en yakın denk gelen Cumartesi günü düzenlenen Homecoming bu sene tam da Gençlik ve Spor Bayramımıza rastladı. Çok güzel unutulmaz bir gün yaşadık hep beraber. Bu muhteşem buluşmamızdan resimler bulacaksınız bu sayımızda. 50., 45., 40., 35., 30., 25., 20., 15., 10., ve 5. mezuniyet

yıllarını kutlayan dönemlerin renkli renkli T-shirtleri günümüzü renklendirdi. Auditoriumdaki sertifika törenleri eski öğretmenleri ve mezunlarımızı bir araya getirdi. Çekilen BOMBALAKI'ler yüreklerdeki TAC sevgisini daha da kuvvetlendirdi.

Güner Baykal Basketbol turnuvası, minyatür kale futbol müsabakaları, karnaval, Stickler'in merdivenlerinde dönemlerin topluca hatıra resim çekirtmeleri derken akşam oldu. Maynard Hall ile Friendship Hall binaları arasındaki masalarda birlikte yenen yemek ve şenlik duyguları uçurdu... Enfes bir gece yaşandı. Bu anlardan resimler bulacaksınız ki, Homecoming 2012'ye gelemeyenler yaşanan heyecanı yüreklerinde hissetsinler.

Mr. McCain'in Namrun House ile ilgili anı yazısını, Çekirge Teoman'ın (TAC'57) Çukurova ziyaretini, TAC Mezunlar Derneği Yönetim Kurulunun mezunlarımızla Namrun Mezunevinde yaptığı çok katılımlı aylık toplantısını, Ongun Tan (TAC'98) ve Cahit Birdir (TAC'87)'in de aralarında bulunduğu Grup JAYA'nın Londra'daki ilk konserlerini, TAC Spor Kulübünün Mersin Botanik'te düzenlediği geleneksel yemeğini başkanımız Dr. Ali Çekiç (TAC'82)'ten, Engin Ünsal (TAC'55)'in kaleminden "Özlemin Rengi Nedir?" yazısını, TAC'63 döneminin bu yılki Kapadokya buluşmasının hikayesini Bahattin Gürsöz'den, TAC-EU buluşmasını, Işkın Bucak'tan haberleri ve resimleri Sezer Türktan (TAO'59)'dan ve daha bir çok ilginizi çekecek haberleri resimleriyle birlikte Biz Letter'in sayfaları arasında bulacaksınız.

Size sevindirici bir haberimiz var: Önceki Ocak ve Nisan sayılarımızı, bu sayımızı ve bundan sonraki çıkacak sayılarımızı düzenli olarak www.tac-alumni.org / www.bombalaki.com sitelerimizden de takip edebileceksiniz.

Biz Letter Temmuz 2012 sayımıza sponsor olarak verdikleri desteklerinden dolayı Tamer Büyükyılmaz ve Kazım Apa'nın şahsında TAC'82; İlter Baykal ve Tibet Kağızman'ın şahsında TAC'87 dönemlerine teşekkür ederiz.

TAC ile ilgili her türlü haber ve resimlere sayfalarımız açıktır. Lütfen bizimle paylaşın ki biz de camiamıza iletelim. Unutmayın:

**HER MEZUN BİR HABER
HER MEZUN BİR MUHABİR...**

Haber ve resimlerinizi gönderebileceğiniz adresler:
bocal@tac.k12.tr veya **nuranbaykal@hotmail.com**

TAC sevgisiyle kalın,
Biz Letter'siz kalmayın.

Mutlu Haberler

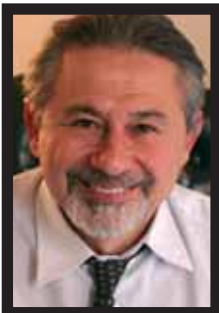
🎖️ **TAC'56** Erkut Şahinbaş, ülkemizde mimarlara verilen en prestijli ödül olan Mimarlar Odası Ulusal Mimarlık Ödülleri Mimar Sinan Büyük Ödülünü meslek yaşamının 50. yılında aldı.

🎖️ **TAC'64** Uluç Gürkan Mersin Konferansından sonra kitabını imzaladı.

TAC mezunları soldan sağa Dr. Serhan Antalyalı, Nihat Taner, Gazi Türkyılmaz, Nedim Ardoğa ve Savaş Hayırlıoğlu.

🎖️ **TAC'71** Özdemir Aktan, Türkiye Tabipler Birliği Başkanı seçildi.

🎖️ **TAC'72** Tamer Seçkin, ABD'nin en saygın onur madalyalarından birisi olan "Ellis Adası Onur Madalyası" ile ödüllendirilmiştir.

🎖️ **TAC'79** Abdullah Milcan, Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalında "Profesör" oldu.

🎖️ **TAC'85** Prof. Dr. Serhan Sevim, Nöroloji Anabilim Dalı Başkanlığına atandı.

🎖️ **TAC'86** Onur Sokullu, 13 Nisan 2012 günü Kalp ve Damar Cerrahisi Doçenti oldu. Kendisi halen İstanbul'da Dr. Siyami Ersek Göğüs, Kalp ve Damar Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışmaya devam ediyor.

🎖️ **TAC'92** Püren Yeşil, **TAC'97** Kıvanç Kahya, **TAC'01** Müge Kahya ile ortam girişimleri www.narpuz.com açılmıştır.

🎖️ **TAC'98** Ongun ve **TAC'97** Cahit, Jaya adlı gruplarıyla Londra'da düzenli konser vermeye başladılar. Konserlerde kendi şarkıları ve Türkçe coverlar çalarak, Londra'daki Türk topluluğa rock müzik keyfi yaşıyorlar. Grup ilk kurulduğunda **TAC'00** Gökhan Şahin'in grupta olması, neredeyse grubu Londra'da bir karma Echo aşamasına getirmişti. Ancak daha sonra Gökhan'ın Londra'dan ayrılmasıyla şu anda 4 kişilik grubun ikisi TAC'li eski Echo'cu. Grubun eventleri ve daha fazla bilgi için; www.jayatheBand.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Mutlu Haberler

TAC'01 Alper Atamer ve TAC'01 Ömür Özkardeşler İstanbul Maslak'da tantuni dükkanı açtılar.

TAC'07 Mehmet Emin Özyiğit, Koç Üniversitesi'nde 15 Mayıs'ta 2011-2012 Vehbi Koç Onur Ödülünü almaya hak kazanmıştır.

TAC'63 Ergül Bakay, Mersin'de My Towers'dan yeni aldığı dairesinde Mersinli dostlarını ağırladı.

TAC'63 Erdoğan Kaynak'ın küçük oğlu Ahmet evlendi.

TAC'98 Ender Uslu evlendi.

TAC'92 Günay Köker Kaşif Şahbazoğlu ile evlendi.

TAC'01 Can Türkmen, Özgören ailesinin sevimli kızı Gül ile evlendi.

TAC'03 İpek Hakçıl'ın abisi, coğrafya öğretmenlerimizden Kemal Hakçıl'ın oğlu TAC'01 Eren Hakçıl evlenmiştir.

TAC'85 Bahri Özden'in Seda adını verdikleri kızları dünyaya geldi.

TAC'97 Elçin Darendeli'nin Mira adını verdiği bir kızı oldu.

Okulumuzda uzun yıllar fizik öğretmenliği yapmış olan Hakan Uz dünyaevine girdi.

Camiamız adına kendilerini kutluyoruz...

Kaybettiklerimiz

- TAO'51 - TAC'55 Ekrem Başlamışlı'yı,
- TAO'53 - TAC'56 Yüksel Oktay'ı,
- TAC'57 Ülkü Vural'ı,
- TAO'58 Gültekin Orhon'u,
- TAC'91 İlker Özyaşar'ı,

kaybetmenin derin üzüntüsü içindeyiz...

Ayrıca;

- TAC'72 Yılmaz Dokuyucu'nun babası,
- TAC'78 Emin Sungur'un babası,
- TAC'79 Orhan Gürsoy'un annesi,
- TAC'85 Bahri Özden'in babası,
- TAC'92 Yağız Karadayı'nın babası Prof. Aşkın Karadayı,
- TAC'01 İpek İzgialp'in babası, TAC'77 Aydın İzgialp'in abisi,
- TAC'02 Metehan Özgür'ün annesi,
- TAC'11 Can Özkan'ın babası,
- TAC Edebiyat Öğretmenlerinden Ömer Özcan,

vefat etmişlerdir. Acılarını paylaşır başsağlığı dileriz...

TAC'91 İlker Özyaşar

TAO'53 - TAC'56 Yüksel Oktay

TAC'55 Ekrem Başlamışlı'nın ardından...

Az evvel kardeşi Yusuf'dan aldığım habere göre sirozdan muzdarip EKREM BAŞLAMIŞLI (TAO-51/TAC-55, Gavurdağ' ılı Deli Ekrem) bugün İstanbul'da defnedilmiş bulunmaktadır. Uzun yıllar TUPRAŞ' ın Personel müdürlüğünü yapmış olan Deli'ye rahmet, yakınlarına ve dönem arkadaşlarına başsağlığı diliyorum.

sss

Tuncer Erzin TAC'56

Demek Ekrem de gitti...

Bu sabah bu acı haberle uyandım. Günüm zindan oldu. Demek Ekrem Başlamışlı da aramızdan ayrıldı. Allah rahmet eylesin. Geride bıraktıklarına Allah sabır ve sağlıklar versin. Bu arada

bizim yaş grubunda yaprak dökümü başladı. Yüksel'in aramızdan ayrılması da çok büyük sürpriz olmuştu. Aradan daha bir ay bile geçmeden Ekrem de gitti...

Ekrem'e deli denildiğini ben hiç duymamıştım ama o kendisine isimler takardı. Mesela ACAYİP derdi, mesela GAVURDAĞLI derdi. Hatta bu ikincisini mahlas olarak da kullanırdı şiirlerinde. Hatta bazen bağırırdı: SKARAMUUŞ!!! Ardından da Bulamamış diye eklerdi. Ekrem buydu işte. Acayip...

Ekrem benden 3 yaş büyüktü 55 mezunuydu ama biz hemen hemen sınıf olarak ODTÜ'ye gittiğimiz ertesi yılı Ekrem de ODTÜ'ye geldi. İdari ilimlere girdi ve 62'de mezun oldu. Rahmetli Ekrem'le dostluğumuz ODTÜ'de daha bir perçinleşti. Ekrem

ODTÜ'de Campus Times gazetesini çıkartırdı. Campus Times gazetesini hepimiz kolejden hatırlarız. Ekrem o alışkanlığını ODTÜ'de devam ettirdi. Kendini adete Campus Times'a adamıştı. Ben de o yıllarda Campus Times'a şiirler yazardım. Öyle ki her sayısına şiir yetiştirmek için işi gücü bırakır habire şiir yazmaya uğraşır dururdum. Ekrem de çok şiir yazardı; hatta yazdığı bazı şiirlerin altına başkalarının ismini yazardı.

Şiir dedim de Engin Ünsal'ın ismini anmaktan kendimi alamadım. Engin Ünsal ve Tuncer Karamustafa'nın şiirleri Varlık'ta yayınlanırdı. Rahmetli Duran Karaca da Varlık dergisinin kapaklarını çizirdi. Mete Akyol ise daha lise ikide iken Hürriyet gazetesinin çok meşhur muhabiri idi. Geçenlerde bu grupta Mete'yi bilmez birisi Mete'ye hakaretler yağdırmıştı. Mete de sessiz kalarak büyüklüğünü göstermişti.

Gerek Engin Ünsal gerek Tuncer Karamustafa gerçekten birinci sınıf şairlerdi. Ekrem ve ben, ne yalan söyleyeyim, onların klasında değildik. Bizim şiirlerimiz Varlıkta yayınlanmadı. Yayınlanmadı ama ODTÜ Campus Times gazetesinde yazdıklarımız diğer ODTÜ'lü amatör şairlerin şiirleriyle birlikte kitap haline getirildi. Kitabın ismi ŞİİRLER. ODTÜ Talebe Birliği Kültür Yayınları No: 1. Ekrem Başlamışlı' nın büyük gayretleriyle ve Necdet Evliyagil' in önsözüyle yayınlanan bu kitapta Ekrem'in 9 şiiri, benim de 10 şiirim bulunmaktadır.

Ekrem, yüreğinden insan sevgisini hiç eksik etmeyen çok değerli bir kişi idi. Onu rahmetle anarken adı geçen kitabımızın 12'nci sayfasında yer alan Ekrem'in Yazdığı BEŞ DİLDE isimli şiiriyle sizi baş başa bırakıyorum.

BEŞ DİLDE

Bu senin gözlerin yüzünden
Bu memleketi terk edip gideceğim;
Alp Dağlarına varacağım
Dördüncü Hanri misali yalınayak karlarda
Tırmanacağım, tırmanacağım...
Zirvede seni bulacağım.
Çok şeyler biliyorum, çok şeyler
Aştan ve sevgiden yana:

Ti Voliyo Bene

Işıklar yeşillikte erimiş
Serçeler insanlarla haşır neşir...
Bu insanlar, bu yeşillikler, bu kuş;
Ayrılmazlar birbirlerinden;
Yalnız biz ayrıyız sebepsiz...
Bir bira kadehinde büyür gözlerin,
Büyür içimde ümit:

Ich Liebe Dich...

Sen Paris akşamlarını bilmezsin
Şarap şarap batar ufukta güneş
Bir damla içemezsin...
Sonra bir gece başlar; şen şakrak
Bir şarkı yükselir uzaklardan
Ve sen gelirsin aklıma;
Yaşadığımı o zaman anlarım...
Bir şey var aramızda sınırsız
Bilmeni isterim:

Je T'aime

Sisler ikliminden bir mektup alacaksın,
Mektubu akşamüstü alacaksın.
Ellerin titreyecek açarken
Tek kelime bulamayacaksın.
Bütün gece kaçıracaksın uykuyu
Ve anlayacaksın:

I Love You

Daha ne istiyorsun yavrum
Kaldır şüpheli bakışlarını
Ne olur kaldır:

Seni Seviyorum...

İşte böyleydi Ekrem. O da gitti...

Mahmut Telli TAC'57

Ekrem Başlamışlı' nın ölümüne çok üzüldüm.
Ailesine sabır ve bu forumda baş sağlığı dilerim.
"Deli" Ekrem abimi hep sevgiyle anarım. Çünkü Ekrem abimin neşesi, küçüklere karşı "abiliğini" hiç bir zaman istismar etmemiş bir abimizdi.

Anımsadığım bir olaydan bahsetmeden geçemeyeceğim.

Orta üçteydim. Kara trene biraz erken binmiş, ve okula yaşitlarımından ve hemen herkesten önce gelmişim. O gün yağmur yağmıyordu. Öyle bir hüzün çöktü kü üstüme, yalnızlığımı müthiş yadırgayarak eski tenis kortunun yanındaki banka oturdum, içimden gelen ağlama hislerini tutamadım, ve Tarsus'ta ilk ve son defa hüngür hüngür, kendi başıma ağladım.

Derken eski kütüphane, oyun odası vs. binası yakınlarına birisi geldi. Üstünde bir pardesü vardı. Elini bir cebe atıyor, bir cepten de bir sise çıkarıp deviriyordu. Baktım Ekrem Abi. Bu arada o

zamanki spor odasına mı gitti ne oldu, bilmem, bir futbol topu çıkardı. Getirdi, şöyle bir frikik uzaklığından binanın ikinci kat pencerelerine şut atmaya başladı. (Sonradan yanına gittiğimde, pardesünün bir cebinde bir dizi lahmacun, ötekisinde de bir şarap şisesi olduğunu öğrendim.) Napıyosun abi dedim. Şu camları kırmaya çalışıyorum da bir türlü kıramadım dedi. Muzipliğe bayılırdı.

Bir de oyunculuğu vardı, yani sahnede. Sonra, o oyunlardan arada bir ibareler kullanırdı. "Dağılın be sizi Gaskonyalı alçaklar!" Herkese de "çorbacı" derdi.

Zerre kadar kabadayılığını görmedim. Kızardı bazen ama, nerde durması gerektiğini bilir, etrafındakileri de boyuna güldürürdü.

Hayatıma kattığına müteşekkirim.

TAC 55,
Teoman Sipahiçil TAC'57

Yine peş peşe kötü haberler almaya başladık. Bu son olsun diyelim. Abimizin mekanı cennet, sevenlerinin başı sağ olsun.

Güçlü Atınç TAC'95

Ekrem ağabeye Allah'tan Rahmet, ailesine, dostlarına ve camiamıza sabırlar dilerim.

N. Celal Toroglu TAC'84

Ekrem Başlamışlı ağabeyimize tanrıdan rahmet, yakınlarına sabırlar diliyorum, mekanları cennet olsun.

Erdem Gök TAC'83

Ekrem Başlamışlı ağabeye Tanrıdan rahmet diliyorum. Sınıf arkadaşlarının, ailesinin ve tüm sevenlerinin başı sağ olsun.

Hamit Serbest TAC'71

Değerli Ekrem ağabeye tanrıdan rahmet, ailesine, dostlarına, dönem arkadaşı ağabeylerimize ve camiamıza sabırlar dilerim.

Sinem Bilgen TAC'91

TAC'56 Yüksel Oktay'ın ardından...

İnanmakta güçlük çektiğimiz bir haber ulaştı. Sevgili Yüksel Oktay'56 abimizi kaybettik.

Yakın zamanda tanıdığımız, her şehir de her TAC etkinliğine güler yüzüyle ve enerjisiyle katılan Yüksel Abimizin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Hepimizin başı sağ olsun...
Ali Cerrahoğlu TAC'78

Camiamızın ve tüm sevenlerinin başı sağ olsun. Mekanı cennet olsun...

Sabri Temizgönül TAC'91

Hakikaten inanmakta çok zorlandım, şoke oldum. Hem platformda hem Tali Sohbetlerde hem de ABD'de de kurmayı hedeflediğimiz Türk Kütüphane ve müzesi işinde birlikte bir çok etkinlikte bulunmuştuk. Benim için çok ama çok değerli bir ağabeyi kaybettik. Başımız sağ olsun, Mekanı Cennet Olsun.

İngilizce yazılarını özlemle anacağım. Yeri doldurulamaz bir ağabeyimizdi..

Sss,
N. Celal Toroglu TAC'84

İnanmakta zorlandığım bir haber:(
Benim de tanıma fırsatı bulmuştum ve en son geçen yıl mart ayında Ç.Ü'de görmüştüm... Enerjisiyle, yaşama sevinciyle hepimize örnek oluyordu...
Çok üzgünüm... Hepimizin başı sağ olsun..

Sezgin Erol TAC'89

Gerçekten büyük üzüntü.. Geçen yıl İzmir'de kaldığı otelde kendisini ziyaret etmişim ve bu vesile ile tanışma imkanı bulmuştum. Grubumuz, aktif bir üyesini kaybetmiş oldu. Uzun süredir sessizdi. Ailesine ve TAC topluluğuna başsağlığı ve sabırlar dilerim.

Ender Aydın TAC'73

Çok acı bir haber...
Üretkenliği ve kafa yaşı ile pek çoğumuzdan genç bir abimizdi. 75 yaşında olduğuna ve kaybettiğimize inanmak gerçekten güç...
2009 yılında Kitap fuarında beni bulmuş ve kitabımı imzalatarak onurlandırmıştı. Oradan da Elif Şafak'ın bir konferansına katılacağını ve kendisine bazı soruları olacağını anlatıyordu. Hiç durmadan çalışan ve üreten, güler yüzüyle hepimize örnek olması gereken bir abimizdi.
Mekanı cennet olsun. Hepimizin başı sağ olsun...

Badahan Canatan TAC'90

Çok sevgili Yüksel ağabeyi tanıma onurunu yaşayanlardanım. O kadar çok yerde, o kadar çok şeyde ve bizlerde izi var ki, artık fiziksel olarak aramızda olmasa bile anılarımızda yaşamaya devam edecek.
Engin ülke sevgisi, engin insan sevgisi ve birçoğumuzun aklına bile gelmeyecek konularda, yerlerde kendi özgür iradesiyle, kendi aydın duruşu ve sorumluluğu ile etkin bir biçimde yer alan; söylecek sözü, alınacak tavır, atılacak adımı olan; yani düşünen, söyleyen, eyleyen biriydi. Bilge kişiliğiyle ışık saçardı. Kaybımız çok büyük, huzur içinde uyuyacaktır, kendine düşeni fazlasıyla yapanlardandı. Anısı önünde saygı ile eğiliyorum. Işıklar içinde uyu sevgili Ağabey.

Nuri Doğan TAC'68

Yüksel abi de Safranbolu'dan TAC'ye daimi yatılı gitmiş nadir hemşerilerimizden idi.. Hayattaki en yaşlı Safranbolu'lu mezunumuz idi yanılmıyorsam..

Kendisi ile son yıllarda birkaç kez buluşup 'hemşeri' sohbeti yapmış idik.. 'Tarihe Miras Müze Kent Safranbolu'nun ABD'de

tanıtımı için fikirleri var idi.. Ayrıca enerji projeleri ile meşguldü. Son zamanlarda Kütüphane kurmak ile de uğraşıyordu. Yaşına göre gayet enerjik, üretken, dolu bir insan idi. O'nun hayatından alınabilecek ders; 'faydalı işlerle uğraşarak dinç ve zinde kalmak' olabilir..
Nur içinde yatsın.

Zeki Akıllıoğlu TAC'80

Yüksel Oktay ağabeyimizle en son, 5-6 ay önce, Ankara'ya geldiğinde buluşmuş, Haydar Hocamızın da katıldığı KEBANK'a gitmiştik. Yol boyunca, Yüksel Ağabey o muhtesem enerjisi ve heyecanı ile duygu ve düşüncelerini paylaşmıştı. Bizletter'da adeta onun köşesi sayılabilecek yazılarını çok özleyeceğiz. Allah rahmet etsin, ailesinin başı sağolsun. Saygı ve sevgilerimle...

Doğan Gözde Özgödek TAC'86

Yüksel Oktay Ağabeyi 2010 yılında bir iş vasıtasıyla tanıma fırsatı bulmuştum. Bu camiaya ait olmaktan bir kez daha gurur duymama sebep olan ağabeylerden biriydi. Bir seyahatimde denk getirebilirsek beraber Libya'ya gitme sözümüz vardı, malesef Libya'daki malum olaylardan dolayı kismet olamamıştı. Gerçekten çok acı bir haber. Mekanınız cennet olsun, nurlar içinde yatin ağabey...

Murat Dağlı TAC'98

Bitmeyen enerjisiyle hepimizi heyecanlandıran Oktay Abi'mizin göçüşüne üzüldüm. İyi bir entellektüel, boş konuşmak yerine çok iş yapan çok kıymetli bir abimizdi. Rahat uyusun.

Vamık Kural TAC'71

O kadar üzgünüm ki...
En son mailine cevap veremedim çünkü ne enerjim onunki kadar çoktu ne de "oku" dediği herşeye yetişebildim...
Başımız sağolsun...

Püren Yeşil Ödemiş TAC'92

Yüksel Oktay abimizin vefatından duyduğum üzüntü çok büyüktür. Ben TAC'ye 1954'te girdim ve Yüksel abi bizlere 1954-55 ve 1955-56 öğretim yıllarında 2 yıl abilik yaptı. Yüksel abiye Allah'tan rahmet; yakınlarına, tüm sevenlerine ve TAC camiasına sabır ve başsağlığı dilerim. Nurlar içinde yatsın.

Adil Öztoprak TAC'61

Çok ani oldu bu haber. Geçen hafta doğum gününü kutlamıştık. Daha bu hafta sonu Safranbolu'da kulaklarını çınlatmıştık.

değerli, enerjik bir abimizdi. Allah rahmet eylesin.

Tuncay Sergen TAC'70

Mutlak bir Şok!

Sözün bittiği yer bu olmalı.

Ulu çınarımız, Yüksel Abimiz ışıklar içinde yatacaktır.

Allah gani gani rahmet eylesin

Tüm sevenlerinin, sayanlarının başı sağ olsun...

Yılmaz Ayata TAO'60, TAC'63

Acı haberi şimdi okudum. Çok ama çok üzüldüm. İnanamıyorum. Böylesine çalışkan, her an her kültürel, sosyal ve teknik etkinlikte bulunan modern Evliya Çelebi sevgili Yüksel Oktay'ın aramızdan ani ayrılışına inanamıyorum.

Allah gani gani rahmet eylesin. Mekani cennet olsun. Hepimizin başı sağolsun. Allah geride kalanlara sabırlar versin.

İşte böyle bir dünyada yaşıyoruz: Okus pokus, bugün varız yarın yokuz.

Maalesef.

Mahmut Telli TAC'57

Haber çok üzücü. Büyüğüne, küçüğüne hep sevgi ve gülümseyen yüzü ile yaklaşan bir ağabey olarak hatırlayacağız. Allah rahmet eylesin ışıklar içinde uyusun. Başta sevgili Sevgin Ağabey olmak üzere tüm aile bireylerine sabırlar diliyorum.

Rahmetli Yüksel Ağabey'i 1952-1957 senelerinde TALAS'ta iken hatırladığıma göre TAC'56 mezunu değil, belki TALAS mezuniyeti '56'dır diye düşünüyorum.

Sevgiler...

Halim Mumoğlu TAC'61

Acı haberinizi, biraz evvel bilgisayarımı açıp aşağıdaki mesajınızı okuyunca öğrendim.

Şoke oldum ve inanmak istemedim. Ben 1955 yılında TAC'ye başladığımda rahmetli Yüksel ağabeyciğim son sınıfta idi. Sadece bir sene zarfında bile hem bana, hem bütün arkadaşlarıma tam bir ağabeylik yapmıştı.

Tanrı rahmet eylesin. Rahmetli Yüksel Ağabeyinizin mekanı cennet olsun. Geride bıraktığı aile bireylerine, dostlarına, sevdiklerine başsağlığı diliyorum.

Aynı şekilde bütün TAC camiasına da başsağlığı diliyorum. "Yüksel Oktay Kardeşinin tamamen zıddı bir karaktere sahiptir. Çabuk kızar ve yine o kadar çabuk pişman olur. Resim çizmede gösterdiği meharet işi olanları yanına koşturur.

Sevdiği şarkı: Yoksun bu gece yine zehroldu şarabım."

Biraz evvel 1955-1956 yıllığını buldum ve açtım ve hem Yüksel ağabeyimin yakışıklı fotoğrafına baktım, hemde fotoğrafının altındaki yukarıdaki yazıyı okudum.

Saygılar ve Sevgilerimle...

Hilmi Oktar TAC'62

Çok acı bir haber. Bende inanmakta güçlük çekiyorum. Hepimizin başı sağolsun. Acımız çok büyük.

Saygılar,

Güçlü Atınç TAC'95

Yüz yüze tanışma sansı da bulduğum, enerjisine ve eylemlerine hayran olduğum bir "eski tüfek", Yüksel abi...

Her daim sevgi ve saygıyla hatırlayacağım.

Alihan Irmakkesen TAC'81

Yüksel Abi'nin vefatı çok ani oldu. Çalışkanlığı, enerjisi, coşkusu ve yurtseverliği ilham vericiydi.

Eminim daha söyleyecek çok sözü vardı. Toprağı bol olsun. Işıklar içinde yatsın.

Yücel Akyürek TAC'61

İnanamıyorum.

Bu kadar güzel bir insan olamaz demişimdir hep. Çalışkan mı çalışkandı. Bitmez tükenmez bir enerjisi vardı.

Dünya bir kazan o bir kepçeydi sanki. Bugün burda, yarın Amerika'da.

Biz Letter'in bir sayısındaki yazısında "world travellers" diye nitelemişti TAC'li Oktay kardeşleri. Biz Letter'in daimi yazarlarındadı. Dönem buluşmalarını, Aşık Veysel'i, çok sevdiği Safranbolu'yu, TALAS ve TAC mezunlarımızın yazdığı kitapları, gazetecilik yapanlarımızı ve daha bir çok konuyu yazılarında dergimize aktarmış, dergimize zenginlik katmıştı.

2012 Ankara balosu öncesinde Hilton'un roofunda kızıyla, Muhsin Günaştı (TAC'66) ve Mehmet Danışman (TAC'65) ile birlikte uzun uzun sohbet etme fırsatı bulmuştum. Ermeni meselesinin takipçisi ve araştırmacıydı. İçindeki Safranbolu ateşi hep yanardı. Zeki Akıllıoğlu (TAC'80) ile hemşehrilik bağları vardı.

Böylesine hayatı dolu dolu yaşayan değerli Yüksel Ağamı tanımak şansına sahip olmuştum. Ameliyat olduğunda bile haberlerini bizimle paylaşmıştı. Sık sık haberleşir, bir abi kardeş yakınlığı ile hal hatır sorardık. O da ben de çok mutlu olurduk bu süren güzel ilişkiden.

Hayat böyle acı sürprizler yaşıyor, maalesef. Elden bir şey gelmiyor. Rahmet dilemekten öte. Artık anılarla yaşayacaksınız aramızda sevgili Yüksel Ağam. Seni hep güzelliklerinle anacağız.

Sana gani gani rahmet dilerken, çok sevdiğin Oktay Ailesine, tüm TALAS-TAC dostlarına ve TAC'56 dönemine baş sağlığı diliyorum.

TAC'li kardeşin olarak, TAC'nin Biz Letter gönüllü çalışanları olarak seni hep anacağız...
Nur içinde yat güzel insan...

Erdoğan Kaynak TAC'63

Kimseyi incitmemeye büyük özen gösteren, bütün yazıları derin Türkiye sevgisi kokan, aynı zamanda evrensel değerlerden taviz vermeyen dünya vatandaşı bu büyük insanın anısı önünde saygıyla eğilirim.

Seni unutmayacağım, toprağın bol olsun sevgili Yüksel Ağabey.

Selim Derbent TAC'71

Hepimizin başı sağolsun. Bu enerjik ve hayat dolu abimizi kaybetmiş olmanın üzüntüsü içerisindeyim. Allah'tan sevenlerine sabır diliyorum.

Kaan Akyalçın TAC'95

Değerli Oktay ailesine, TAO ve TAC ailesine taziyelerimi iletmek isterim. Değer verdiğim Yüksel Oktay'ı kaybetmenin üzüntüsü içindeyim.

Camiamıza bu acıyı unutturacak başka acı vermemesini dilerim tanrıdan.

Yüksel Oktay'la bir çok seyahatlere beraber gittik. Ne zaman bir boşluk bulsa hemen uykuya geçer enerji toplardı. Nerede bir Enerji etkinliği olsa ilk gördüğüm insan Yüksel Oktay'dı. Nur içinde yatsın.

Sevgi ile...

Metin Atamer TAC'58

Yüksel Oktay abinin vefatı hepimizi çok üzdü. Allahtan, kendisine rahmet, acılı ailesine başsağlığı ve dayanma gücü diliyorum.

Süha Önen TAC'71

Birkaç dakika önce okudum. İnanmak istemedim. Onun enerjisine, dostluğuna, bilgisine ve ilgisine ve tabii ki, nefis İngilizcesine hayrandım. Yıllar önce onu okulda tanıdım ve sonra yitirdim. Derken 14 yıl önce bir gün bana geldi. Birisi için yardım istemişti. O günden sonra zaman zaman yazıştık ama görüşemedik. İçimizden biriydi o. Sevgili başkanımızın dediği gibi, "inanmakta güçlük" çekiyorum.

Güle güle sevgili Yüksel abi, Tanrı rahmet eylesin, mekanın cennet olsun.

O. Tekin Aybaş TAC'59

Çok değerli bir ağabeyimizi kaybetmenin şokunu yaşıyoruz. Işıklar içinde uyusun.

Alev Dikici TAC'75

Yüksel abinin ani vefatına çok üzüldüm. Ailesine sabır ve başsağlığı dilerim.

Bizden ayrıldı ama Hakkın rahmetine kavuştu.

Allah rahmet eylesin.

Dr. Buğra Öktem TAC'83

Toprağı bol olsun Yüksel Ağabeyin. Ani kayıplar en çok aileyi etkiliyor. Sabırlar diliyorum.

SSS

Bahri Özden TAC'85

İnanması çok güç. Yıllar önce hangi vesile ile idi hatırlamıyorum ama İstanbul Mezunlar Derneğinin bir aktivitesinde veya kendisinin katıldığı ve her zaman TAC'lileri davet ettiği veya bilgilendirdiği toplantılardan biri de olabilir. Yazıları gibi sohbeti de çok güzel ve saygın bir abimizdi. Benim bu gurupta geçen yazışmalardan kendimce önemli bulduklarımı klasörlediğim arşivimde "Yüksel Oktay" klasörü vardır. Okuduğum veya sonra okumak üzere gelen pek çok yazısı oradadır. Bana miras sayılır bu anlamda.

Allah rahmet eylesin ve ailesi, yakınları ve sevenlerine sabır versin. Camiamız için çok üzücü bir kayıp. Türkiye'yi bir çok toplantı, davet vb. temsil eder, aktivist yapısı sayesinde bir çok kuruma, merciye Türkiye'yi savunan, bilgi içerikli yazılar gönderirdi, bizi de mahrum etmez, yüreklendirdi. Özleyeceğiz, nur içinde yatsın.

K. Özgür Yaşa TAC'87

İnanmak gerçekten güç... Yüksel Oktay abimizle en son Adana'da, Ermeni sorunu konusunda birlikte sunum yapmıştım. Kendisini bu konudaki çalışmaları nedeniyle "tek kişilik ordu" olarak tanımlamıştım... Saat 18.00 da İzmir Mülkiyeliler Birliği Şubesinde söyleşim olacak. Yüksel Oktay abimiz adına konuşacağım...

Uluç Gürkan TAC'64

3 OKTAY kardeşi birden (Sevgin, Erol ve Yüksel) ilk defa 6-7 yıl önce Charleston, West Virginia'da düzenlediğimiz ilk TAO-TAC North American Re-union'da tanıma fırsatını buldum. Bu muhteşem üç kardeş bize TAO ve TAC'li olmanın ne olduğunu o kadar güzel gösterdiler ki, hayran kalmıştım.

3-4 yıl sonra Ayvalık'ta yine bir re-union düzenledim, tüm TAO-TAC ortamına da duyurdum. Bir de ne göreyim Yüksel abimiz,

çıkageldi...! Hem de benim küçük Defne'ye (daha önce Charleston'da bebektir, o zaman 4-5 yaşlarında) bir de Atatürk, Türkiye ve Türklük konusunda çok cici, sevimli bir kitapçık getirmiş... Defne hayran kaldı ve Yüksel abimin boynuna sarılıp teşekkür ettiydi.. O gün bugündür Defne Atatürk'ü tanımış ve ulu önderimizle iftihar etmiştir..!

Nur içinde yat sevgili Yüksel abim... Oktay kardeşlere, Oktay ailesi yakınlarına, TAO-TAC camiasına ve hatta tüm ülkemize böyle bir değeri kaybettiği için başsağlığı dilerim.

Cenap Erenben TAC'64

Daha 4 ay evvel Türkiye Belediyeleri için Çöp Yakma Tesisleri konusunda bana büyük yardımcı olmaya çalışan yol gösteren ağabeyimi kaybettiğimi duyunca şaşkırdım kaldım. Hatta İstanbul Hilton Otelinde buluşmamızda bana Manisa'ya gittin mi? Ben Niğde'ye uğradım sözleri kulaklarımda.

Ona ölümü hiç yakıştıramayan ben şimdi bu baş sağlığı mesajını yazacağım.

Başımız sağ olsun, nurlar içinde yatsın. Allah gani gani rahmet eylesin...

Ben şimdi kime akıl danışacağım. Çok Çok üzgünüm.

Bülent Kırac TAO'64 - TAC'67

Çok üzücü bir kayıp. Yüksel Abi ile 2 sene önce İstanbul'a yine bir konuşma yapmaya geldiğinde tanışmıştım. Mahmut Telli Abimizin de dediği gibi gerçekten modern bir Evliya Çelebi idi. Yüksel Abi ile her mailleşmemizde farklı bir yerden yazardı, bazen 1 hafta içinde 3-4 ülkeye gittiği olurdu. Enerjisine herkes hayrandı.

Son görüşmemizde Kadir Has Üniversite'sine yüzlerce İngilizce kitap bağışladığını ancak üniversiteden yazılı ya da sözlü hiçbir teşekkür gelmediği için yaşadığı üzüntüyü anlatmıştı. NJ ve Kozyatağı'ndaki evinde bulunan toplamda 3000'in üzerinde kitabı Yüksel Abi'nin adını yaşatacak bir şekilde değerlendirmek ister belki Sevgin ve Erol Abiler...

Huzur içinde yatsın, Sevgin ve Erol Abilerimizin ve tüm sevdiklerinin başı sağ olsun.

Başar Kızıldere TAC'02

Biraz da bu forum sayesinde yazdıkları ile tanışmış olduğum Yüksel Oktay abimizin vefatı nedeni ile ailesine sabır ve metanet, tüm camiamıza da şahsınızda başsağlığı diliyorum. Allah rahmet eylesin, nur içinde yatsın. Aydın ve yurtsever bir insandı. Saygılarımla...

Teoman Oralerkaya TAC'78

Yüksel ağabeyi ilk önce yaptığı kitap yorumlarıyla tanımıştım. Çalışkan, enerjisi hiç bitmeyecek gibi görünen bir ağabeyimizdi. Allah rahmet eylesin.

Nihat Taner TAC'68

Tüm TALAS / TAC camiasının başı sağ olsun. Camiamız çok değerli bir büyüğünü kaybetti. Kendisi ile tanışma şansım olmadı ama gruba gönderdiği birçok mailini özenle ayrı bir kütükte kaydetmiştim.

Allahtan rahmet dilerim, mekanı cennet olsun. Ailesine ve yakınlarına da sabırlar dilerim.

Fatih Özbayrakçı TAC'81

Allah rahmet eylesin... Başımız sağ olsun.

Cengiz Sönmez TAC'75

Yüksel ağabeyi yalnızca yazılarından tanıyıp, yüzyüze görüşme fırsatım, az gezen ve katılımı zayıf olan bir kişi olduğumdan mümkün olmamıştı. Ancak benim için bir okul gibiydi. İngilizce yazı gönderen sayılı ağabeylerdendi ve uzun yazılarını her okuyuşumda içindeki bilgilere ek olarak en az beş on yeni İngilizce kelime de öğrenmiş olurum.

Şimdi o eski yazılarından okumamış olduklarımızı veya zamansızlıktan yarım yamalak, üstünkörü bakmış olduklarımızı bulup tekrar okuyacağım ilk fırsatta. Gruba ileti yollayan bizden onbeş yirmi yaş kadar büyük ağabeylerden en bilgece yazanlardandı. Bir ombudsman ve akil adamdı. Hepimizin başı sağ olsun.

Ali Fazıl Ediz TAC'78

Yüksel Oktay abimizin vefat haberi hepimizi çok üzdü. Kendisine tanrıdan rahmet, ailesine, bütün sevenlerine ve bilhassa TAC camiasına başsağlığı diliyorum.

Erdem Gök TAC'83

İstanbul'da son cumalardan birinde tanıdım Yüksel Bey'i. Enerjik, samimi ve sempatik bir insan. Tipik bir TAC'li kendinden küçüklerle öyle bir ilgilenişi vardı ki -gerçi o toplantıda herkes kendinden küçüktü - ondan etkilendim . Mezuniyet tarihimi sordu. 2006 deyince kahkayı bastı. 56 / 56 diye. Haberleşmek üzere ayrıldık. Ancak haberleşemedik. Allah rahmet eylesin. Camiamızın ve ailesinin başı sağ olsun.

Mustafa Nacar

YAŞAM'DAN

Tanımaya şans bulduğum Yüksel Abimizi genç sayılacak bir yaşta kaybetmenin üzüntüsü ve şaşkınlığı içindeyim. Yüksel Abimize tanrıdan rahmet, yakınları ile TAO ve TAC mezunu abi ve kardeşlerime baş sağlığı diliyorum. Mekanı cennet olsun, nur içinde yatsın.

Uğur Köksal TAC'69

Bu cidden olmadı. En gencimiz sizdiniz. Geçen yıl beni ta Erbil'de bulup gelmek istediğinizi söylemiştiniz. Daha yüzyüze tanışmak bile kısmet olmadı.

Benim gibi pek çoğumuzun mail arkadaşısınız. Özelden de yazar ikaz ederdiniz, kırmadan, dökmeden.

Çok gençtiniz. Zamansız, tatsız, bu cidden olmadı. Bu mail grubu bu kadar taziye mesajı görmedi, çok özleneceğinizin en güzel delili, bir parçamız yok oldu.

Allah'ın rahmeti üzerinize olsun, hepimize sabır versin. Yolunuz ışık olsun.

Serdar Kutsal TAC'81

Gruptaki bir kaç konuda özelden de olsa vakit ayırıp farklı ve engin görüşleri ile tanıdım Yüksel Abi'yi. Allah Rahmet Eylesin, kendime örnek aldığım insanlardan biridir.

Mekanı Cennet olsun.

Refik Bayram TAC'97

Daha New York'da buluşup Türkiye'de enerji projeleri konuşacaktık. Erdoğan Hocamın tavsiye ile tanışıp sözleşmiştik. 8 Mayıs'taki NYC Forum da TAC'yi yaşatacaktık.

Çok ani, şoke oldum. Mekanın cennet olsun.

Ahmet Kazanç TAC'05

Mesajlarıma yeni bakabildim ve bu sabah güne allak bullak başladım bu haber ile.

Yüksel abiyi yakından tanımasam bile benim için ayrı bir önemi daha vardı çünkü o seneler önce kaybettiğim babamın sınıf arkadaşlarındandı. Benim gönül bahçemden bir çiçek daha soldu ve gitti yani, çok üzüliyorum. Onun yüreği hepimizden daha genç idi ve hatıralarda hep öyle kalacak.

Kendisine tanrıdan rahmet, kederli ailesine sabırlar diliyorum. Ama eminim ki babam onu orada karşılar ve uzun uzun sohbet eder şakalaşırlar. Lütfen benden de ona çok selam "Yüksel abi" Sevgi & Saygılarımla...

Sinem Bilgen (Erdemişik) TAC'91

Yüksel ağabeyimize Tanrıdan rahmet, ailesi sevenleri ve TAC camiasına başsağlığı dilerim. Mekanı cennet olsun...

Nur Altınörs TAC'68

Bir çoğumuz sessiz takip ederiz grubumuzu ve güzel yazarları hep içimizden özel bir yerlere koyarız, Yüksel abi'mizde öyleydi, Serdar Kutsal'ın dediği gibi ne kadar sevilip sayılmış taziye mesajlarından anlıyoruz. Ruhu şad, mekanı cennet olsun güzel abimizin.

H. Serhan Cengiz TAC'79

Kendisiyle tanışamama rağmen *Dorothy Nilson Fyfe'in "Stories from the Vineyard"* kitabını ondan isteyişimi ve bana ulaştırması konusundaki çabasını unutmayacağım. Kitap yine de elime ulaşmadı ama, Yüksel Abi ile mesajlaşmamıza sebep olduğu ve onu en azından email ortamında tanıdığımı sağladığı için şanslı olduğumu düşünüyorum.

Başımız sağolsun...

Ongun Tan TAC'98

Yüksel Ağabey'i en son yaklaşık bir sene önce Ankara Hilton Otel'de görmüştüm. Yine çok heyecanlı idi. Özel davet ettiği 10 kadar kişi ile buluşarak, ABD'de üzerinde büyük bir heyecan ile çalıştığı, Türk/Atatürk Kitaplığı ile ilgili bilgileri paylaşmıştı. Toplantının sonunda, özel sohbetlere geçtiğimizde, biraz kırılgan olduğunu hissettim. Özellikle TAC gibi bir guruptan yeterli destek ve ilgi görmediğinden yakınmıştı. Heyecan ve arzusu yine de üst düzeyde idi. İçimden bu projeyi mutlaka gerçekleştirecektir Yüksel Ağabey diye düşünmüştüm. Celal "birlikte çalışıyorduk" diye yazdı. Merak ettim, ne durumda idi, TAC'liler olarak yapılabilecek birşey var mıdır acaba? Herhalde "O" na verilecek en iyi hediye, yarım kalan bu projesine sahip çıkmak olabilir. Katkı yapabilecek kimse var mı bu konuya?

ss

Cengiz Atalay TAC'72

Cengiz ağabey merhaba,

Çok hevesle başlamıştık Rahmetli Yüksel ağabey ile ilk İstanbul toplantımızı küçük ama hevesli bir grupla yapmıştık. Ne yapmış etmiş Sabancı ve Bodrum müzelerini kurmuş Hanımefendiye de getirmişti. Daha sonra ise süreç içinde tek TAC'li ben kaldığımdan kırılgındı sanırım. Sonraları haydi abi ne yapıyoruz dediğimde ise kırılgınlığını dile getirmiş ve sanırım da biraz vazgeçmiş gibiydi. Ben Yüksel ağabeyin bu hayalini gerçekleştirmemiz gerekir diye düşünüyorum. Amaç Ermeni Soykırım İddialarının tavan

yapacağı 1915'in 100. Yılında 2015'de biz Türklerin de ABD'de New York'da bir Türk Kütüphanesi ve Müzesi'nin açılışını yapmaktı.

Eğer bu hayale destek verirsek, verirsiniz neden olmasın? Kuralım bir çalışma grubu ve yapalım. Ne dersiniz?

Saygılar,
N. Celal Toroglu TAC'84

Yüksel ağabeyin ölümüne inanmak o kadar zor ki... Mesajlarım arasında Yüksel ağabey ile son yazışmamı Şubat sonuna doğru yaptığımı buldum. Bu kadar kısa zamanda ne oldu da bizden ayrıldı?

Ne önemi var ki, diyebilirsiniz ama düşünmekten kendimi alamıyorum, bir bilen varsa bilgi verirse çok sevinirim.

Ben Yüksel ağabeyi tanıma fırsatını bulan şanslı kişilerdenim. İnsanlarla çok kolay iletişim kuran ve karşısındaki insanları çok doğal bir şekilde hiç bir özel çaba göstermeksizin etki alanına çekiverirdi.

Bilgi dağarcığı o kadar genişti ki, hangi konu olursa olsun mutlaka söyleyecek önemli görüşleri vardı. O derecede de mütevazı idi ve dinlemeyi de severdi.

Düşünüyorum da ben Yüksel ağabey gibi bir insan tanımadım,

grupta yazılanları okudukça onu başkalarının da tanımış olmasından mutlu oldum.

Mezunlar Derneğimize iki önerim olacak.

Birincisi, Yüksel ağabeyin vefat haberi üzerine gruba yağan mesajların bir araya getirilerek web sayfasına yüklenmesi. Sayfada Yüksel Oktay adına bir bölüm açılarak özgeçmiş fotoğrafları ve dostlarının onun hakkındaki görüşlerine yer verilmesini öneriyorum. Gençlerimizin örnek alması gereken bir kişiliği olabildiğince ayrıntılı tanıtmak gerekir düşüncesindeyim.

İkincisi ise derneğin her yıl verdiği burslardan bir tanesini "Yüksel Oktay Bursu" olarak adlandırması. Tuğla projesi ve diğer kaynaklardan sağlanan gelirle derneğimiz her yıl bir çok öğrenciye burs veriyordu. Bugün Yüksel ağabeyin anısını yaşatmak için yarın bir başka ağabeyimizin veya kardeşimizin anısı için olabilir. Bu derneğe ek bir mali yük getirmeyecektir. Bu kişiler nasıl seçilecektir dersiniz cevabım "kendiliğinden" olacaktır.

Yüksel Oktay ağabeyimin huzur içinde yatmasını diliyorum. Başta aile bireyleri olmak üzere hepimizin başı sağ olsun.

Hamit Serbest TAC'71

TAC Edebiyat Öğretmenlerinden Ömer Özcan'ın ardından...

Öğrenim süreci her yıl çizilen tablolardan oluşan bir sergidir. Bu tabloların ressamı öğretmenler, resimlerindeki öğelere biçim ve renk verir. Zaman içinde ressamlar aramızdan ayrılırlar ama geride bıraktıkları eserlerle bizleri ve kendilerini yaşatırlar.

3 Mayıs 2012 tarihinde bizlere veda eden Türkçe-edebiyat öğretmenimiz Ömer Özcan da bu değerli sanatkarlardan biriydi. 1956-1961 yıllarında Tarsus Amerikan Kolejinde ders veren büyüğümüz, bizim dönemin birinci ve ikinci sınıflarındaki Türkçe-edebiyat dersleri ile artık o denli değer verilmeyen doğru Türkçenin öneminin ve Türk edebiyatının anlamının temel taşlarını bizim kafalarımızda örmüştü.

Sınıfdaşlarımızın "Dağ Keçisi" olarak bana zaman zaman anımsattıkları "Doğuda bir Yolculuk" konulu öykümün üzerindeki kırmızı kalemle onun eliyle yazılmış olan 10 numara hala arşiv dosyalarımda özenle saklıdır. İkinci sınıfta da bir dilencinin yokluğunu hissettiği "Altın Bilezik" başlıklı öyküm de onun beğenisini taşıyan bir karalamamdı.

Tarsusdaki öğretmenlerimizle daha sık yaşadığımız ders sonrası sosyal söyleşilerimiz ve kişisel iletişimimiz, Mersin'den Tarsus'a gidip geldiği için Ömer Hocamızla daha sınırlı kaldıysa da

kendisinden ders alan diğer kardeşlerimizin de ondan kalıcı anılar taşıdıklarına kuşku yoktur.

Değerli öğretmenimizin Özdemir Sarıca ve Mahir Ünlü ile birlikte hazırladıkları ve liselerde ders kitabı olarak okutulan Türk Dili ve Edebiyatı, Mahir Ünlü ile birlikte kaleme aldıkları 4 ciltlik 20. yüzyıl Türk Edebiyatı adlı yapıtlar, Türk Edebiyatı'nda Hiciv ve Mizah çalışmaları onun adının unutulmayacağına kanıtlarını oluşturmaktadır.

Orta öğrenim yıllarımızın edebi bir kişiliğini ebedi uykusuna uğurladık. Sen rahat uyu Hocam hep bizlerle olacaksın.

Ercan Özer
TAC'63

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

TUĞLA PROJESİ RAPORU

Bir Tuğla da Sen Koy! burs fonu projesi altıncı yılını doldurdu. 2006 yılının Haziran ayında www.birtugladasenkoy.com sayfasında okulumuzun 100 yıllık sembol binası Stickler'in fotoğrafını sanal tuğlalarla örmeye başladık. Başarılı olan ve ekonomik açıdan TAC'de okuma şansı olmayan öğrencilere bağışların sadece getirisi ile burs vermeyi hedefledik.

Mezunların 2000 yılında başladıkları burs macerasının bu noktaya gelmesi; okulumuza bir parça da olsa katkıda bulunabilmek, borcumuzu ödeyebilmek hepimizi çok mutlu ediyor. Bu çalışmayı geliştirmek, burs fonunu büyüterek dünyanın önemli kurumlarının seviyesine getirmek, en az mezun olanlar kadar başarılı yeni öğrenciler yetişmesine katkıda bulunmak boynumuzun borcu olarak devam edecek.

TUĞLA BURLU ÖĞRENCİLER

Bugüne kadar 17 öğrenci 'Tuğla Bursu' kriterleri olan başarı ve ihtiyaç esasına göre seçildi. Bir öğrenci ise ailevi nedenlerle okuldan ayrıldı. Bu yıl çok önemli ve bizleri duygulandıran bir aşamadayız; ilk 'Tuğla Burlu' öğrenciler olan Gürkan, Velat, Özge ve Sercan bizleri gururlandırarak mezun oldular. Dördü de başarılı oldular. Özge okul birincisi, Velat ikincisi, Sercan ise okul beşincisi oldular. Okulda akademik hedefleri yüksek olan

öğrencilerin sayısını arttırarak bu yönde bir atmosferin oluşmasında önemli katkıları oldu. Dünyanın en önemli üniversitelerinden birisi olan Brown'a %100 burslu olarak kabul edilen Velat Kılıç'ın başarısı bir çok kardeşine örnek oldu. Onlarca öğrenci bu abi ve ablalarını 'rol model' olarak seçtiler.

KURUMSAL YAPI; OKUL, VAKIF VE MEZUNLAR ELELE...

Bir Tuğla da Sen Koy! projesinin iki alt kurulu var; birincisi burs verilecek olan öğrencileri seçen 'Burs Komisyonu', ikincisi ise burs fonunun yönetiminde danışmanlık yapan 'Finans Komisyonu'. Her iki komisyonda da Mezunlar Derneği, Sağlık Eğitim Vakfı ve okul yönetimi birlikte çalışıyoruz.

TAC Mezunlar Derneği'nin yürüttüğü 'Tuğla Projesi'ni okulumuzun kurumsal olarak sahibi olan Sağlık Eğitim Vakfı ve okul yönetiminin de sahiplenmesi ve desteği çok önemlidir. SEV mezunların yarattığı kaynağı bire bir 'match ederek' burs ve finans komisyonlarında görev alarak, maddi ve manevi yükü paylaşarak bu projeye destek ve inancını ilk günden göstermiştir. Henüz birinci yılını doldurduğu 2007 yılında fonun getirisi yeterli büyüklüğe ulaşmamışken, burs adayı olan öğrencilerin pırıl pırıl niteliklerini gördüğümüzde 4 öğrenciyi birden seçerek bugün onları mezun edebildiysek bunda, camianın gücü, inancı ile birlikte SEV'in verdiği maddi ve manevi destek ve cesaretin önemi büyüktür. En büyük övgüyü ise; Mezunlar Derneğinin yürüttüğü; SEV ve okul idaresinin destek olduğu bu örnek çalışmanın temelini tek tek 'Tuğlalarla' ören tüm mezunlarımız ve bağışçılar hak etmektedir. Onlara bir kez daha sonsuz teşekkürlerimizi sunarız.

TUĞLA PROJESİNİN SON DURUMU - GENEL BİLGİLER

Tuğla Projesine yapılan bağışlar (Haziran 2006 - Mayıs 2012)
TL: 702,630.31
\$\$: 605,644.13

BANKA MEVCUDU:
TL: 748,318.88 YKB ve GB
\$\$: 605,644.13 FB ve GB

Tuğla kaynağının getirisi ile 5 yılda toplam 320,369 TL burs verilmiştir.

Mezunlar Derneği'nin diğer projeleriyle yaratılan ek kaynaklarla [(Giftcenter (yılda 35-40binTL), BONUS projesi (yılda 20bin TL), Shell projesi (7000 TL/7 ay), aidatlar...)] Tuğla bursu kaynağına ek olarak aynı dönemde 340,616 TL ayrıca burs verilmiştir

B AŞKAN'DAN

(Dinamik Burs). Sonuçta; Mezunlar Derneği tarafından son 5 yılda her yıl ortalama 29 çocuğa kısmi veya tam burs olarak Tuğla Fonu ve Dinamik burs olarak toplam 661,000 TL burs verilmiştir.

Proje ile 2 milyon dolar (10bin Tuğla) hedeflenmiştir. Bunun %55,34 ü ödenmiş olup %22,10 oranındaki taahhütlerle (rezervasyon) %77,44 lük bölümü tamamlanmıştır.

Bağışların %18'i kurumlar, %44'ü kişiler ve %35'i ise mezun dönemleri tarafından gerçekleştirilmiştir.

HOME COMING 2012 DE ÇOCUKLAR GİBİ ŞENDİK - DETAYLAR...

Artık TAC Homecoming bir efsane oldu. Eşi benzeri dünyada yok. Hani 7'den 70'e derler ya... İşte aynen öyle bizim günümüz. Yelpazenin bir ucundaki 2011 mezunlarımız mezuniyetlerinin henüz birinci yılı dolmadan yurt dışında okuyanlar dışında neredeyse tam kadro oradaydılar. Yelpazenin diğer ucunda ise mezuniyetinin tam 70. yılını kutlayan 1942 mezunu Berdük Olgaçay abimiz vardı. Mezunlar Derneği adına plaketi İstanbul'da evinde İstanbul Şube Başkanımız Umut Yalnız'88 in elinden alırken telekonferansla yaptığı konuşma salondaki yüzlerce mezun ve hocalarımız tarafından dakikalarca alkışlandı. Bu uygulamayı gelenekselleştirmek ve 'en büyük abimizi' her yıl onurlandırmak istiyoruz.

Bizi biz yapan en önemli özelliğimiz mezuniyet dönemi ve yaşı ne olursa olsun aynı dili konuşmak, aynı ekolün bir parçası olmak. Homecoming'lerde bunu görüyor ve yaşıyoruz. Yaşanan coşku, heyecan ve neşe bunun en büyük göstergesi oluyor.

"Homecoming anlatılmaz yaşanır" diyor Hilmi Abi (Oktar'62)... Gerçekten öyle. Ama ben yine de gelemeyenler için bazı notlar iletmek istiyorum. Zaten günün tamamını anlatmaya değil Bizletter; kitaplar yetmez...

Her yıl Auditoriumda plaket töreni ve genel toplantı yapıyoruz. Saat 16 da hep beraber emektar salonumuzda buluşuyoruz. Bu yıl çok farklı bir şekilde toplandık. Günün büyük bölümünde bize eşlik ederek coşturan bandomuz Stickler merdivenlerinin üzerinde çalmaya başladı. Öncelikle toplu olarak gelen dönemler merdivenlerde bando eşliğinde marşlar söyleyerek fotoğraf çektiler. Bandonun çekiciliği ile toplanan tüm mezunlarla önce hep beraber İstiklal Marşımızı söyledik. Ardından okul marşımız ve Bombalaki eşliğinde içeriye giriş başladı. Genç mezunlarımız bir koridor oluşturdular ve en büyük mezunlardan başlayarak abiler ve ablalar dönem sırasıyla ve coşku ile Auditorium'a girdiler.

Dernek olarak hoşgeldiniz dedikten sonra okul müdürümüz Charles Hanna okulun bugününü ve hedeflerini anlattı. Ardından SEV Eğitim Koordinatörü olan Mr. Whitmann Shepard vakıf çalışmalarından bahsetti. Ardından dernek faaliyetlerini yaptıklarımızı, projelerimizi anlattık mezunlara. En büyük abimiz 70. yılını kutlayan Berdük Olgaçay'42 abimize bağlandık dev ekranda. Ardından TAC ye hizmet etmiş ve etmekte olan hocalarımızı sahneye davet ettik ve duyularını dinledik.

B AŞKAN'DAN

Plaket ve sertifika töreni bir efsane oldu artık... En büyük abilerimizden başlayarak her 5 yıllık dönem topluca sahneye çıkıyor, 40. yıl ve daha büyükler plaketlerini, diğer mezunlar ise sertifikalarını alıyor ve hep beraber BOMBALAKI çekerek yeri göğü inletiyorlar. Haydar Hocamız her zamanki gibi bizlere hayat dersi verdi ve 40. yıl ve üzerindeki mezunlara tek tek plaketlerini sundu.

Yaşlarımız farklı da olsa, yaşadığımız dönemin özellikleri ve BOM'ların sürati çok değişmiş de olsa değişmeyen bir şeylerin varlığını farketmek, hissetmek hiç de güç değil.

Tören sonrasında yine toplu fotoğraflar, videolar, bando eşliğinde marşlar devam etti. Önceden hazırlanan, süslenen ve dönemlerin toplu şekilde yerleştirildiği masalar akşam yemeği için dolduğunda aynı zamanda ECHO'larımız da çalmaya başladılar. Bu yıl müzik organizasyonu görevini Hakan Elbaşı'94 başarıyla yürüttü. Bazen yavaş, bazen hızlı tempodaki müzikle ECHO'lar

TAC'nin müzik geleneğini de sergilemiş oldular. Gecenin diskjokeyi de neşe ve coşkunun doruk yaptığı saatlerde hepimizi sahnede tutmayı başardı.

Homecoming'lerde gala yemeğinin olmazsa olmaz bir ritüeli hep beraber BOM çekmek... Benim için Homecoming organizasyonunun, koşturmacasının, binlerce kişiyi ağırlıyor olmanın omuzlarımıza yüklediği yükün bir anda hafiflediği, gözleri yaşartan bir duygu seline dönüştüğü andır o an... 'Artık vaktidir' düşüncesi adeta bir içgüdü gibi uyandırdı dakikalarda bin kişinin içinde Gözde'yi arayıp bulduğumda gözgöze geliriz ve hiç konuşmadan birbirimizi anlayıp sahneye doğru yöneliriz. Günün her saniyesini, her neşeyi, her güzelliği kaydetmek üzere önceden eğitim verdiğimiz, organize ettiğimiz kameralar olmasına rağmen 'ne olur ne olmaz' diyerek kendi kameramın bu an için sakladığım son 'şarjıyla' sahnede yerimi alıp; sevgili Gözde'nin gür sesiyle yönlendirdiği ve önce dönemlerin ayrı ayrı, ve sonunda da tüm mezunların, dostların ve herkesin hep birlikte, hep bir ağızdan söylediği BOMBALAKI'leri kaydetmek mutlulukların en büyüğü....

Bu yıl TAC öğretmen ve idarecilerinin özel bir istekle 'Biz de BOM çekmek istiyoruz' demeleri ve coşkuyu paylaşmaları çok özel bir anı oldu. Bu birlik ve beraberliğe çok ihtiyacımız var; ne güzel...

Bu büyük güne katılan her bir mezunun binlerce değerli anısı, hikayesi var. Keşke mümkün olsa da zamanı durdurup o gün okula gelen her mezunla ayrı ayrı saatler geçirip tüm anıları, yaşanmışlıkları dinlesek, kaydedip gelecek nesillere bırakabilsek.

BİR ANI DA SEN YAZ !

Okul yıllarımıza ait anılarımızı kitaplaştırmak için çalışmalarımız devam ediyor. Bugüne kadar gönderilen anıların düzenlenmesine artık başlıyoruz. Ancak henüz çok geç değil. Siz de bu muhteşem eser(ler)de yer almak istiyorsanız okulumuzla ilgili bir anınızı yazarak hemen bize gönderiniz (dernek@tac-alumni.org)

TAC 'YAYLA EVİ'nde BİR GÜN GEÇİRDİK

Okulumuzun Tarsus Çamlıyayla'da (Namrun) bir YAYLA EVİ var. Aslında bir değil 3 evi var. Bugün ayakta kalan ev yüzyıldan daha eski. Bir tanesi tamamen yıkılmış, ikincisi de kötü durumda. TAC tarihinin bu çok önemli değerini yaşatmak ve tüm camianın kullanımına ve anıların paylaşımına sunmak amacıyla SEV Mütevelli Heyeti TAC Yayla Evi'ni Mezunlar Derneği'ne tahsis etti. Biz de konunun uzmanı mezunlarımızla birlikte güzel bir proje oluşturduk ve şimdi Vakfımızla birlikte bu projeyi gerçekleştirmeye çalışıyoruz.

B AŞKAN'DAN

Yayla Evi'ni daha çok kişiye göstermek, heyecanı yaymak ve herkesin katkısını alabilmek amacıyla Mezunlar Derneği'nin mayıs ayı olağan yönetim kurulu toplantısını orada yaptık. Ailecek gittiğimiz Çamlıyayla'da yaklaşık 30 kişiydik. Hem çok verimli bir toplantı yaptık hem de projemize sembolik olarak başladık. Bahçedeki bitkileri temizledik, Akar Abinin elinin değdiği tüm bahçelere ekerek yaygınlaştırdığı meşhur 'çim'ini ektik. Nefis yiyeceklerin ve mangalın tadı hala damağımızda. Çalışmaları en kısa zamanda tamamlayarak TAC Yayla Evi'ni okulun, vakfın ve mezunların bir plan çerçevesinde kullanarak yaşatabilecekleri bir anıt mekana dönüştürebilmeyi umuyoruz.

MEZUNİYET TÖRENLERİ

Her yıl olduğu gibi bu yıl da hem TAC nin hem de SEV İlköğretim Okulu'nun mezuniyet törenleri görkemli oldu. Okul bahçesi gelin gibi süslendi. Öğrenciler, idareciler, SEV temsilcileri, mezunlar, veliler, basın mensupları mezunlar arasına yeni katılan kardeşlerimizin bu mutlu günlerini paylaştılar. Son yıllarda

gelenekselleştirdiğimiz şekilde biz de Mezunlar Derneği olarak TAC de ilk 3 dereceyle mezun olan kardeşlerimize birer "tuğla" bağışı yaparak www.birtugladasenkoy.com sayfasına yerleştirdik ve sertifikalarını derneğimizin önceki başkanlarıyla birlikte verdik.

Mezunlar Derneği çalışmaları bunlardan ibaret değil. Dernek çalışmalarımız tüm mezunlara açık olarak devam ediyor. Aynı anda yürüyen bir çok projemiz var. Sizler de bu projelerde görev alarak katkı verebilirsiniz. Her konudaki görüş ve önerilerinizi hasretle bekliyoruz.

Sevgi ve saygılarımızla...

Alan McCain

NAMRUN...

Dr. Thomas Christie and his wife, Sarah, lived in Tarsus and led St. Paul's Institute, the forerunner of today's Tarsus American College, for more than a quarter of a century, from 1893 - 1920. The property in Namrun just below the ruins of the castle was originally purchased by the Christies as a summer refuge for their family from the heat and the malaria of Tarsus. A formal portrait photograph on the wall of the house shows Mrs. Christie with three young women, one young man and a child; I guess they would be the Christie daughters, a son and a grandchild, but I'm not sure. I am sure that one of the Christies' children was Mary; I met her in 1975.

(Mary Christie married Miner Rogers, who was killed in Adana in 1915, and is buried on the Tarsus campus near the present Nilson Hall. Then she married William Laubach Nute, a teacher at Tarsus who subsequently got a medical degree and then ran the clinic in Talas/Kayseri for many years. The Nutes had three children: Wm. L. Nute Jr., Maryly and Cyril. Pictures of Dr. Nute Sr. and Mary, and of Maryly with one of her children, and a red drawing of Cy, as well as copies of the formal portraits of Thomas Christie and his wife, still hang on the walls of the house.)

When I first went to Namrun in 1967 there were three buildings on the property plus a recently constructed (or improved) cistern and a single outdoor toilet. The largest house, called "Christie House" was then much as it is today: a wood frame and masonry rubble structure consisting of a large, L shaped salon, a small bedroom and a larger bedroom on the first floor, surrounded completely by a porch/deck that was roofed on two sides; an attic, accessible by a folding stairway through the ceiling; a basement kitchen. There are three fireplaces: in the basement, the larger bedroom and the salon. All the windows are fitted with glass panes, security bars and shutters but only a few with screens. The exterior walls have been painted with white wash, both inside and out, but the wooden interior walls have, fortunately, never been painted at all.

The kitchen below was well supplied and furnished with a large table and chairs, divans on either side of the fireplace, storage cabinets and 'tel dolap', a sink with a drain into the earth and a refrigerator that worked with kerosene. There was neither water nor electricity, but by then the municipality had piped water to a point contiguous to the property, so it wasn't too much of a hardship to haul it to the house. An ingenious device for bathing outdoors included a shower and solar-powered water heater.

The second building was in almost total disrepair, consisted of two floors: a lower section had been the stables and an upstairs provided storage space for lumber, lime, etc. This was known as the Berberian House. I surmise that the property originally belonged to the Berberian family: Namrun was an important Armenian stronghold during the time of the Kingdom of Lesser Armenia in what is Cilicia today.

The third building was called "Nute House." (It is logical to assume that this was built for Dr. Christie's daughter Mary, and her family: they probably came from Talas-Kayseri for the summers.) It was smaller and quite different in design, with a downstairs kitchen and an upstairs roofed porch with two sleeping rooms. It is presently in almost total disrepair.

During my first term in Tarsus (1967-1973) the property was used during most summers by the younger missionary families: Amidons,

Boals, McCains, etc. The road from Tarsus left much to be desired and it wasn't practical to go up from school just for the day, and there was no electricity. When we returned in 1988 we were able to bring both electricity and running water into the house and the road was much improved by then. So we used it often for shorter stays, even day trips.

An important feature of the house is the 'measurement wall' in the larger bedroom. This was a place where the children who came to the house had their height recorded at each visit, and there is a priceless record of who used the property, and when, in the initials on the wall. I could decipher one 'entry' from 1936 and my daughter's (Betsy) from 1972).

I look forward to continuing research into the property and to assisting the TAC alumni and SEV in utilizing this wonderful, peaceful corner of the world.

May 2012

HOMECOMING

Sevgili Mezunlarımız;

19 Mayıs 2012 Cumartesi günü TAC Homecoming etkinliklerinde bir kez daha 'Evinizdeydiniz'...

Homecoming 2012 muhteşem bir atmosferde, 1000'e yakın mezunumuzun, bizleri yetiştiren ve yetiştirmekte olan hocalarımızın ve konuklarımızın katılımıyla gerçekleşti. Homecoming'ler 'Anlatılmaz, yaşanır...'

Sabah saat 08:00 den başlayarak gece 24+ a kadar geçen her dakikasında ayrı bir coşku, heyecan, mavra ve aktivite vardı.

Emeği geçen tüm dernek gönüllülerine, çalışanlarına, mezunlara, idarecilere, okul çalışanları ve yemeğimizi organize eden ekibe, pozitif enerjilerini atmosfere yayan tüm mezunlara, herkese ama herkese çok teşekkür ederiz.

70 yıl önce mezun olan Berduk Olgaçay '42 abimizden başlayan ve 2011 mezunlarına kadar devam eden 70 yıllık yelpazede tüm mezunlarımızın ve halen eğitim gören kardeşlerimize kadar herkesin aynı ekolün, aynı felsefenin birer parçası ve temsilcileri olduğunu görmek mutlulukların en büyüğüdü...

Homecoming'de binlerce kare fotoğraf ve saatlerce video çekilmiştir. Bunları hepimiz zaman içinde birbirimizle paylaşacağız ama aşağıdaki fotoğrafın açısını özellikle çok beğeneceksiniz.

Sevgi ve saygılarımızla

Ali Cerrahoğlu'78
TAC Mezunlar Derneği

Doğan Gözde Özgödek
TAC'86

Homecoming'lerin En Anlamlısı...

Sevgili TAC,

19 Mayıs 2012 Cumartesi günü yaşadığımız Homecoming, hem tarihi hem de içeriği itibarıyla en anlamlı ve keyif veren Homecoming'ti.

Mezunlar Derneği Yönetim Kurulu'nu ve Homecoming gönüllülerini kutluyorum. Özellikle gün boyu performans sergileyen Bando ile akşam yemekte ortamı ısıtan "Echo of Homecoming" çok başarılı idi. Futbol Turnuvasını, benim de gönülden desteklediğim 84'u finalde yenen 92'ler, Basketbol turnuvasını da 95 destekli 80'ler karması kazandı.

Elbette benim için ve özellikle 0 veya 5'li yıllarını kutlayan dönemler için en anlamlı dakikalar Plaket töreni idi. Stickler ve Ofis binasına karşılıklı aşılmış iki dev Türk bayrağının gölgesinde, Bandonun çaldığı İstiklal Marşı ve 19 Mayıs saygı duruşu ile başlayan tören, yine bando eşliğinde, bu kez özel bir düzenleme ile dönemlerin Auditorium'a girmesi ile devam etti. 2002 dönemi Stickler merdivenlerinin iki yanına sıra olup, alkışlarla, 62,77,82,87,92,97,07 dönemlerini salona buyur ettiler. Auditorium doldu, taştı. Tören, Ali Cerrahoğlu'nun dernek sunumu ve Okul yöneticilerimiz ile SEV'den Mr.Shephard'in konuşmaları ile devam etti. Büyük sürpriz, İstanbul Şube Başkanı Umut kardeşimizin yardımı ile törene seslenen 1942

HOMECOMING

TAC'62 mezunları 50. yıl plakelerini alırken

mezunu(70.yıldönümündeki) sevgili abimizin katılımı idi. Salonda yine başta Mustafa Aysan Ağabeyimiz(52) olmak üzere, 60.yılıni kutlayan mezunlarımız da vardı. Törenin yıldızı yine 50.yıllarını kutlayan 62'ler idi. Plaket töreni Haydar Hoca'nın, "Gençler Okulunuza hoş geldiniz, Bayramınız kutlu olsun, Bayramınıza sahip çıkın, unutturmak isteyenlere fırsat vermeyin" sözleri ile başladı. Ve o coşku ile 2007 dönemi plakelerini alana kadar devam etti.

Yemek öncesi motorlu paraşüt ile TAC semalarından geçen "Evinize Hoşgeldiniz" yazısı da hoş bir surprizdi. Hava izin verse idi, daha uzun bir şov da olacaktı, ama bu kadarı bile keyifli idi.

Aksam yemeği 97-92 dönemlerinin oluşturduğu Homecoming Echo'su da, hakikaten başarılı bir performans gösterdi. Akşama kadar Echo binasında çalışan bu kardeşlerimizin emeklerini

kutluyorum. Akşam yemeğinin iki yıldızı da TAC'86 Kerim'in küçük kızı ile Güner Baykal ağabeyimizin torunu ve TAC'87 İlter-Nuran Baykal çiftinin oğullarının, canlı sahne performansları idi. Biri 9, diğeri 13 yaşındaki bu iki yetenekle, en az aileleri kadar gurur duyduk. Yine tüm dönemler ve mezunların "bom" sesleri, okul duvarları arasında yankılandı.

Kısaca hem 19 Mayıs'ı kutladık, hem Eve Dönüşü kutladık. İyi ki varsın Türkiye Cumhuriyeti, iyi ki varsın TAC.

Saygı ve sevgilerimle...

Bence Homecoming 2012...

Bence Homecoming 2012?

Bende duygu normalizasyonu diye birşey yok. Yani normal insanlar gibi tepkiler veremem oldu bitti. Çok severim, çok kızarım, çok ağlarım, çok mutlu olurum vs... Annemi yıllar boyu çıldırttım bu halimle ama Allah'tan "festival gibisin, her duyguyu dibine kadar yaşıyor insan seninle" diyen optimist bir koca buldum da rahatım...

Homecoming'e gelmeden de çok heyecanlıydım. Perşembe akşamı uçağa binmeden oğlanı bekleyemez haldeydim. Akşam Adana'da ilk iş 2 adet Mükerrer cheeseburgeri yedim, karnına taş doldurulmuş kurt gibiydim. Az bekledim hazmetmek için, sonra aile efradıyla rakı muhabbeti başladı. Ertesi gün Sezgin Ablamın şahane organizasyonu ile Alev Abi, Şeref Abi, Ercan Abi ile 5 Ocak'ta buluştuk. Rasim Abi ve Ali Naci Abi de katıldı bize. Şahane bir kebab yedik. Gece '92 buluşması vardı. Sevgili arkadaşımız Orkun Atahan'ın evsahipliğinde muhteşem yemekler yedik, fasilla coştuk, soluğu Kaktüs Bar'da aldık. Oradan eve gelebilmemiz ayrı bir mucizeydi ve sabah takdir edersiniz ki çok zor kalktık öğlene ancak okuldaydık.

Ben diyeyim sıkma, siz deyin tantuni, başkası desin halka tatlı... Ne ararsak oradaydı. 20 senedir görmediğim arkadaşlarım bile vardı, pardon deyip önce her stanttan birer tane yiyip şeker bir insan haline geldim, sonra sosyalleştik.

Ben bizim dönemin ilk çocuk sahibi olanım. Boyum kadar oğlum olunca arkadaşlarımın yaşadığı bebek eğleme sefaletini yaşamadım şükür, saldırm oğlanı çayıra. Gözleri de aynı ben olduğundan herkes hemen tanıdı, her yerden raporunu aldım, rahattım. Bizim bey ben eğlenirken Dalaman'da vatani bekliyordu, katılamadı. Sağolsun arkadaşlarım bunun için de ayrıca özen gösterdi bana, kebablar gitti, biralar geldi, kraliçe hayatı yaşadım. Bir dahaki sefere yine nöbeti çıkar umarım Gökhan'ın. Bizim dönem kolayına centilmen olmaz, o bakımdan:)

Sertifika törenine kadar yeme - içme - arayı kapatma telaşı vardı. Tören çok uzun sürdü, yorulduk açıkçası. Ama herşeye rağmen çok keyifliydi.

O kadar çok insanla tanıştım ki, en sosyalleştiğim homecoming oldu. Daha girişte "tak kartını, seni pataklamak isteyen idareciler kolaylıkla görsün ismini" demişlerdi, öyle olmadı bir sürü abimle tanıştım bu sayede. Ramazan Abi'yi de bol bol şikayet ettim herkese :)

Echo band harikaydı. Miniklerimizin sürprizi de öyle. Yemekler olağanüstü lezzetliydi. Arada obur arkadaşlarımız Tarsus'tan da birşeyler taşıdılar, yemekten ölecektik.

Tekin Baransel Hoca ile tanıştık. Benden 1 yaş küçük bir müdürle tanışmanın bunalımını üstünden atamadan 10 yaş küçük Nail

TAC'92 mezunları 20. yıl sertifikalarını alırken

TAC'77 mezunları 35. yıl sertifikalarını alırken

TAC'82 mezunları 30. yıl sertifikalarını alırken

TAC'87 mezunları 25. yıl sertifikalarını alırken

Hoca ile tanıştık. Kendilerinden bu nedenlerle pek de hoşlanmadığımı söylemeliyim. Yaşlarını bir kenara bırakırsak, son derece tartışmaya ve diyaloga açık insanlar. Keşke İstanbul'a gelseymiş Tekin Hoca. Çok daha önce sulhe varırmışız birçok konuda. Bir idareciye kolayına sorulamayacak herşeyi sorduk, cevaplarımızı ve sözlerimizi aldık. "Çocuklarımıza iyi bakın" dedik. Onları İstanbul'da ağırlama ve başkalarıyla da tanıştırma sözü verdik.

Çocuklar deyince lise 3 ve daha küçük sınıflardan bir sürü insan ufağı ile tanıştım. Yaşlandığımı hissettirdikleri için kendilerinden de pek hoşlanmıyorum şu anda ama objektif olmak gerekirse çok tatlı, akıllı, saygılı ve akıllı başındalar. Bizim dönemin foto çekimi sırasında biramı emanet ettim - içeni yakarım, 18 yaşında olan yok madem dedim - sonra oğlumu da başlarına gözcü

diktim, içen olmadı, o kadar şekerler yani :) Onlarla biraz konuşunca "Tarsus bitti" diyenlere özel selamımı içimden gönderdim. TAC'nin bittiği filan yok, yeni nesille başkalaşılıyor belki, biraz yontulduğu yada aşındığı da oluyor ama bizden farklı değerler de katıyorlar, bunu gördüm - çok mutlu oldum. İnanılmaz akıllı ve sağduyulu bir nesil geliyor. Beni en çok etkileyen o çocukların akşam da okulda kalıp, bir kenarda abilerini - ablalarını seyretmesiydi.

Anarşist '98 yine harikaydı. 97'ler çok neşeliydi, 2002'ler en heyecanlıydı, 77'ler en şık, 82'ler en organize, 87'ler en eğlenendi. Daha büyük sınıf abiler çok karizmatikti, en güzel dönem t-shirt'u 2011'indi. Ama hem en kalabalık gelerek hem bir de şampiyonluk alarak bence bu senenin şampiyonu bizim 92 oldu. Gecenin kendi açımından hüznü anı ise bir prep öğrencisi oldu. Çıkmadan hemen önce Gift Center'a gidip birşeyler alalım derken terlikli küçük bir adam görünce sınıfını sordum, prep olduğunu söyledi. Ailesi İstanbul'daymış. Önce bir sıkıntısı olup olmadığını, sonra da ailesine göndermek istediği birşey olup olmadığını sordum; gözleri doldu, "ben sene sonunda gidiyorum buradan, alışamadım" dedi. Konuştum, sordum, derdinin okulla veya insanlarla olmadığını sadece alışamadığını söyledi. Kalabalığı gösterip, "birgün sen de burada olacak, gelip bir prepın başını okşayacaksın" dedim kar etmedi. O yiğitliğe halel getirmemek için boncuk gözlerle baktı ama ağlayamadı, ben ağladım onun yerine - ama yanında değil, arabada. Kendime de söz verdim, oğlumu uzağa yatılıya göndermeyeyim diye. Okula gidip gelen abilerime emanet ediyorum onu. Adı Kaan. Soyadını sormayı akıl edememişim. Kıvrır saçlı, güzel suratlı bir adam ufağı. Benim yapamadığımı siz yapıp ikna edersiniz belki kalmaya.

Bu organizasyona emeği geçen başta Ali Abi olmak üzere herkese sonsuz teşekkürler. Unutulmaz bir gündü. Evimizde çok hoş karşılandık, yeniden gelmeye can atıyoruz.

Bom bom bom bom bom!

Sevgiler ve Saygılar,
Püren Yeşil Ödemiş
TAC'92

Ayşe Arman
TAC'87

O gün hepimiz 13 yaşındaydık...

Geçmişte yaşayan biri değilim.

Her geçen yıl, ay, hatta gün benim için bitiyor.
Yok oluyor, "**Görevimiz Tehlike**"nin mesajları gibi, kaset kendi kendini imha ediyor.

Öğrendiklerim ekleniyorsa ne ala, eklenmiyorsa ne gam...

Ben yola devam ediyorum.

İleri bakıyorum, hep ileri.

"Ne şahane bir yazdı!"

"O yıl başını hatırlıyor musun?"

Yok, böyle şeyler benim belleğimde. Hatıralar akın etmiyor beynime. Geçmiş, sular altında kalıyor.

Kapanıyor, derinlere gömülüyor.

Bazen üzülüyorum çünkü kendimi **Alzheimer**'lilar gibi hissediyorum.

Hafızam da zayıf herhalde.

Geçmişte anlattıkları o kadın ben miyim, onu da bilmiyorum.
"Öz"üm duruyor ama sürekli, dönüşüyorum, değişiyorum.

Ben bugün varım, şimdi...

Yarını bilmiyorum.

Geçmiş de Niyazi oldu zaten.

O yüzden biraz **"tarihsiz"** ve **"köksüz"**üm.

Kendimi bir grupta, bir cemaatle, bir ideolojiyle birlikte anamıyorum. Hiçbir yere tam ait hissedemiyorum.

Ailem önemli, eski çekirdek ailem, onlara da her zaman hak ettikleri ilgiyi gösteremiyorum, çünkü koşuyorum hayatta, sebebini ben de bilmiyorum, durmaktan korkuyorum; bir de benim kurduğum aile var, sevgilim, kızım, yakınlarım, birkaç kişilik dostlarım, onlar da **"şimdi"**m.

HOMECOMING

Ama onun dışında gayet **"ölümlü"** hissediyorum kendimi. Bugün çekip gidecekmiş gibi.

Yapmam gerekenleri yapıyorum ve koşuyorum.

Geçmişe yolculuk

Böyle bir insanın 25 yıl önceki arkadaşlarıyla buluşacak olması nasıl bir histir sizce?

Mutluluk, coşku?

Bilmem.

Heyecan, stres?

Kısmen.

Korku?

Evet, en çok korku!

Geçen hafta boyunca korktum, çünkü o hafta sonu, 25 yıl önce mezun olduğum okulun, Tarsus

Amerikan Lisesi'nin **"reunion"**ı vardı, **"homecoming"**, **"yuvaya dönüş"**.

Saçma sapan bir ruh hali içindeydim.

"Yuva"ya dönmek istiyor muyum, istemiyor muyum pek emin değildim.

Neden korktuğumu da bilmiyordum.

Tuhaf bir muhasebe.

Geçmişe yolculuk.

2500 ışıık yılı geçmiş, küt diye geriye dönüyorsunuz:

Yaşlandık mı, başardık mı, becerdik mi, genç kalabildik mi, hayatla baş edebildik mi?

Sanki hayat durmuş gibi, durup geriye bakmak,

"Neler yaptım bu 25 yılda? Çıkan bilanço ne?"

demek gıcık.

Kendi muhasebemde kötü hissetmiyorum ben. Sevdiğim bir iş buldum kendime, ki hiçbir zaman olağanüstü yetenekli filan değildim, ama memnunum ulaştığım yerden, noktadan, o her ne ise.

Özel hayat desen, her gördüğümde, **"Ulan ne şahane bir herif bu!"** dediğim bir adamla birlikteyim, araya bir çocuk sıkıştırmayı da becerdim.

Ama yine de geçmişimle yüzleşmekten, bütün o insanları görmekten...

Belki de tekrar çocuklaşacağımı bildiğim için korktum...

Adım gibi biliyordum, Tarsus Amerikan Lisesi'ne döndüğümde 13 yaşında olacaktım.

Oldum.

HOMECOMING

Kime neyin havası

Şimşek hızıyla aklımdan, **"Güzel görüneyim"** diye geçti.

Gazeteci Ayşe, topuklu ayakkabı giyiyor, dar tight'lar giyiyor, daha zayıf, modern ve şehirli görünüyor, önce öyle gideyim istedim. Beni öyle görsünler, **"İşte ben buyum, geçen yıllar pek koymadı bana, hâlâ iyi ve güzelim!"**

Son anda, **"Manyak mıyım ben!"** dedim, okuluma gidiyorum, kime neyin havasını atacağım. Bir kargo pantolon ve tişört giydim, altına da lastik ayakkabılar. Süs, püs hiçbir şey yok. Yanımda da tatlı kuyruğum, kızım Alya vardı. Ve girdik okula... Yeğenim Lara Apa, eniştem Kazım Apa, bizim dönemden Aslı Atahan ve Cem Akçalı'yla beraber.

Ah Stickler ahh

Okul, olağanüstü güzeldi. Dikdörtgen bir panayır yeri düşünün. Kocaman ve yemyeşil. Bizim zamanımızda ortalık böyle yeşil değildi, şimdi öyle, bir sürü yeni bina inşa edilmiş ama Stickler hep aynı, aynı haşmetiyle dikiliyor. Stickler, bizim okulun sembolü, eski bir kilise, şimdi **"auditorium"** olarak

kullanılıyor, üst katında da sınıflar ve yatakhane yer alıyor.

Ortalık şenlik yeri.

Her tarafta yiyecek stantları var, kepaçılar, dürümcüler, tantuniciler, sıkma-ayrancılar, renkli gözlükler, aksesuarlar satanlar...

Bir tarafta bir orkestra, fötr şapkalı insanlar müzik yapıyor, diğer tarafta bir sahne kurulmuş...

Ve o şenlik yerinin ortasında Alya... Kendinden geçti, şortu ve tişörtüyle saldı kendini çimlere, zannedersin 7 yıl boyunca Tarsus Amerikan Lisesi'nde okuyan ben değildim, oydu, hemen kendine arkadaşlar buldu, oynamaya başladı.

Ruhunu biliyorum

Ve işte 87 mezunları.

Teker teker karşımdalar.

25 yıl sonraki yüzleşme.

Biri karşında dikiliyor, yüzü sana tanıdık, en çok da gözleri, zihninin içindeki albümden çıkardığın fotoğrafı, bugünkü görüntünün üzerine oturtmaya çalışıyorsun, o muydu?

Bazen, **"Evet o!"** diye bağıırıyorsun.

Bazen de, **"Bu kimdi ya!"** oluyorsun.

Birkaç saniye ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyorsun...

HOMECOMING

Teşekkürler TAC

Ve biz geçen hafta sonu, iste o birbirimizin ruhunu bilenler, bir arada çok eğlendik.

Güldük.

Birbirimizle dalga geçtik.

İçtik. Okul tezahüratlarını ettik. Sadece biz yoktuk tabii, bütün mezunlar vardı, 5 yıllık, 10 yıllık, 15 yıllık, 20 yıllık, 25 yıllık, 30 ve üzeri...

Herkes üzerlerinde mezun oldukları yılın okul tisörtleriyle çocuklar gibiydi.

Koca koca adamlar, kadınlar ama aslında küçücük çocuklar!

Gerçekten unutulmaz bir yolculuktan benim için. Zaman makinesine girmek gibi.

Bir ara, ilk aşkıma gördüm, tanımadım önce, nasıl bir sersemliktir benimki onu da anlamadım

ama gerçekten tanımadım, oysa pek değişmemisti, aynı hoşlukta idi.

Bir süre ne diyeceğimi bilemedim. Sonra, **"Gel seni kızım ile tanıştırayım"** dedim.

Alya'ya, **"Bak, bu kim biliyor musun?"** dedim, bizimki en afacan haliyle baktı bana, **"İlk aşkım"** dedim, bir an afalladı, sonra **"Ama tabii ki bitti, şimdi babaya âşığıyım"** dedim.

Alya yeniden oyuna daldı, çok da orali olmadı.

Hepimiz orada, bir dönem hayatımıza giren, beğendiğimiz, hoşlandığımız, sinir olduğumuz, kavga ettiğimiz herkesi gördük.

O gün hepimiz 13 yaşındaydık!

Teşekkürler TAC, bana, bize verdiğin her şey için...

Ama sonra, tanışan da tanımayan da, ismini duyunca coşkuyla sarılıyorsun.

Ve yavaş yavaş, o eski günlere dönüyorsun.

Şunu fark ettim: Korkmaya filan gerek yokmuş. Geçmişle yüzleşmek kötü bir şey değilmiş.

Birkaç kişi hariç herkesi tanıdım. Evet, hepimiz değişmişiz.

Ama bir tarafımız hep aynı kalmış. O **"öz"** duruyor orada. Zaman diye bir şey hem var hem

yok. Küt diye bıraktığın yerden devam edebiliyorsun.

İnsanlar evlenmiş, çoluk çocuğa karışmış, kimileri büyük adam olmuş, akademisyen, cerrah,

işadamı, bilim insanı...

Fakat bunun da önemi yokmuş.

Çünkü bir an geliyor, **"Bırak ya!"** diyorsun, **"O 25 yılda edindiğin postlar, konumlar bana işlemez. Ben senin ruhunu biliyorum!"**

HOMECOMING

Homecoming 2012'den

Görüntüler...

HOMECOMING

Homecoming 2012'den

Görüntüler...

HOMECOMING

Homecoming 2012'den

Görüntüler...

HOMECOMING

Homecoming 2012'den

Görüntüler...

HOMECOMING

Homecoming 2012'den

Görüntüler...

Sezer Türkkan
TAO'59 - TAC'62

İşkın Bucak...

Sevgili Arkadaşlarım,

Aşağıda yer alan hikaye gerçektir. Hikaye ve sonrası bilgilerinize ve dikkatlerinize sunulur.

"Geceleri saat 9 civarında her akşam, işlerim müsaade ettiği oranda yürüyüşe çıkarım. Ankara'da Kavaklıdere'de oturuyorum. Süleyman Demirel'in evinin arkasında. Evden çıkar, Tunalı Hilmiden karşıya geçer ve Atatürk Bulvarı boyunca Sıhhiye ordu evine oradan ters istikamette meclis önüne kadar yürüdükten sonra taksiye biner ve eve dönerim. Adım ölçerle bu yürüyüş aşağı yukarı 6500-7000 adım yani 5 kilometre kadar. Bu yürüyüşlerim sırasında kafamın içindeki hallemediğim sorunları büyük ölçüde halleder ve kafasının içindeki sorunları halletmiş biri olarak o yürüyüşü yaptığım geceler deliksiz bir uyku uyurum.

Yine o günlerden bir gün, yanlış hatırlamıyorsam bir sonbahar günü, havanın insanı biraz üşüttüğü bir gece yine mutad yürüyüşlerimden birini yaptığım bir gece, kan - ter içinde kalmış bir vaziyette Kızılaya yaklaşıyorum. Tam Meşrutiyet Caddesi üst geçidinin merdivenlerinin altında naylon poşetlere konmuş büyük bir çöp poşetinin içine dalmış bir adam. İçini karıştırıyor, karıştırıyor. O hırpani kılıklı, saçları neredeyse beline kadar uzamış, sakalları neredeyse 30 santim olmuş, ayağının birinde yarısı yok olmuş bir ayakkabı, öbür ayağı çıplak, çoraplı ayağındaki çorap kirden, pislikten kaskatı olmuş, saçları birbirine dolanmış, bit içinde, üzerinde yırtık pırtık bir ceket, ayağında pantolon demek için bin şahit isteyen bir çul, içinde gömlek varmı yokmu bilmiyorum. Adamın bu içler yakan halini görünce durdum. Uzaktan seyretmeye başladım. Karıştırmakta olduğu çöp torbasından yarısı yenmiş bir hamburger ekmeğinin diğer yarısını buldu ve ağzına atması inanın bir saniye ya sürdü yada sürmedi.

O iştahla çöp torbasını karıştırmaya devam ediyordu. İçimden bir ses adama yaklaşmamı onu alıp Selanik caddesindeki bir lokantada karnını doyurmak geldi. Adama yaklaştım. Beni görünce çöp torbasını bir an bıraktı, o da bana baktı. İmkansız! Olamaz! Mümkünü Yok! Bu adam o olamazdı! Evet evet bu pejmürde kılıklı, zavallı kelimesinin bile bu adamı tariften uzak olan bu zavallı Talas Koleji'deki Orta 3'te benim sıramın arkasında oturan İşkın Bucak'tı.

Ben o gece bu adamı lokantaya götürüp bir çorba içirtemedim. Evet evet Lokantalar bu adama bırakın lokantada yemek yedirmeyi lokantanın kapısının içinden bile içeri bırakmazlardı. Bu düşünceyle, karmakarışık hisler altında, yürü git Sezer, hayal kurma. Ne İşkın Bucağı? Ne alakası var. Adam Uğur Dinçer'le birlikte Orta 1'de, Orta 2'de, Orta 3'te sınıf birincisi. Hayır hayır sadece bir benzerlik bu diye oradan ayrıldım. Ayrıldım ama yürüyüşlerim sırasında kafamın içindeki sorunları çözüyordum ya...

Eve gelene kadar bu olayı düşündüm. Sonrasında da düşündüm. Ne soruna bir çözüm bulabildim ne bu adamın gerçekten İşkın Bucak olup olmadığını.

Aradan yıllar geçti. Erol Etçioğlu bir vesile ile İşkın Bucak'ın Ankara'da Kırkkonaklarda bir Huzur evinde olduğunu öğrenmiş. Gitmiş ziyaret etmiş ve bu konuyu Talas camiasına duyurdu. Zafer Ecevit Talas e-mail grubundan çıktığım için bu olayı bana duyurdu ve hatta gidip İşkın Bucak'ı bulmamı, halinin nice olduğunu Talaslılara duyurmamı istedi hatta görevlendirdi. Aradan 6 aya yakın bir zaman geçti. Kendimden utanıyorum bu konuyu düne kadar beklettiğim için ve ihmal ettiğim için.

Ama bir sürü sebep var. Bunu yapmama engel olan işlerim vs. Biliyorum biliyorum hepsi maazeret. Eşşek kafalı "KÜTÜK" altı ay içinde bir saat ayıramadın değilmi?

Dün gittim. Kırkkonaklarda SEFA Huzur evine.

- Kimi arıyorsunuz?

- Işkın Bucak burada kalıyormuş. Onu ziyarete geldim. Mümkün mü?

- Işkın Bey uyuyor. Sen burada bekle, ben haber vereyim.

- Uyandı mı ?

- Yahu Işkın Bey yatağında değil.

- Hemşire - Işkın Bey devamlı dolaşır, bahçededir o şimdi. Hasan efendi Bahçeye bak.

- Allah Allah nerede bu adam yahu. Hiçbir yerde yok. Sen burada bekle Bey. Ben bulur gelirim.

Heyecanlanıyorum. Işkın'ı ne halde göreceğimi merak ediyorum. Meraktan patlıyorum.

10 dakika sonra.

- Gel bey.

- Buldunmu?

Cevap Yok

- Nereye gidiyoruz?

- Cevap yok

- Buyur içeri Bey.

Hah tamam Işkın'ı göreceğim derken Huzur Evinin sahibi Gül Hanım beni karşılıyor

- Buyrun oturun. Işkın Beyi görmek istemişsiniz. Kimsiniz. Işkın'ı nereden tanıyorsunuz?

Gerekli açıklamaları yaptım. Gül Hanım beni itimada layık gördü olacakki "Size Işkın'ın hikayesini anlatayım", dedi.

- Işkın beyi bir dostumuz sokakta pejmürde, felaket bir hal içinde görmüş. Bize bizim onu Huzur evine alıp almayacağımızı sordu. Yaşadığı sokaktan aldık geldik. Geldiğinde bit içindeydi. Alzaymer hastası idi. Geçmişini hatırlamıyordu. Otur deyince oturuyor, kalk deyince kalkıyordu. Her halinden asil bir insan olduğu, iyi bir aile mensubu olduğu belliydi. Herşeye rağmen kibardı, başkalarına karşı saygılıydı. Bize geldiği günkü resimlerini görmek istemiydiniz?

- Evet evet.

Bilgisayar açıldı kısa bir süre Işkın'ın Huzur evine getirildiği gün çekilen resimleri karşımdaydı. OYDU EVET OYDU. Benim soğuk bir sonbahar gecesi gördüğüm çöp torbasını karıştıran adamdı bu. Başladım ağlamaya. Galiba 15 dakika sürdü ağlamam. Ne konuşabiliyordum ne de soru sorabiliyordum. Benim "bu adam Işkın Bucak olamaz" dediğim adam Işkın Bucak'tı.

Annesi babası ölmüştü. Yalnız yaşıyordu. TRT'de mütercimlik yapıyordu. Bir ağabeyi vardı Amerika'da yaşıyordu ama hiç orali değidi kardeşinin içinde bulunduğu durumdan. Konur sokakta bir evi vardı. Bir gün evi yandı. Birikmiş bir kaç kuruşunu bazı açığöz olduğunu sanan vicdansızlar "sana ev alacağız" diye elinden aldılar. Konur sokaktaki evde satar üzerine koyar sana ev alırs dediler. Paraları alıp gittiler ve Işkın sokakta kaldı. Yıllarca sokakta yattı, çöp kutusundan karnını doyurdu ama dilenmedi. Hiç kimseden yardım istemedi, kaderiyle yaşadı" dedi Gül Hanım.

- Gül Hanım şimdi nasıl?

- Hadi yürüyün gidelim.

Huzur evini bu binasından 200 metre ilerideki öbür binaya gittik. Yepyeni bir bina, 2. kata çıktık.

- Işkın nerede İbrahim?

- Tuvalete gitti, şimdi döner.

Işkın geldi. Aynı IŞKIN. Aynı mimikler, aynı konuşma, dişleri çok kötü durumda, onun için avurtları biraz çökmüş. Önce Gül hanımın elini sıktı sonra bana döndü "Hoşgeldiniz" dedi.

- Bak sana kimi getirdim Işkın Bey.

Bana baktı baktı... Bir hamleyle sarıldı başladı ağlamaya. "Sen KÜTÜK'sün, sen Sezer'sin. Orta 3'de Konakta sınıf temsilinde bana konuşacağım şeyini tüyosunu perde arkasından veren Sezersin sen" dedi.

Zafer dedim Ecevit dedi. Erol dedim Etçi dedi, Haldun dedim Taşman dedi. Ömer dedim Göncü dedi. Mustafa dedim Ekinci dedi. "Hamamda devamlı benim sabunumu isterdi "dedi. Dedi dedi dedi. Tarih Hocası dedim Faruk dedi, Türkçe Hocası dedim Gıyasettin dedi. Coğrafya Hocası dedim Durmuş dedi." Onun bir oğlu vardı" dedi.

- "VICEROY" dedi.

Başka ne istersin dedim

Cevap: PEPSI KOLA dedi ve ekledi "züppelikten değil canım istiyor teneke kutuyla" dedi.

Arkadaşlarım ,

Bunları size yazarken de hala gözlerim yaşlı. Galiba artık ihtiyarlıyoruz. Sulu göz olduğumuzdan belli. Onu tertemiz gömleğini içinde ama lekeli pantolonu ile, terlikleriyle bıraktım. Gene gel dedi. Beni sokağa çıkar Ankara'yı bana göster dedi. İskender Kebab istedi. Mutluydu vakurdu.

Yarın sigaralarını, pepsi kolasını götüreceğim. Gelecek hafta da Ankara'yı dolaştırıp İskender yedireceğim. "Sana bir bilgisayar alalım, oyalanırsın" dedim "o ne ?" dedi. Allah hepimize kendi evimizde ihtiyarlamayı kısmet etsin.

Bu gece gene yürüyeceğim. Kafamda bir sorun var onu nasıl halledebilirim diye düşüneceğim. "Işkın'ı nasıl yüceltebiliriz." Hepinizi öpüyorum.

(Talas grubuna üye olmadığım için tüm Talas'lılara gönderemiyorum.

Sevgili Dostlar,

Mayıs ayı sonunda , TRT nihayet ikazlarımla , uyarılarımla harekete geçti ve yıllarca TRT 'ye hizmet eden ve oradan emekli olan Işkın Bucak ile ilgilenmeye başladı ve yapımcı firmasına Işkın Bucak ile ilgili bir belgesel çekimi yapmayı başlattı. Yapımcı firma, Işkın ile, Işkın'ın kaldığı huzurevinde mülakat yaptı, söyleşide bulundu ve Işkın'a hayatta en çok ne istediğini sordu . Oda cevaben ""gençlerle birlikte olmak istiyorum "" dedi. Yapımcı firma ve TRT , Gazi Üniversitesinde Işkın ile Gazi Üniversitesi talebeleri arasında bir söyleşi tertipledi ve Işkın bir limuzinle kaldığı huzurevinden alınarak Gazi Üniversitesine götürüldü. Yüzlerce öğrencinin katıldığı bir ortamda Işkın'a soru sordular , oda mükemmel bir şekilde bu soruları cevapladı. Işkın'a çiçek verildi ve tekrar oradan alınarak huzurevine götürüldü . Program iki saat sürdü.

Programın içeriğini (bant kayıtlarını) elde etmeye çalışıyorum. Elime geçince , sizlerle paylaşırım.

Eskiyi konuştuk, yenilere değinmedik.

Arkadaşlar,

Işkın'ın kaldığı huzur evi tertemiz. Pırıl pırıl. Birlikte kaldığı insanlar onun düzeyinde değil o kadar. Tertemiz üstü başı. Mutlu. Gül Hanım onu eski binadan alıp bu yeni binaya vermiş. Mutluluktan uçuyor.

Tek eksiği var. Konuşacak kendi düzeyinde konuşacak arkadaşlarına ihtiyacı var.

Haaa birde sordum : " Işkın birşeye ihtiyacın var mı ?" Cevabı "SİGARA" oldu.

- Ne sigarası içersin?

Cevap; "Huzur evinin verdiği sigarayı" dedi. "Söyle bana ben sana istediğin sigarayı getireyim" dedim.

O gün Işkın mükemmel bir durumdaydı. Huzurevinin bu programdan 3 gün önce haberi oldu . Kendi kendime diyorum ki : Huzurevi üç gün önceden haberi olduğu için acaba Işkın'a verilmekte olan (tahmin ediyorum) ilaçları kesti de onun için mi Işkın iyiydi ???...

Bilmiyorum....Bilemiyorum...

Konuyu vasisi ile defalarca tartıştım. Bir sonuç alamadım. Ekte , söz konusu program sırasında çekilen 25 adet fotoğraftan 8 tanesini sizlerle paylaşıyorum. Hem Işkın'ın son fiziki halini görürsünüz , hemde özlem giderirsiniz. Yapımcı firmanın Işkın ile ilgili olarak istediği fotoğrafları ve varsa anıları beklemekte olduğumu bir kere daha hatırlatıyorum.

Dostlar ,
Üç yıldan beri hemen hemen her hafta Işkın'ı aldım , dışarı yemeğe çıkardım, bir kaç saat beraber oldum. Ona eski anılarımızı hatırlattım. Kah üzüldüm , kah ağladım kah Işkın'ı iyi durumda görünce sevindim. Sağolsun Talas'lı 9 -10 arkadaşın 3 sene kadar önce yaptığı maddi katkılarla , Işkın'ın yazlık - kışlık giysi ihtiyacını karşıladık. Her üç ayda bir 100 - 110 paket sevdiği Parliament ve Camel sigaralarını temin ettik. Yine çok sevdiği Pepsi colasını yine her üç ayda bir 150 kutu olarak temin ettik. İskender Sayek'in yardımları ile dişlerini yaptırdık. Yakın ve uzak gözlük ihtiyacını temin ettik. Mahkemece tayin edilen vasisi ile devamlı irtibatta bulundum. Kalmakta olduğu 4 kişilik odadan iki kişilik odaya naklettik. Zaman zaman tıbbi tahlillerini yaptırtmak için hastahaneye götürdüm. Sağolsun arkadaşların yardımıyla kendisine gerektiği zaman gereken tıbbi müdahalede

bulundular. Yapamadığım tek şey kulakları işitmiyor. Ona bir çözüm getiremedim. Biraz da benim ihmalim yüzünden. Onu da inşallah kısa bir zaman içinde halletmeye çalışacağım. Talas 'ta iken çok iyi bir arkadaşlığımız olmamasına rağmen (arkamdaki sırada otururdu ve tarih Hocası Faruk Yüce'nin imtihanlarında sorduğu soruları Işkın ve Uğur Dinçer iki dakikada cevaplandırır ama önlerinde oturmama rağmen bana hatta hiç kimsye kopya vermezlerdi) . bugüne kadar vazifemi yaptığımı inanıyorum.

Yaptıklarımın gıcınmıyorum. , Huzur duyuyorum ama artık bende yaşlandım mı ne ? Bazen Işkın'ı iyi görmediğim zamanlar elimde olmadan hıçkırıklara boğuluyorum. Bu durum da beni iki - üç gün çok etkiliyor.

Ayaklarımın üstünde durduğum müddetçe, Işkın olsun kim olursa olsun , bu hizmeti devam ettireceğim.

Ama sevgili Dostlar; Tarsus Mezunlar Derneği var. Talas'lılar var. Ankarada oturan birçok Talaslı - Tarsuslu var. Ankaraya gelip giden birçok Talaslı -Tarsuslu var.

Işkın'ı tanıyanlar, 15'er 20'şer dakikalarını ayırıp Işkın'ı ziyaret edemezler mi? Bu arada kendisini ziyaret eden Gürkan'a, Cengiz'e teşekkür ediyorum.

Hilmi Oktar'ın gönderdiği plaket ve T-shirt ' ü götürdüğümde Işkın'ın gözlerindeki parıltıyı keşke sizler de görseydiniz. Belki o zaman 50 yıllık arkadaşımızın aranmaya muhtaç olduğunu, ona hayatta yalnız olmadığını hatırlatmanın ne kadar önemli olduğunu , Işkın size bakışlarıyla anlatabilirdi.

Dostlar ,
Sadece dertlenmek istedim. Hepimize sağlıklı yaşamlar, hiç kimseye muhtaç olmadan yaşamayı diliyorum...

Sevgiler.

Mahmut Telli
TAC'57

TAC'liler Avrupa'da Buluştu...

Bundan 3-4 yıl önce Köln civarında yaşayan 90 mezunlarımızdan Serkan Taylan'ın gayretleriyle Avrupa'da TAC-EU kuruldu. İlk başlarda bir çok kişiye ulaşıldı. Ufak tefek yazışmalarla Avrupa'da yaşayan mezunlarımız arasında iletişim kurulmaya başlandı. Serkan'90 kardeşimiz ve Zafer Uysal (74) grup oluşturmak için çok gayret sarfetti. Zafer ilk olarak 2009 Haziran'ında herkesi bir hafta sonu Mannheim'daki evine davet etti ve onları evinde ağırladı. Aynı yıl Ekim ayında Frankfurt'ta Cumhuriyet balosunda 5-6 çift ikinci defa buluştu.

Daha sonra grupta pek fazla hareket olmadı ve TAC-EU büyük bir sessizliğe girdi. Bu arada Zafer de evini renove etti. Bana sık sık, evi renove ettikten sonra arkadaşları tekrar toplayıp mavraya başlayacağını söyledi. Sonuçta gerçekten büyük uğraşlarla ve yazışmalarla 6-8 Nisan tarihlerinde TACEU'lu 11 kardeşimizi Mannheim'daki evinde buluşturdu. Zafer'in evi büyük olduğundan gelenlerin hepsini evinde yatırabildi. Bu toplantıya ben 7 Nisan'da katıldım. Ben 80 km uzaklıkta yaşadığım için gelenlerle sadece gündüz beraber oldum. 7 Nisan günü öğleyin Zafer'in evine geldiğimde kapıyı bana Tolga Görgün (TAC 86) açtı. "Zafer nerede" dedim. "Dün akşamki balık, rakı muhabbetinden sonra sabaha karşı saat 6'da ancak uyuduğundan henüz uyanmadı" dedi. İçeriye girdim. Bu kez Selim Derbent (TAC 71) ve eşi ile tanıştım. Selim Fransa'nın İngiltere'ye yakın ucundan, 1000 kilometre uzaktan gelmiş eşiyle birlikte. Şöyle bir sağıma döndüm mutfığa baktım. Çok güzel bir açık mutfak. Davlumbazın altındaki adada dört kişi harıl harıl çalışıyor. Bir tarafta Alper Güngör (TAC 75), bir tarafta Ali İsoğlu (TAC 90), bir tarafta Tolga, bir tarafta Arif Sezer (TAC 78) habire kebabları şişlere diyorlar, salataları ve mezeleri hazırlıyorlar. Erol Sağol (91) da çay kahve ikramında bulunuyor. Gençler o kadar güzel çalışıyorlar ki... Gerçekten görülmeye değer. Hepsi de sanki kendi evlerinde imiş gibi, Zafer'in evini benimsemiş, bana da ev sahipliği yapmaya çalışıyorlar.

Alper'e nereden geldiğini soruyorum. Stokholm'den diyor. Yani taa İsveç'ten gelmiş... Eli de mutfak işlerine çok yatkın. Ben Stokholm'de mezecilik yapıyorum diyor. Meğer bütün mezeleri de o hazırlamış. Neler yok ki...salata, muammara, humus, Arnavut ciğeri vesaire. Alperin çok maceraperest olduğunu anlattıklarından anlıyorum. Okuldan sonra İsveç'e gitmiş. Orada okumuş, çalışmış. Sonra Amerika'ya gitmiş, orada 4 yıl çalıştıktan

yokluğunda ev sahipliği yapıyorlar. Ev sahipliğini sadece onlar yapmıyor. Daha önceki toplantıdan tanıdığım Erol Sağol da, sağolsun, çok iyi ve çalışkan bir ev sahibini rolünde. Ali'ye nereden geldiğini soruyorum. Hollanda'dan diyor. Bir yıldan beri Hollanda'da olduğunu, daha önce de 3 yıl Polonya'da olduğunu söylüyor. Tolga'ya nereden geldiğini sordum. O da benim kusurum. Erol Fizik Doktoru ve Berlin'de yaşıyor. Halen bekar olduğu için bu tür toplantılara katılması çok kolay. Selim'i TAC sitesindeki yazılarından tanıyorum. Arada onun yazdıklarını okur ve çok takdir ederim. O da eşiyile birlikte Fransa'dan gelmiş ve çok güzel şaraplar getirmiş. Şarap konusunda oldukça bilgili.(Zafer o şaraplara hasta olmuş!) Eşi de bu arada bol bol fotoğtaf çekiyor ve bu güzel toplantının kayda geçmesini sağlıyor.

Sonra yemek masasına geçiyoruz. 12 kişilik güzel bir masa. Antreler hazır, mezeler hazır. Bahçede mangalda kebablar pişiyor hazırlanıyor ve masaya getiriliyor. Kimler yapıyor bu işleri. Pek tabii gençler; yani Tolga, Ali ve Erol. Mangal işini Zafer'in Mannheim'dan bir tanıdık arkadaşı cefakarca hallediyor sağolsun. (eski Pamukbankcılardan) Masada Vecdi Giray ile tanışıyorum. Vecdi Antakya'lı ve anladığım kadarı ile ECHO müzik grubundan.

İşte tam bu sırada kapı çalınıyor ve Eser Gökler (TAC 69) geliyor, bütün haşmetiyle. Eser bu gençlerin arasında çok sevilen ve sayılan, uzun boylu, koleji Türkiye üçüncüsü yapan eski basketbolcu muhteşem bir insan. O da büyüklerine karşı saygılı çok değerli bir kardeşimiz. Şu anda Köln'de yaşıyor. Biz masada otururken bir de baktım bir kardeşimiz daha geldi. Galiba 70 mezunu Hamdi Demirel. Hamdi Romanya'dan, Bükreş'ten geldi. O da 10 yıl önce Romanya'ya yerleşmiş; tabiri

sonra İsveç'e geri dönmüş. Bir ara Sibiry'a da bile çalışmış. Boks yapmış, 400 metre koşmuş. Bu spor dallarında dereceleri varmış. Başka bir özelliği de; çok iyi bir avcıymış. Alper'in yapmadığı iş ve uğraş yok gibi.

Arif Sezer'i iki yıl önceki balodan hatırlıyorum. Arif'in Augsburg'dan geldiğini biliyorum. 78 mezunu olan bu kardeşim psikoloji ağırlıklı bir doktor. Augsburg'ta aile doktoru olarak kendi muayenhanesinde çalışıyor. Tıpkı Zafer gibi. Zafer de benim üroloğum. Eksik olmasın yazdığı ilaçlar nokta atışı gibi etkili. Bu arada yine Zafer'i soruyorum. Abi o uyuyor (ve arada bir kalkıp kusuyor), dün akşam içkiyi biraz fazla karıştırdı (kaçırmadı ama karıştırdı) diyorlar.

Ali ve Tolga çok çalışkan ve kendilerini işlerine vermiş, çok ciddi olarak sessiz sedasız çalışan, muhteşem gençler. Zafer'in

caizse, keyfi yerinde bir arkadaşımız. Neyse biz masaya oturduk yemeklerimizi yemeye başladık. Eser mavraya başladı. Küba maceralarını anlatırken kondomları nasıl çay poşeti olarak kullandığını gümrük memuruna anlattığını söylerken hepimiz büyük bir ilgiyle onu dinledik.

Bu arada Zafer geldi. Geldi ama Zafer'in rahatsız olduğu yüzünden belli oluyordu. Zafer'in durumu tam anlamıyla bir 'hang over' idi. Çok rahatsız olduğu belli. Zafer kendini tedavi etti ve aramızda kalabildi. Bu arada Eser o kadar çok güzel şeyler anlattı ki hepimizin ağzı açık kaldı. Eser'i dinlemek çok büyük bir zevk. Onun av maceraları, mezuniyetten sonra Erzurum Üniversitesi İlahiyat Fakültesi bölümünü yedekten kazanması ve girebilmek için sıra beklerken Almanya'ya Köln Üniversitesi'ne gelmesi, rahmetli Ömer Temel'den nasıl kopye çektiğini, Karabucak ormanında bütün gece domuz avlamak

için uğraş verip de okula döndüğünde Haydar beyin dersinde arkada gidip uyumasını anlatması fevkalade güzeldi. Ama en güzel tarafı da Eser'in anlatış tarzı idi. Eser çok nüktedan birisi. İyi ki onu bu toplantıda tanıdım.

Zafer bize evini gezdirdi. Ev harika. Ama en güzel tarafı da Zafer'in resim çalışmaları. Evinin her köşesinde çok güzel resimler var; bir kısmı kendi yaptıkları bir kısmı da değerli ressamların orijinal resimleri. Zafer sadece bir tıp doktoru değil aynı zamanda değerli bir ressam.

Akşam üstü grup olarak Rhein nehri kıyısında yapılan 45 dakikalık bir orman gezisinden sonra ben çok mutlu bir şekilde Frankfurt'a döndüm. Aklımda kalanları yazmak istedim. Zafer'e telefon ederek teşekkür ettim. Eser'in mavralarından söz ederken, Zafer, abi dedi; ben sizden utandığım için bazı fıkraları anlatmadım. Siz gittikten sonra fıkralar belden aşağı indi ve ben de o zaman anlattım bildiklerimi dedi. Zaferi telefonda dinledikten sonra ona ben de: Zaferciğim sen meslek icabı zaten belden aşağı çalışıyorsun. O nedenle sende o tip fıkralar çoktur dedim. Bu toplantının en güzel tarafı ilk gün neler olmuşsa herkes kendini evin bir parçası saymış ve Zafer'in evini benimsemiş. Tabii onlara ev sahibi olarak bu rahatlığı Zafer sağlamış. O nedenle onun yokluğunda bile onlar ev sahipliğini üstlenmiş. Bu da Zafer'i muzaffer yapmış. Bütün bunları organize etmek hiç de kolay değil. Ve Zafer bunu her zaman yapıyor. O nedenle hepimiz çok teşekkür ediyoruz...

TAC'62 Mezunlarının 50. Yıl Buluşması...

REDHOUSE sözlüğünde **ziyaret** kelimesinin anlamı "to make a pilgrimage to (a sacred place)" olarak veriliyor. Mersin'liyim. Güney'de, bölgesel konuşma dilinde, kutsal bir yere de "**ziyaret**" deriz. Redhouse, bu bölgesel anlam ile ilgili olarak "**ziyaretgâh**" kelimesini kullanmış ve "a place of pilgrimage" olarak tarif etmiş.

19 Mayıs 2012 günü 1962 yılı mezunlarının 50. Yıl kutlamalarına katılmak için sınıf arkadaşlarımla birlikte gittiğim Tarsus Amerikan Koleji'nin kapısının önünde durup, Stickler Hall yönüne ve içerideki büyük alanı dolduran coşkulu kalabalığa baktığımda, içimde uyanan duygu da aynen buydu: "Ziyaret'i ziyarete" geldim, diye geçirdim içimden.

Boğazımda düğümlenen bir sertlik, göz çukurlarımda ufak kıvılcım taneleri gibi parıldayanıslak bir ışığı hissederek kapıdan içeriye adımlı attım. Kalbim, 70 yaşımda anlam veremediğim bir pıtırta ile çırpınarak.

İçerideki büyük kalabalığın arasında ise okul günlerimizdeki ruh halimizden ve ruh enerjimizden kopmamış olarak **bizler, 1962 senesi mezunları, 50 Yıllık Mezunlar** vardık: Erol Etçioğlu, kızı Nil ve damadı Robin; Meral ve Taneri Yonar; Ersin ve Selçuk Biçer; Pınar ve Hilmi Oktar; Adile ve Erden Sezer; Jo Ann ve Akar Burdunoğlu; Gülen ve Özkan Esmer; Nuray ve Metin Okyay; Nurdan ve Cahit Ozkan; Leyla ve Zafer Ecevit; Ersin ve Akın Türker; Sevim ve Ziyannur Bilgin; Selda ve Kubilay İnal; Yaşar ve Özhan Akçalı; kardeşi Gülnur ve Günok Özker; Cemile ve Vehbi Eyi; Gönül ve Gültekin Algan; T. Yavuz İşbakan; İbrahim Mete; Savaş Hayırlıoğlu; Canan ve Abdülkadir Gazi Türkyılmaz; Tonguç Alp; Uygur Gülle; Yücel Erken; Mustafa Toktaş.

Hepimizin de içimizde eksikliklerini hissettiğimiz kayıplarımız ve bu büyük Bayrama katılamayan dostlarımız ise Ziyaret'te kesintisiz yanibaşımızda idiler.

Daha nice Homecoming'lerde görüşüp, bir arada olabilmek dileklerimizle, gözlerimiz başlangıçta olduğu kadar dolu olarak, coşkulu duygularımızı da yanınıza alarak, hepimiz kendi yönünde dağıldık.

Yücel Erken TAC'62

Bahattin Gürsöz
TAC'63

TAC'63 Mezunlarının Kapadokya Gezisi...

Yıllardır düşünülen fakat bir türlü yapılamayan '63lülerin Kapadokya Gezisi, Gürkan Ertaş'ın organizasyonu sayesinde nihayet gerçekleşti. Bir gezi genelde hangi vasıta ile gidilecekse, o vasıtanın harekete geçmesiyle başlar. Karayolunda tekerin dönmesi, demiryolunda düdüğün ötmesi, deniz yolunda demirin alınması, havayolunda kuleden kalkışa izin verilmesi gibi... Ama söz konusu TAC '63lüler olunca...

Bizim sınıf farklılığıyla fark edilen bir sınıftır. Kapadokya Gezimiz Sevgili Esin Acet'in, Ankara'da mukim '63'lüler ile geziye katılmak üzere Ankara'yı teşrif eden İstanbulluları 26 Nisan akşamı pastırmalı kuru fasulye davetiyle start aldı. Üzülerek katılamadığım bu davete, Gönül & Gürkan Ertaş, Gülay & Demir Özkaya, İdil & Selahattin Önür, Lale & Nuri Çarkacı, Meriç & Mehmet Artun, Nevra & Nevzat Özey ve Nilgün Çarkacı'nın icabet ettiğini öğrendim.

Davate icabet eden arkadaşlarımdan öğrendiğime göre, köfte, pastırma ve peynir çeşitleriyle peşrev yapıldıktan sonra, pastırmalı kuru fasulye ve pilava yumulmuş, daha sonra da çift katlı kaymaklı ekmek kadayıfı ile şöbiyet götürülmüş. Esin'e teşekkürler.

27 Nisan Cuma sabahı, 45 kişilik otobüsümüz, İzmir'den uçakla gelen Mehmet Ergin'in yetişebilmesi için bir saat gecikmeyle, Saat 09.00'da, Ankara'da Armada AVM'nin önünden, İdil & Selahattin Önür, İlker Löker, bendeniz Bahattin Gürsöz ve Bükreş'ten kopup gelen Birgül & Kemel Şenyuva'yı alarak Barış Manço Parkı'na müteveccihen yola çıktı. Tüm gezi boyunca bizlere rehberlik yapacak olan Serdar Somuncu da bize burada mülaki oldu. Kendisine, Barış Manço Parkı'na doğru giderken geçtiğimiz yerler hakkında bizi bilgilendirmesini söyledim. Serdar kardeşimiz pek oralı olmadı. Meğer Gürkan Abisi kendisine, **"Sen bize üç gün boyunca lazımsın. Onun bunun lafına itibar edip, nefesini boşuna tüketme."** demiş.

Barış Manço Parkı'na geldiğimizde, Gönül & Gürkan Ertaş, Meriç & Mehmet Artun, Lale & Nuri Çarkacı, Esin Acet, Nilgün Çarkacı, Nazlı Erol, Nuşin Şinik, Mahmut Aygen, İskender Sayek ve Mehmet Ergin'i alarak Ayşe & Bülent Gürsel ve Gülay & Demir Özkaya çiftini almak üzere Panora AVM'ye doğru yola çıktık. Kafiye tamam olunca, önceleri karışık olan oturma düzeni, yavaş yavaş ön tarafta hanımlar, arka tarafta beyler halini aldı.

Ön taraftaki sohbette neler konuşuldu bilmiyorum ama arka tarafta sadece Nuri Çarkacı konuştu herkes onu dinledi. Bu arada

rehberimiz de kendini bizlere duyurmak için çırpınıyor Kapadokya hakkında bilgi vermeye çalışıyordu. Dinleyen kim? Rehber bizleri kültür turuna çıkmış Japonlar mı zannetti acaba? Konuştukça konuşuyor... Bence burada suçlu olan rehberimiz değil, onun Gürkan Abisi... Gürkan bizlerin farklı bir grup olduğumuzu adamcağıza anlatmamış ki...

Kapadokya Pers dilinde güzel atlar ülkesi (bölgesi) demekmiş. Ortalıkta fazla at görmedik ama gördüğümüz birkaç ata güzel demek için fazla iyimser olmak gerekiyordu. Rehberimizin Kapadokya'daki oluşumların nasıl meydana geldiği konusunda anlattıklarından ben bir şey çıkaramadım. Bunun üzerine Ankara'ya geldiğimde internete girdim, biraz da kitap karıştırdım. Öğrendiklerimi uzun uzun yazacak değilim. Özetle, bu oluşumlar, Erciyes, Hasandağı ve Güllüdağ'ın püskürttüğü lav ve küllerin oluşturduğu yumuşak tabakaların milyonlarca yıl boyunca yağmur ve rüzgâr tarafından aşındırılmasıyla ortaya çıkmış. Kapadokya'nın yazılı tarihi Hititlerle başlıyormuş. Hititlerden sonra bu bölgede tarih boyunca, Persler, Frigyalılar, Romalılar, Selçuklular ve Osmanlılar hüküm sürmüştür.

İpek Yolu'nun önemli kavşaklarından birisi olan Kapadokya bünyesinde barındırdığı peri bacalarıyla olduğu kadar, Hristiyanlığın en önemli merkezlerden birisi olmasıyla da ünlüdür. M.S. 3. yüzyılda Hristiyanların bölgeye gelmesiyle bölge onlar için bir eğitim ve düşünce merkezi olmuş. Romalıların Hristiyanlara uyguladığı baskılara karşı bölge halkı kendilerini yarattıkları yeraltı

şehirleri ve yumuşak kayalara oydukları sığınaklarla korumuşlar. Kapadokya bölgesi, doğa ve tarihin bütünleştiği bir yer... Coğrafi olaylar peribacalarını oluştururken, tarihi süreçte, insanlar da bu peribacalarının içlerine ve vadilerin yamaçlarına evler, kiliseler oymuş, bunları fresklerle süsleyerek, binlerce yıllık medeniyetlerin izlerini günümüze taşımış...

Kapadokya'da Uçhisar'daki otelimize (LykiaLodge Kapadokya) kadar olan yolculuğunuz pek uzun sürmeyecek olmasına rağmen, huysuz ihtiyarların prostat sorunları nedeniyle iki kez "ihtiyaç molası" verdik. Bu molalardan Orhan Ağa'lı Turistik Tesisleri'nde olanda **"Biz kendi turumuzu kendimiz yaparız"** diyen Nevra & Nevzat Özay çiftiyle karşılaştık. Bölgeye ulaştığımızda, otele varmadan yolumuz üzerinde bulunan Selçukluların İpek Yolu'nu korumak ve kervanların konaklayabilmeleri için yapılmış olan Ağzıkarahan Kervansarayı, Tepesi Delikhan'ı ve Alayhan'ı panoramik olarak gördük.

Otele geldiğimizde, daha önce bölgeye gelmiş olan Şenil & Erkan Dülgeroğlu, Hazım Kantarcı, Yılmaz Ayata ve Adana'dan gelen Armağan & Bülent Arpaç, Oya & Ataman Aksoy, Jo-Ann & Akar Burdureoğlu ve Oğuz Ergin'le buluştuk ve check-in dahi yapmadan turumuza başladık. Edoğan Kaynak aynı günün akşamı, Sema & Bülent Özsoy çifti de ertesi gün bizlere katıldı.

Herkesin karnı acıkmıştı. Uçhisar'da Kaya Otel'de açık büfe yemeğimizi yedik. Büfe oldukça zengin, fiyat da çok ehvendi. Belki de turun tek hesaplı kalemiydi. Yemek sonrasında lokantanın terasından seyrettiğimiz manzara muhteşimdi. Lokantadan ayrıldıktan sonra Kapadokya bölgesinin en yüksek noktalarından biri olan Uçhisar Kalesini, Güvercinlik ve Avcılar Vadilerini gördük.

Her birinde 10-15 dakika durup bol bol fotoğraf çektik. Fotoğraf çekmek üzere yapılan kısa süreli tevakkuflara **"photostop"** deniyormuş. Bunu da öğrenmiş olduk. Bu arada muhtemelen Güvercin vadisine bakan mola yerimizdeki bir satış standının üstünde **"Viagra Market"** yazması ilginçti.

Saat 18.00 civarında otelimize döndük. Check-in yaparak odalara yerleşip, az biraz dinlendikten sonra yavaş yavaş yemek düzenine geçtik. Otelin yemek salonunda bizler için 35 kişilik uzun bir masa ayrılmıştı. Masanın bir ucunda erkekler bir ucunda da kadınlar oturdu. Şimdiye kadar haremlik/selamlık düzeni hep erkeklerden kaynaklanırken bu defa Şenil biz erkekleri masanın bir ucuna doğru yönlendirdi. Büfenin pek parlak olduğunu söyleyemeyeceğim ama birlikte olmak güzeldi. Bu arada ertesi sabah balon turuna çıkacak olanlar tur ücreti olan 100 Euro veya karşılığı olan Türk Lirasını rehberimize ödediler. Tura katılanlar: Meriç & Mehmet Artun, Gülay Özkaya, Şenil Dülgeroğlu, Oya Aksoy, Esin Acet, Kemal

Şenyuva ve İskender Sayek. (Duyduğuma göre Lale Çarkacı ve Nilgün Çarkacı da tura katılmak istiyormuş ama Nuri müsaade etmemiş. Breh! Breh! Dünyada ne erkekler varmış?) İşte o dakikalarda telefonuma "125 TL. karşılığında, üstelik 6 taksit imkanıyla balon turu" ilanını içeren bir SMS mesajı geldi. Rehberimiz ve tura 100 Euro yatıranlar, **"Bunlar sahtekâr, sizin kredi kartı bilgilerinizi alıp seni dolandıracaklar"** dedilerse de, benim **"Efendim, ben bu parayı peşin ve nakit olarak ödesem ne yapabilirler ki"** dediğimde, söyleyecek söz bulamadılar. Neyse... Gelen bu mesajın ne derece doğru olduğunun üzerinde fazla durmadık. Ankara'ya döndüğümde internete girip balon turu fiyatlarını araştırdım. Kısa tur diye bir şey gördüm. 30 dakikalık bir turmuş.

Günümüzü havuz başında içtiğimiz kahvelerle noktalarken, konu 49 yıl önce aldığımız okuldan uzaklaştırma cezasına ilişkin detaylardı.

Ertesi sabah (28 Nisan Cumartesi) nispeten erken uyanıp lobiye indiğimde Baloncular çoktan gitmişti. Buna mukabil, Erkan lobide, Yılmaz ise Kayseri'de kiraladığı arabanın direksiyonundaydı. **"Hayrola! Kargalar kahvaltılarını etmeden..."** dediğimde, **"Atla arabaya balonları görmeye gidiyoruz"** dediler. Gittiğimizde havadaki balonlar artık yavaş yavaş iniyorlardı. Ben 60 tane sayabildim. Bizim baloncuların ifadesine göre 85 balon havalanmış. Bizimkilerin hangi balonda olduklarını renk tanımlı hususundaki anlaşmazlık nedeniyle bilemedik. **"Ulan yoksa bunlar balona binmedi de ucuz kahramanlık peşindeler mi?"** diye düşünmedik değil. (Lakin akşam Mehmet Artun'un çektiği videoyu görünce renk konusunu hiç açmadık.) Yılmaz ve "Foto Kata" (Tabir Yılmaz'ındır) bol bol fotoğraf çekti.

Baloncular döndükten ve kahvaltımızı yaptıktan sonra, saat 10.00'da kültür turumuzun ikinci gününe başladık. İlk durağımız Göreme Açık Hava Müzesi idi. Burada yaşlı olmanın ayrıcalığını müzeye para ödemedem girmek suretiyle yaşadık. Görecek yer daha fazlaydı ama biz sadece St. Barbara ve Yılanlı Kilise ile mutfak ve yemek odası olarak kullanılan bir mekânı gördük. Aslında bunlar kilise değil şapeldi. Bir de Karanlık Kilise varmış ama karanlık olur diye mi, yoksa kiliseye ulaşmak için biraz yokuş çıkmamız gerektiği için midir onu görmekten sarfınazar eyledik. Açık Hava Müzesi'nin hemen dışındaki Tokalı Kilise büyüklüğü ve duvarlarındaki freskler nedeniyle şapellerden oldukça farklıydı. Daha sonra Çavuşin kasabasına ve peribacalarıyla ünlü Rahipler Vadisi veya Keşişler Vadisi olarak da bilinen Paşabağ'a gittik. Çavuşin'de huysuz ihtiyarlardan birçoğu kafede otururken, ben ve benim gibi birkaç saf arkadaşımız rehberimizin hem kilise hem cami dediği yokuşun tepesindeki binaya tırmandık. Binanın içine girerken 11-12 yaşlarındaki bir çocuk, **"Dedeler, Neneler, burası eskiden kiliseymiş. Sonradan cami yapmışlar"** dedi. Yani hem... hem... durumu yoktu.

Bu arada, her durup kalktığımızda birimiz unutulmasın diye sayım yapıyordu. Her seferinde Selahattin'in sayım bittikten sonra otobüse geldiğini görünce, sayım yapmaktan vazgeçip Selahattin otobüsteyse şoföre **"Devam et"** talimatını vermekte bir beis görmedik.

İkinci günün başından itibaren rehberimizin birinci güne nazaran daha az konuştuğunu fark ettik. Sonradan anlaşıldı ki, Gürkan Abisi, rehberimizi ilk günün akşamı bir köşeye çekip, **"Bu insanlarda, yaşları icabı, konsantrasyon sorunu vardır. Üç cümleden fazlasını kaldıramazlar. Onun için anlatacaklarını kısa ve basit cümlelerle söyle. Lafı da fazla uzatma"** diye tembihatta bulunmuş.

Neyse... Dönelim gezimize... Sırada Avanos var. Avanos, Kızılırmak nehrinin şehrin ortasından geçtiği çanak çömlek yapıyla ünlü şirin bir ilçe... Burada hem öğle yemeği yenecek hem de Chez Galip'e (Galip'in Yeri) gidilecek. Hangisi önce, hangisi sonra bilemedim.

Yemeğimizi nehir kıyısında **'Dayı'nın Yeri'nde** yedik. Yenilenler fena değildi ama servis çok yavaştı. Diğer masalarda ne konuşuldu bilmiyorum ama bizim masada Mehmet Ergin bir tarafta, masa ahalisi diğer tarafta Adana'daki Hilton Oteli ile Sabancı Camii'nin nehrin aynı yakasında mı, yoksa iki ayrı yakada mı olduğu tartışıldı. Uzunca süren tartışmada, cep telefonları marifetli ve maharetli olanlar Google'a girip işin doğrusunu öğrenmeye çalışırken, diğer masalardaki Adanalıların da bilgisine başvuruldu. Neticede cami ve otelin Mehmet Ergin'in dediğinin aksine iki ayrı yakada olduğu ortaya çıktı. Bunun üzerine Mehmet Ergin **"Ben Cami'yi değil Hilton'la aynı yakada olan AVM'yi kastetmişim"** dedi ve tartışmayı noktaladık.

Chez Galip aslında yumuşak kayalara oyulmuş bir mağara. Burada çanak, çömlek, tabak vs. yapılıyor ve satılıyor. Rehberimiz, **"Bu mağarayı her geldiğimde biraz daha büyümüş görüyorum"** dedi. Dışarısı oldukça sıcak, içerisi sanki klimalı gibi serin. Kışın da tersi oluyormuş. Kapadokya'nın ve Avanos'un en meşhur çanak-çömlek ustalarından olan Galip Usta'nın ayak çarkıyla yaptığı gösteriyi izledik. Arkadaşların gösteri sırasında ve kendi anlatımı sürerken yönelttikleri her soruya, **"Sorularınızı biraz sonra cevaplandıracağım"** diyen Galip Usta kendi anlattıkları bitince, **"Beni başka bir grup bekliyor"** diyerek ayrıldı. Ama bizim arkadaşlar satış bölümüne geçildiğinde, Galip Usta'ya maddi katkıda bulunmaktan geri kalmadılar.

Galip ustanın ilginç bir de müzesi varmış. Saç müzesi... Yıllardır gelen müşterilerinin saçlarından bir parça alarak bu müzede

biriktiriyormuş. Ben görmedim ama saçlarının gürlüğüyle meşhur Hazım, Yılmaz, Bülent Gürsel ve Gürkan müzeye katkıda bulunmak isteyince, Galip Usta'nın, **"Ben saç topluyorum, tüy değil"** dediği rivayet olunuyor.

Avanos'tan ayrılıp önce değişik karakteristik kaya şekilleriyle peribacası ormanı denebilecek bir yer olan, peribacalarının değişik şekillere benzetildiği Dervent vadisinde photostop yaptık, sonra da Ürgüp - Turasan şarap fabrikasını ziyaret ettik. İkram edilen şarapların kalitesini şaraptan anladığımı bildiğim Esin'e sordum. Dudak bükmeyle yetindi. Bu arada, şarap bilimine oenology, şarap uzmanına ise oenologue veya oenologist denildiğini öğrendim.

Rehberimizin gün boyunca sürpriz dediği şeyin sonunda Alkazar firmasının deri giysi defilesi olduğu anlaşıldı. İranlı üç erkek, üç bayan mankenin sunduğu ürünler gerçekten güzeldi. Bu arada Erkan'ın başına bir takke geçirip eline tespih alarak defileyi, daha doğrusu kızları seyretmesi değişik yorumlara neden oldu. Amacı kızları tavlama idi ise taktik yanlıştı. Zira kızlar bu tür adamlar nedeniyle İran'dan kaçmışlardı. Acaba kızları korkutmak için İranlı bir ajan rolünü mü oynuyordu. Defilenin finalinde Armağan ve Mehmet Ergin'in podyuma çıkmaları hoş bir sürpriz oldu. Bildiğim kadarıyla firma satış yapamadı. %50 indirimle rağmen fiyatlar çok yüksekti.

Bu arada gün içinde, sabah mı yoksa öğleden sonra mı şimdi tam olarak hatırlamıyorum, bir ara Uçhisar'daki **"Göreme Onyx"** firmasının satış mağazasına gittik. Burası, affedersiniz balgam taşı da denilen oniks dâhil, her türlü kıymetli taşın işlenerek takıya dönüştürüldüğü bir yer. Biz erkekler içeride fazla kalmadık ama hanımları otobüse getirmek biraz zor oldu. Tabii kredi kartlarının bu ayki hesap özetlerinin bir hayli kabarık olacağı muhakkak...

Başkalarını bilmem ama akşam otele döndüğümüzde kendimi çok yorgun hissettim. Çoğumuz yemek yerken bazı arkadaşlar Trabzonspor - Galatasaray maçını seyretmeye gittiler. Onların

dönmesini beklemeden Balon Gezisi ve 2000 yılındaki mezuniyet törenimizin videolarını seyretmek üzere bir üst katta, gerekli tertibat alınmış olan odaya çıktık ve Mehmet Artun tarafından çekilen video ile bedava tarafından balon turu yapmış olduk. Mezuniyet törenimizle ilgili iki video sayesinde, maç seyretmekten dönenlerle birlikte o günü tekrar yaşadık. Karı-Koca Meyerlerin coğrafya odasında, Haydar Göker'in Stickler'da verdiği dersler; Stickler merdiveninde çekilen fotoğraf; birbirimizin keplerini düzeltişimiz; tören alanına yürüyüşümüz; tek tek sertifikaları alışımsız, bizlerle yapılan söyleşiler... Hâsılı o güne ait tüm enstantaneler...

29 Nisan Pazar sabahı check-out yapıp bagajlarımızı otobüse ve otomobillere yükleyip kahvaltımızı yaptıktan sonra otelin bahçesinde aile fotoğrafı çektirdik. Bu arada Demir de bazı arkadaşların fotoğrafını çekti. Bu fotoğrafların ileriki günlerde nasıl kullanılacağını zaman gösterecek.

Saat 09.00'da Yılmaz Ayata'yı Kayseri'ye, Erdoğan Kaynak'ı da Mersin'e yolcu ettikten sonra, Selahattin'in de otobüste olduğunu görüp günün programı için yola koyulduk. İlk durağımız Kaymaklı yeraltı şehri. Rehberimiz, **"Sadece 4 kat inilecek sonrası sizin yaştakiler için biraz zor"** deyince, birçoğumuz **"En alttaki kata inmedikten sonra ben hiç girmem"** havasını atıp, etrafa dağılarak nerede çay kahve içilir arayışı düzenine geçti.

Sonraki durağımız Kapadokya'nın simgelerinden, bölgenin en meşhur peribacaları olan, "Üçgüzeller" de denilen Çatalkaya Peribacaları'nın olduğu yerde verilen photoshop molasıydı. Fotoğraf çekip, gördüğümüz gelinle damada mutluluk diledikten sonra, mübadeleden önce 3000 kadar olan nüfusunun büyük çoğunluğu Rum olan taş işçiliğiyle ünlü Mustafapaşa (Sinassos) kasabasına geldik. Otobüsle attığımız turda güzel taş evleri hayranlıkla izleyip, "Asmalı Konak" isimli dizinin ilk çekildiği konağı ve İlke Eğitim ve Sağlık Vakfı'nın Kapadokya Meslek Yüksek Okulu binasını da gördük. Bu okulda "Atçılık ve Antrenörlüğü" ile "Balon Pilotluğu" gibi anlaşılır bölümlere ilaveten "Uçak Teknolojisi" bölümünün de bulunması sizleri bilmem ama bana ilginç geldi. Otobüsümüzün şehir merkezinde verdiği mola esnasında kimimiz tuvalet ararken, bazılarımız ara sokaklardaki taş evleri keşfe çıktı. Bu arada birkaç arkadaşımızla birlikte ben de Osmanlı döneminde inşa edilen bir kiliseyi, inceleme fırsatı buldum.

Artık dönüş vakti yaklaşmıştı. **"Aç insan yola çıkmaz"** diyerek Ürgüp'te **"Ehli Keyf"**te testi kebablarımızı yiyip otele döndük. Mersin yolcularını uğurladıktan sonra, saat 15.00 civarında dönüş için Ankara'ya müteveccihen yola düzüldük. Panora ve Barış Manço Parkı'nda inenler Fenerbahçe - Beşiktaş maçına yetiştiler, Armada'da inenler ise ancak ikinci yarıyı seyredebildiler. Yorucu olmakla birlikte güzel bir gezi oldu. Gezinin organizasyonunu müstereken üstlenen Gürkan ve Okan Ertaş'a, bizlere bir şeyler anlatmaya çabalayan rehberimiz Serdar Somuncu'ya geziye katılanlar adına teşekkür ederim. Bir sonraki buluşmamızda görüşmek üzere...

TAC'67 Mezunlarının 45. Yıl Kutlaması...

Sevgili Hayrettin Ergun (Hayri Baba), Coşar Çopuroğlu ve Josef Amado 1987 yılından bu yana hiç aksatmadan her 5 yılda bir yapmakta oldukları sınıf mezunları toplantısını bu kez 29 Mart -1 Nisan 2012 tarihleri arasında İzmir Balçova Kaya Termal Otel'de yaptılar.

TAC'den 1967'de mezun olan toplam 45 kişi ile birlikte, son sınıfta AFS ile ABD'ye giden Kürşad Pura ve yine son sınıfta Antalya'ya giden Mehmet Erdem kardeşimizi de TAC'yi bizlerle bitirmiş olarak yorumlayınca TAC'67 mezunlarının sayısını 47 olarak kabul etmekteyiz.

47 mezundan sonsuzluğa uğurladığımız 6 arkadaşımız dışında kalan 41 kişiden, 24'ü eşleri ile birlikte ve tabii ki fahri sınıfdaşımız Semih Maviş (TAO 64) ve eşinin katılımlarıyla İzmir ve çevresinde dört günlük ve de dört dörtlük bir beraberlik yaşadık, daha öncekilerde olduğu gibi.

Kimler mi vardı İzmir'de hemen söyleyelim. Beylerin resmindeki sırayla: Sahim-Melsa Tekeli, Necdet-Nihan Özcan, Halim-Yerden Aydın, Giray-Leyla Velioğlu, Mehmet-Tevhide Yaltır, Saffet-Mine Esen, Savaş-Duygu (kızı) Özkan, Coşar Çopuroğlu, Hulusi-Nejla Çalgüner, Mehmet-Fusun Öktem, Kürşad-Ayşe Pura, Aykut-Ayfer Tuzcu, Mehmet-Çiğdem Dalkılıç, Yakup Dilmener, Nesim-Nilgün Güresin, Haluk-Yasemin Mutlu, Josef-Zeren Amado, Demir Temuçin, Semih-Çiçek Maviş, Cihan-Canan (kızkardeşi) Tınaztepe, Mustafa-Selma Esen, Atahan-Aydanur Canbolat, Hayrettin Ergun, Mehmet-Pınar İpek, Özden-Nilgün Özler... Tüm toplantılarımızın vazgeçilmez ismi Baba Hayri'mizin eşi Leyla Ergun toplantıya çeyrek kala düşüp ayağını kırdığı için maalesef İzmir Sefasına katılamamıştır.

29 Mart Perşembe ilk gün akşam yemeği ile başlayan mavrular, poker ve briç karelerinde yoğunlaşarak sürmüş, sabah yürüyüşleri ve açık-kapalı termal havuzlarda yorgunluklar atılarak, günlük programlar 4 gün boyunca eksiksiz uygulanmıştır.

Şöyle ki, 30 Mart sabahı otelde kahvaltı sonrası İzmir Kadifekale, Agora kazı alanı, Basmane, Alsancak, Konak ve Asansör ziyaretlerinden sonra Üç Kuyular İskelesinden grubumuza tahsis edilen tur teknesi ile Körfez'de rakılı-şaraplı gezinti yapılmış ...öğle yemeği ise Karşıyaka Bostanlı iskelesinde özel sipariş balık ürünleri ve rakı eşliğinde afiyetle göçürülmüştür.

Otele dönüşte 30. mezuniyet toplantısına ait DVD seyredilirken herkes geçen günlerde ne kadar yıprandığını bir kez daha hatırlamış oldu.

Akşam yemeği otelde sohbetlerle sürdürülür iken Hayri Baba her zamanki kadir-şınaslığı ile, her katılımcı adına özel hazırlattığı hediyeleri bizlere, bir diğer arkadaş eliyle takdim ettirmiştir. Arkadaşları da temin ettikleri ortak hediyelerini günün anısına Hayri Baba'ya takdim etmişlerdir...

Akşamları kesintisiz süren mavrular ve nefis açık büfe sabah kahvaltılarını takiben 31 Mart Cumartesi günü programı önce Şirince'yi ve şarap evlerini ziyaretle başlamış, ardından Tire'ye ve oradan da Kaplan Köye Restoran'a çıkılarak, özel sipariş üzerine hazırlanmış birbirinden nefis ot ve et yiyecekleri, Tire Ovasına kuş

bakışı doyumsuz manzara eşliğinde rakılanmıştır... İzmir'e gelinip te Alaçatı'yı görmeden dönenlerin hayatlarında bir boşluk kaldığı söylencesi üzerine Sevgili Hayri son gün programında Alaçatı-Çeşme'ye tur düzenleyerek misyonunu kusursuz tamamladı...

Ayrılıştaki her arkadaşın ortak görüşü bir sonraki toplantı için 5 yıl beklememek... Selam olsun tüm dostlara, dostluklara.....ve tüm TAC lilere.

Savaş Özkan
TAC'67

Sahim Tekeli, Necdet Özcan, Halim Aydın, Giray Velioğlu, Mehmet Yaltır, Saffet Esen, Savaş Özkan, Coşar Çopuroğlu, Hulusi Çalgüner, Mehmet Öktem, Kürşad Pura, Aykut Tuzcu, Mehmet Dalkılıç, Nesim Avigdor, Yakup Dilmener, Haluk Mutlu, Jozef Amado, Demir Temuçin, Semih Maviş (TAC'64), Mustafa Esen, Cihan Tınaztepe, Atahan Canbolat, Hayrettin Ergun, Mehmet İpek, Özden Özler.

Arka Sıra: Hayrettin Ergun, Semih Maviş, Kürşad Pura, Ayşe Pura, Özden Özler, Tevhide Yaltır, Mehmet Yaltır, Coşar Çopuroğlu, Çiğdem Dalkılıç, Mehmet Dalkılıç, Saffet Esen, Mine Esen, Zeren Amado, Demir Temuçin, Jozef Amado, Mehmet Öktem, Fusun Öktem, Duygu Özkan (Savaş'ın kızı), Cihan Tınaztepe, Savaş Özkan, Canan Tınaztepe, Yerden Aydın, Halim Aydın.
Orta Sıra: Nilgün Özler, Leyla Velioğlu, Çiçek Maviş, Giray Velioğlu, Aykut Tuzcu, Selma Esen, Ayfer Tuzcu, Mustafa Uslu, Saadet Mutlu, Haluk Mutlu, Nihan Özcan, Yahya Dilmener, Necdet Özcan.
Ön Sıra: Nilgün Güresin, Aydanur Canbolat, Atahan Cenk Ateş, Sahim Tekeli, Mehmet İpek, Pınar İpek, Nejla Çalgüner, Hulusi Çalgüner, Nesim Avigdor.

TAC'68 Mezunlarının Atina Gezisi...

Nisan ayı başında Atina'daydık.

Erguvanların şimdiden açtığı Atina'da Apostol Aleksoğlu kardeşimiz ile buluşmak ve birlikte 4 gün geçirmek ona da bize de eskileri anmanın yanında bugünü de değerlendirdiğimiz çok keyifli bir gezi imkanı verdi....

Apostol'u günün zor şartları içinde dahi moralli ve sağlıklı bulduk... Gelecek yıl mezuniyetimizin 45'inci yılını yine birlikte kutlamak üzere Memlekete davet ettik... O şimdilik söz vermedi ama inşallah demeyi tercih etti. Son gece de bizi evinde ağırladı. 50 yılın birikmiş anılarını paylaştık, hasretimizi giderdik, bundan sonraki ziyaretler için de kapıyı aralamış olduk.

Eşi Zoi ve 2 yaşındaki torunu ile tanıştık. Oğulları Yorgo ve Dimitri'yi göremedik. Atina'da hava gayet iyiydi. Terk edilmiş dükkanlardan ve pek rağbet görmeyen gece hayatından bir

miktar krizin etkilerini hissettik ama Atina'da günlük hayat yine de canlılığını sürdürüyor...

Ören yerleri Akropol ve müzeler kalabalıktı. Özellikle çarşıda rengarenk bahar kıyafetlerinin peşinde koşan kadın ve kızları izledik. Ekonomik krize pek aldırıyorlar. Ekonomi onların tüketimi sayesinde canlı sayılabilir. Zaten batanın hükümet olduğu, genelde halkın durumunun devletten iyi olduğu söyleniyor. Reel sektörün gelişmemiş olması, herşeyin sadece ticarete ve turizme odaklı olması işlerini zorlaştırıyor. Devletin bütçe gelirlerinin daha çok yüksek vergilerden olduğu (KDV % 23), bunun da bürokratlarca güzelce iç edildiği anlaşıyor. AB onları kurtarır nasıl olsa. Güzel ve makul fiyatlı yemekler sunan yerlerde yerel lezzetleri tattık. Uzoları herkesin sağlığı için tükettik.

Ata Gider
TAC'68

Apostol'un evinde Enver Pekin, Hilmi Tanver, Ata Gider, Nihat Taner, Apostol ve minik torunu

TAC'63 Hazım Kantarcı'nın Doğumgünü...

Hazım hazır Adana'ya kardeşi Zehra'yı ziyarete gelmişken doğum gününü Keyif Ocakbaşı lokantasında birlikte kutlayalım diyen Arpaç, davet etti Çukurova'daki dostlarını. Bize de davete icabet etmek düştü.

Akar önce sevgili Haydar Hocamızı sonra da Samsa'yı alarak Adana yoluna koyuldu. Ben de Savaş ve Ergül'ü alarak Mersin'den Arpaç'ın Adana'daki Opel satış galerisine geldik. Oradan önce geceyi Adana'da geçiren Gazi'yi, sonra da kızkardeşi Zehra'nın evinde misafir olan Hazım'ı alarak iki araba arka arkaya yemek yenecek mekana geldik. Akarlar da gelince takım tamamlandı. Adana baraj gölüne bakan güzel bir yer seçmiş Arpaç. Mükellef bir sofraya hazırlanmış bizler için. Arpaç bunu her sene yapıyor sağ olsun.

Derin konulara girildi. Dönemimizin kazan kaldırdığı o günler tazelandı. Bu kez Haydar Hocamız bizim bilmediğimiz ve ilk defa bizlerle paylaştığı farklı boyutu ile ele aldı meseleyi. Sizler de duymalıydınız Hocamızın anlattıklarını. Öğretmen kurulunda yaşananlardan tutun da sığır Osman'ın valizi ile gecenin geç saatlerinde hükümet konağının önünde beklerken rastgelmelerini ve onu alıp o gece evinde misafir edişine kadar çok ilginç yönlerini aktardı o günlerin. Bir araya gelindiğinde sizlere de aktarınız. Veya Hocamızdan rica ederiz tekrar anlatır. Üç saatten fazla hem yedik, hem içtik. Hazım'ın doğum günü pastasını

da kestik neşe içinde. Hazım bizlere doğum günü duası yaptırdı. Dua şöyle idi:

Allah Hoca'ya sağlıklı ömür, (amiiiiinnn sesleri)

Bize de Hoca kadar uzun ömür versinnnnnn. (aminnnnnn sesleri...)

Arpaç'ın bankacılarla olan randevusu nedeniyle Keyif Ocakbaşı'nın önünde aile resmi de çektiler, vedalaşarak ayrıldık. Nasıl bir yağmur boşandı sonrasında, anlatamam. Yollar nehir olup taşıdı sanki... Savaş, Gazi, Ergül ile Alev Dikici'nin matbaasına geçtik. Orada, yeni basılan Biz Letter dergimizi gözden geçirdik. Alev Almanya'ya fuara gitmiş. Eşi orada idi.

O müthiş yağmur altında Mersin'e doğru yola koyulduk otobandan. Mersin'e yaklaştığımızda yağmurdan eser yoktu. Çukurova'da bir tarafta yağmur sel olup boşanıyor, diğer tarafında günlük güneşlik bir hava yaşanıyor. Narenciye çiçeklerinin mis gibi ince ince kokusu hala yayılıyor çevreye. Çukurova'nın en güzel günleri bugünler.

TAC sevgisi ve dostluğu ile iyi bir hafta sonu geçirmeniz dilekleriyle...

Erdoğan Kaynak
TAC'63

Yakup Ersoy
TAC'75

Uğur Ersoy'un Özgeçmişi

1932 yılında Mersin'de doğan Uğur Ersoy 1951 yılında Tarsus Amerikan Koleji'nden mezun oldu. Robert Kolej'de İnşaat Mühendisliği eğitimi gören Ersoy, bu okulu 1955 yılında bitirdikten sonra Texas Üniversitesi'nden yüksek lisans derecesini aldı. Texas'ta ünlü betonarmeci Prof. Ferguson'un asistanlığını yaptı. Eğitimini tamamladıktan sonra o dönemin önde gelen müşavir mühendislerinden R.C. Reese'in ofisinde iki yıl çalışarak yurda döndü. Askerlik görevini Genelkurmay Başkanlığı ARGE dairesinde tamamladıktan sonra, kurulma aşamasında olan ODTÜ'de görev aldı. ODTÜ'nün ilk rektör yardımcısı olarak kuruluşun çeşitli aşamalarında katkılarda bulundu. 1963'de ODTÜ'den izinli olarak ayrılıp Texas Üniversitesi'nde doktorasını tamamladı.

Uğur Ersoy, ODTÜ'de Y. Doçent, Doçent ve Profesör olarak İnşaat Mühendisliği bölümünün gelişmesinde rol aldı. Bu arada ülkemizdeki ilk "Yapı Mekaniği Laboratuvarı"nı kurarak, betonarme konusunda çok sayıda deneysel araştırma yaptı.

Uğur Ersoy Toronto Üniversitesi (Kanada), Texas Üniversitesi (ABD) ve Boğaziçi Üniversitesi'nde konuk öğretim üyesi olarak ders verdi. Uğur Ersoy'un yayınlanmış yüzelliden fazla bilimsel makalesi ve yedi kitabı vardır. Ayrıca yedi öykü/anı kitabı da bulunmaktadır. Prof. Ersoy, yaptığı araştırmalar ve mesleğe yaptığı katkılar nedeniyle birçok ödül kazanmıştır. Bu ödüllerden en önemlisi, Amerikan Beton Enstitüsü (ACI) tarafından yılın en iyi araştırmasına verilen "WASON" madalyasıdır.

Prof. Ersoy ODTÜ'de üç kez rektör yardımcısı, iki kez bölüm başkanı ve bir kez de kurucu dekan olarak görev yapmıştır.

1959'da Feri Eden ile evlenen Prof. Ersoy'un Ahmet ve Jülide adlı iki çocuğu vardır. 2005 yılında eşini kaybeden Uğur Ersoy, İstanbul'a yerleşmiştir. 2006'dan itibaren Boğaziçi Üniversitesi'nde görev yapmaktadır.

TAC'51 Uğur Ersoy ile Röportaj...

Biraz Tarsus Koleji anılarınızdan bahseder misiniz?

Eğer yaşamımda bazı başarılar elde etti isem, bu başarılarda Tarsus Koleji'nde bize verilen eğitimin büyük rolü olmuştur. İlginçtir, bize verilen eğitimle yetinerek bugünkü "Üniversite Giriş Sınavına" girseydik sanırım iyi bir üniversiteye girme olanağımız sığırıya yakın olurdu! TAC'de bizi yarış atı gibi hazırlamadılar, sınav odaklı yetiştirmediler. Bize eğitim verdiler, kültür aşıladılar. Bilgi aktarımının yanı sıra bize düşünmeyi, tartışmayı, araştırmayı öğrettiler. Yöntem ezberletme yerine, öğrencinin kendi yöntemini oluşturmasını teşvik ettiler. Kanımca TAC'de bize verilen gerçek eğitimdi. İngilizce olarak söylersek bu "training" değil, "education"dı.

Benim dönemimde TAC'de "Regular Games" diye bir uygulama vardı. Ders yılı başında her öğrenci bir spor dalına yazılırdı. Öğleden sonra dersler tamamlanınca, her öğrenci spor yapardı, voleybol, futbol, basketbol veya tenis. Bu oyunlar oynanırken hocalar gelip yoklama yaparlardı. Dört voleybol sahası, bir futbol sahası, bir basket sahası, bir de tenis kortu vardı o dönemde.

TAC'51 İngilizce hocamız Kayhan Ramazanoğlu'nun çiftliğinde

Tüm bunlar 200 öğrenci içindi! İşte bu nedenle TAC sporda büyük başarılar elde ederdi. Voleybolda benim de yer aldığım süper bir takım vardı. Şükrü Gümüşay, Zekai Ünlü, Mehmet Çatakılı, Acar Tunçbilek, Fuat Erbatur çok yetenekli voleybolculardı. Bu takım kendini sıkmadan, güle oynaya Çukurova Şampiyonu olmuştu o dönem. Maalesef bu süper

Uğur Ersoy, 1948

oyuncular mezun olduktan sonra sporu bıraktılar. Voleybola bir tek ben devam ettim üniversite yıllarında. Benim de yer aldığım futbol takımı da fena değildi Tarsus Koleji'nin.

Hazırlıktan sonraki sınıflarda bir de "Book Report" vardı. Her öğrenci ders yılı boyunca 10 İngilizce kitap okumak zorundaydı. Yıl sonunda okunan kitaplarla ilgili bir rapor verilir ve sözlü sınavdan geçilirdi. Bu uygulama birçoklarımızda kitap okuma alışkanlığı oluşturdu.

Gerek Amerikalı gerek ise Türk öğretim kadrosu da çok iyiydi o dönemde. İbrahim Akış tarih, Haydar Göfer edebiyat, Ömer

TAC 51-52 Mezunları, 2001

Temel coğrafya hocalarımızdı. Amerikalılardan bende iz bırakanlar B. Savage, Mr. Halling, Mr. Meyer, Mr. Pringle, Mr. King olmuştur. Ben İbrahim Akış nedeniyle tarihi, Mr. Savage nedeniyle de İngiliz edebiyatını çok sevdim ve bu sevgi ömür boyu devam etti. Öğretim üyeleri ile arkadaş gibiydik, onlar düşündüklerini, inandıklarını bize empoze etmez, bize yol göstermekle yetinirlerdi. Ben haftada en az üç gece Mr. Savage'ın odasına çıkar, onunla edebiyat konuşturdum.

Mr. Woolworth ve Mr. Maynard okulun müdürlüğünü yaptılar o dönemlerde. İkisi de dirayetli, adil yöneticilerdi. İkisi de Türkçe bilirdi. Mr. Woolworth'un Türkçe'de kelime bilgisi bizden fazlaydı! Türkçe bir marş yazmış ve bestelemişti!

ODTÜ'nün ve sizin bilime ve mühendisliğe katkılarınızı anlatır mısınız?

ODTÜ, kanımca Türk yüksek eğitiminde bir devrimdir. Ülkemize birçok yenilik ODTÜ tarafından getirilmiştir. ODTÜ sistemi birçok üniversiteye rehber olmuştur. Türkiye, 1980 sonrasında sanayi ve özellikle inşaat alanlarında dışa açılmış, uluslararası rekabete başlamıştır. Herkesin kabul ettiği gibi uluslararası arenada da çok başarılı olmuştur. Biraz araştırılacak olursa bu başarılarda ODTÜ mezunlarının başrolü oynadıkları görülecektir.

İnönü Stadi, 1955 (RC - Galatasaray)

Benim alanıma gelince; ODTÜ betonarme ve deprem mühendisliğinde büyük ve kökten değişimlerin lokomotifi olmuştur. 1960 başlarında ülkemizde betonarme dalında deneysel araştırma yapan laboratuvar yoktu. Betonarme derslerinde davranışı dikkate almayan, el kitabına dayanan klasik bir eğitim yapıyordu. Biz ülkemizde ilk "Yapı Mekaniği Laboratuvarı"nı kurarak deneysel araştırmaya başladık. Derslerde klasik eğitimi bırakıp davranışa ve deneysel verilere dayanan bir betonarme eğitime başladık. Elastik yöntemlerin

1950-1951 6. sınıf takımı 5. sınıf ile beraber.
5. sınıf 2-1 kazanarak şampiyon olmuştu.

Robert Koleji Voleybol Takımı, 1952

geçersizliğini vurgulayarak "Taşıma Gücü" yöntemini geliştirdik. Bunların meyvesi seksenli yıllarda olgunlaştı ve 1982'de bizim oluşturduğumuz betonarme yönetmeliği bu temeller üzerine oturdu. Bugün ülkemizdeki tüm üniversitelerde, deneysel araştırma yapılıyor, betonarme derslerinde davranış temel alınıyor ve taşıma gücü yöntemi benimseniyor. Betonarme alanında, devrim niteliğindeki bu kökten değişimlerin tümü ODTÜ tarafından gerçekleştirilmiştir. Bugün üniversitelerin çoğunda bizim yazdığımız betonarme kitabı okutulmaktadır.

ODTÜ Yapı Mekaniği Laboratuvarı'nda yapılan araştırmalar yalnız ülkemizde değil, uluslararası arenada da büyük ilgi görmüş ve uluslararası yönetmeliklerde yer almıştır. (Amerika ve Avrupa)

ODTÜ Yapı Mekaniği grubu deprem mühendisliğinde de önemli çalışmalar yapmış ve Türk Deprem Yönetmeliği'nin oluşturulmasında çok önemli katkılarda bulunmuştur.

Mühendislik eğitimi almaya nasıl karar verdiniz?

Benim mühendis olmaya niyetim yoktu. Amacım edebiyat okumaktı, onu çok seviyordum; ama fen derslerim de gayet iyiydi. Tarsus Koleji'ndeki İngiliz Edebiyatı hocasının telkiniyle ben o tarafa kayma eğilimindeydim, olmadı. Babam beni zayıf bir noktadan yakaladı. "Mühendisliği yapamayacağını anladın herhalde" diyerek bana biraz meydan okudu. Mühendisliği bitirdikten sonra edebiyat okumak niyetiyle mühendislik okumaya başladım, ikinci sene "acaba" dedim, üçüncü sene mühendisliği çok sevdim ve sonra bırakmadım.

Daha sonra Amerika'ya giderek Prof. Ferguson'la beraber çalışmaya başlayınca ve ardından Mr. Reese'in bürosunda uygulamada çalışınca mühendisliğe duyduğum sempati sevgiye dönüştü. Mr. Reese tam anlamıyla gerçek bir mühendisti, ama Prof. Ferguson da her zaman araştırmacı olarak mühendis gibi düşündü, yani mühendislikte önemli olmayan bir şeyi araştırma olarak ele almazdı. Özellikle Mr. Reese'in bana benimsettiği bir ilke çok önemlidir; eğer bir problem fiziki olarak varsa, o problemin muhakkak bir çözümü vardır.

Mr. Reese'in her zaman bize telkin ettiği, çok yaklaşık da olsa bu çözümün elde edilmesi idi, en ekonomik şekilde elde edilmesi idi.

Dolayısı ile bunlar bendeki mühendislik kavramını bayağı somutlaştırdı ve ben şu anda da mühendisliği böyle görüyorum. Bana göre, mühendislik demek, sorunların çözümü demektir, sorunları yaklaşık yöntemlerle, ama mutlaka ekonomik ve pratiğe uygulanır bir biçimde çözmek. Bizim buradaki araştırmaların da hemen hemen hepsi, bu anlayışa uygun olup pratikle yakından ilişkilidir. Benim mühendislikteki genel yaklaşımım böylece özetlenebilir.

Bilimsel araştırma için neler söyleyebilirsiniz?

Önce araştırmayla ilgili genel bir şey söyleyeyim. Araştırma bir düşünce şekli, biçimi. Boğaziçi'ndeki öğrencilerime şunu söylemiştim: "Sonbaharda ağaçtan bir yaprak düşüyor, niye bu yaprak düz düşmüyor da bir o tarafa bir bu tarafa gidiyor diye düşünmüyorsanız araştırmacı olamazsınız." Yani, çevrenizdeki her şeye karşı duyarlı olup neden, niçin sorusunu sormanız lazım araştırmacı olabilmeniz için.

İkincisi, önyargılı olmamak lazım. Bir araştırmaya başlarken çıkabilecek sonucu kestirip de sürpriz bir sonuç çıktığı zaman,

TAC 1950 - Bizim Sınıf

onu evirip çevirip o kalıba sokmaya çalışmamak lazım. Son derece açık fikirli ve diğer kişilerden veya kurumlardan gelen fikirlere de son derece açık olmak lazım, doğru dürüst araştırma yapmak için.

Bir röportajda mı, yazılarımın birinde mi vurguladım; önemli bir başka şey de romantizm. Bazıları bunu yadırgıyorlar, mühendislik araştırmasında romantizm ne arar diye düşünüyorlar. Romantizm olmazsa ne olur sorusunu bir örnekle yanıtlayayım. Bakın isim vermek istemiyorum bir Avrupa ülkesinde kurulan bir laboratuara Amerikalılar muazzam makineler getirdiler, içine her türlü teçhizatı doldurdular. 30 senedir adamlar daha önce yapılmış olan araştırmaları tekrardan ileri gidemiyorlar. Laboratuara, bir takım makineler, cihazlar yeterli değil, insan kafasının orijinal şeyler üretmesi lazım.

Akademisyenliği nasıl seçtiniz?

Akademisyenliğe başından beri hevesliydim. Ben liseden sonra edebiyat okusaydım bile amacım hoca olmaktı. Bende çok çok eskidir bu tutku. Gerek Tarsus Koleji'nde, gerekse Robert Kolej'de en büyük zevkim arkadaşlarıma ders anlatmaktı. Bu onların da işine gelirdi, benim de... Dersten çıktıktan sonra bütün sınıf toplanırdı, hocanın anlattığı dersi ben onlara tekrar anlatırdım ve bundan büyük zevk duyardım. Onlar da hazırda konduklarından hayatlarından memnundular. Yani sevdiğim bir şeydi ders anlatmak, araştırma da öyle. Lisedeyken bile, örneğin matematik hocası bir şey söylediğinde, "niçin, neden, bunu kim araştırmış" falan bir şeyler sorardım.

Ayrıca çok fazla aktiviteye katılırdım. Size şöyle çarpıcı iki örnek vereyim:

Babamın bir arkadaşı oğlunun durumunu sormak için Robert Kolej'e gidiyor. Tabii dekan başlıyor "Berbat, şöyle kötü, böyle kötü" diye konuşmaya. Adamın morali o kadar bozuluyor ki, "Peki bizim arkadaşın oğlu Uğur Ersoy nasıl?" diye soruyor. Dekan, önce "Sınıf birincisi, şöyle iyi, böyle iyi" diyor, sonra da "Ama sınıfta ve sınıf dışında en fazla olay çıkartan da o. Bir çok kez disiplin kuruluna çıktı, bir türlü uslanmıyor" diyor. Robert Kolej'de olan bütün olaylarda özellikle ben vardım. Yani bugün yapmayı daha düşünmediğim bir sürü olayın içerisine girdim ve de yaptım. Dolayısı ile benim arkadaşlarım ne yapıyorlarsa, hep beraber yapıyorduk, ama ben derslerde de iyiydim. O zamanlar Robert Kolej'de İnşaat, Makine ve Elektrik bölümleri vardı. Elektrik ve Makine galiba 10'ar kişiydi, azdılar, biz ise inşaatta 25 kişiydik, çünkü o zaman inşaat çok popülerdi.

Son sınıfta arkadaşlarım bana "Uğur, Elektrik ve Makine bölümlerinde birkaç yüksek şeref öğrencisi var. Mezuniyet merasiminde rezil olacağız, notlara baktık, sen bu sene notları tutturursan, biz de sınıf olarak şerefimizi kurtaracağız" dediler ve hakikaten de ben notları tutturdum.

Diploma merasiminde, önce Elektrik ve Makine bölümlerinin diplomaları verildi. Rektör, "Yüksek Şeref Öğrencisi" deyince,

Uğur Ersoy ODTÜ'de ofisinde, 2000

bütün oturanlardan "yuh" sesleri yükselmeye başladı. Rektör müthiş sinirlendi ama yapacak bir şey yoktu. Sıra inşaat bölümüne gelip de benim diplomam verilirken korkarak "Yüksek Şeref Öğrencisi" dedi ve ne olacak diye durdu. Bir alkış koptu, Rektör şaşkın, bir türlü elimi bırakmadı. "Ben bunu anlamadım, herkesi yuhalıyorlar, neden seni alkışlıyorlar?" dedi. Ben de "Gayet basit, onlar ne yaptıysa ben de onu yaptım" dedim. Öyle idi öğrenciliğim.

Derslerinde fevkalade başarılı, ama hiçbir sosyal faaliyeti olmayan, tamamen kendi branşındaki kitaplara kapanmış, dünyaya kapalı bir adamın bence hiçbir kıymeti yoktur. Bu insanı, sınıf birincisi de olsa başarılı bir kişi olarak görmem. Bunu açık açık söyledim öğrencilerime. Öğrenci, katılabildiği her türlü aktiviteye katılmalı. Aktivitelerin altını burada oturup da çizemem, bu şahsa göre değişir. Futbol oynar, voleybol oynar, resim yapar, müzikle ilgilenir, siyasetle uğraşır, bunların hepsi aktivitedir. Biliyorsunuz bizim branş aslında kuru bir branştır. Sırf o çerçevede kalınırsa, bence iyi bir inşaat mühendisi olunamaz. Yani iyi bir mühendis, her şeyden önce kültürlü bir insandır bence. Kültürü elde etmek için de başka etkinliklerin olması kaçınılmazdır.

Biraz akademik yöneticiliğinizden bahseder misiniz?

Şunu söyleyeyim, yöneticiliğe ben hiçbir zaman hevesli olmadım. Benim ilk rektör yardımcılığım hariç, diğerleri hep zorlanarak oldu. Tekrar ediyorum benim mesleğim yöneticilik değil, benim mesleğim akademisyenlik ve yöneticiliğin akademisyenliği yediğini de çok iyi biliyorum. İkinci rektör yardımcılığım ve ikinci bölüm başkanlığım 12 Mart sonrasına rastlar. Arkasından 12 Eylül, yani hep krizli dönemlerde görev aldım. Yani kriz olmayan dönemlerde herkes yönetici olmak ister, ama krizli dönemlerde yönetici bulmakta güçlük çekiyorlar. O zaman da bir Don Kişot gerekiyor. Dikkat edin bir yıldan fazla

sürmemiştir benim akademik yöneticiliğim, çünkü işler düzene girip de tehlike bulutları ortadan kalktığı zaman, ben bırakıyorum dediğim zaman, bunun sahibi çok çıkıyor, kimse tasalanmıyor. Benim de amacım bu, eleştiri olarak söylemiyorum, tam tersine benim kurtulmamda önemli rol oynuyordu durumların iyileşmesi.

Ben yöneticilikte de yine laboratuardaki yöntemi takip ettim. Mesela, idari personelden üst düzey birinin söylediği "Hiç kimseyi azarladığımı duymadık ama gerektiğinde bir işi bitirmek için geceyarısına kadar çalışırdık, mahcup olmayalım diye" sözü bu anlayışı aksettiriyor.

Yöneticilik konusunda sporun, ama kendi kendine yapılan spor değil, müsabaka sporunun çok büyük önemi var. Çünkü bir takım sporunda, müsabaka sporunda bir sezon beraber geçirilecektir ve dolayısı ile insan ilişkileri konusu önemlidir. Mesela, Robert Kolej'de kaptanlık yaptığım dönemde, takımda bir sürü profesyonel oyuncu vardı, ben bunlara sert davranmazdım. Ama çok yumuşak davranırsam da olmazdı. Yani yöneticilikte bence en önemli şey ilişkileri dengede tutmaktır.

Biraz da sanatçı kişiliğinizden bahseder misiniz?

Ben sanatkar değilim bir kere. Sanata eğilimi olan bir insanım diyelim. Her üniversite hocası bir bilim adamıdır, her sahneye çıkan sanatkardır dediğimiz zaman biraz yanlış yapıyoruz. Dolayısı ile ben de o kategoriye girmem, ama edebiyata hep meraklıydım. Mesela, Amerika'da çalışıyordum, bir akşam bir arkadaşın İngiliz Edebiyatı okuyan hanımıyla onun Amerikalı arkadaşı birgün sonraki sınava çalışıyorlardı. Biz arkadaşla otururken içeride bunlar birbirlerine soru sorup cevap alıyorlardı, ben aradan müdahale ettim, cevaplarının yanlış olduğunu

Soldan Sağa: Haydar Göfer, babam Yakup Ersoy, Mr. Savage ve Mr. Avery, 1951

ODTÜ Lisans üstü öğrencilerle, 1999

söyledim. Bunlar bana fena halde kızdılar ve onun üzerine geceyarısı kütüphaneye gittiler. Geldiklerinde kızın biri ağlamaya başladı. "Bir mühendis benden iyi biliyorsa bu işi, ben bu sınavı başaramam" dedi.

O gün Shakespeare konuşuluyordu galiba. Ben bunları bir amaçla öğrenmiş değildim, hoşlandığım için okumuştum.

Niye daha önce başlamadım da 65 yaşında başladım yazmaya? İlk kitabımı yazdığımda tek amacım anılarımı arkadaşlarımla paylaşmaktı, yani ciddi olarak başlamadım. Niyetim 100 kopya bastırıp arkadaşlarıma dağıtmaktı. Fakat basımcı ısrar edince basıldı, dağıtıldı, vesaire...

Yalnız yazım işi değil başka şeylerle de uğraşırım. Mesela, yayladaki evin bütün

mobilyasını ben yaptım, yani marangozluk, zanaatkarlık. Oyma yapıyorum, ama bunu zevk aldığım için yapıyorum, ben bunu hep yaptım, ama birkaç yıldır ortaya çıktı. Ayrıca muazzam bir şiir koleksiyonum vardı ama maalesef kayboldu. Yazıp bir tarafa atıyordum.

Bir boyutunuz daha var ki, sizin yaşamınızda, kişiliğinizin gelişmesinde çok etkili olmuş, sporculuk boyutunuz. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Okuyanlar belki bir ders çıkarabilir. Ben sporu biraz o açıdan ele alacağım. Tarsus Koleji'nde spor mecburi idi, saat 16:00'da dersten çıktığımız zaman her öğrenci bir spor yapmak zorundaydı. Hocalar teker teker yoklama yaparlardı, yani ya voleybol, ya futbol falan oynayacaktınız. Ben spordan zevk aldım, futbol ve voleybol oynadım. İstanbul'a gidince bunun boyutu değişti, kulüp sporuna dönüşmeye başladı ve müsabaka sporunun bana kazandırdığı çok şey oldu. Mesela, profesyonel olarak oynadığım ilk üç maçta dışarı atıldım, karşımdakinin yaptığı harekete sinirleniyordum, karşılık veriyordum, karşılık verince de hakem beni görüyor ve cezalandırıyordu. Daha sonra kendimi tutmasını öğrendim, bu bana hayatta çok önemli şeyler kazandırdı. Yani ben, çıkacağım maça hazırlandığım gibi, bu adamlarla oturacağım, iki saat toplantı yapacağım ve kesinlikle sinirlenmeyeceğim diyerek hazırlık yaptığım oldu. Bunun bir tek istisnası var, öğrencilerimle bunu yapamıyorum, yani eski bir öğrencimin yaptığı bir şey çok gücüme gidebiliyor, orada

Homecoming 2012'de TAC mezunları öğretmenleri Haydar Göfer ile beraber

duygusal oluyorum. Ben bu işi o kadar iyi yapmaya başladım ki, kaç yıllık profesyonel oyuncular benim yüzümden oyundan atıldılar. Yani benim sinirlenmememe sinirlendiler. Hatta rahmetli Mehmet Ali Yalım "Şu Uğur Beyi bir kere konuşturamadım voleybolda" diye hayıflanırdı. Hele kaptansanız insanların çeşitli kişiliklerini düşünerek, kimisini okşayarak, kimisini biraz daha sert söyleyerek idare etmek, insana önemli tecrübeler kazandırıyor.

Bir de çok kısa olarak şunu söyleyeyim. Spor, insana kazanma hırsı getiriyor, ama temiz oynayarak kazanmak.

Yetişmenizde hangi kişi ve kurumların etkisi oldu?

Yetişmemde en büyük katkıyı ailem yaptı. Babam Mülkiye (Siyasal Bilimler) mezunuydu, annem de o döneme göre iyi eğitim görmüş biriydi. Annem ve babam iyi anlaşılan bir çiftti ve ben bu evde huzur havası içinde büyüdüm. Akşamları seçilen bir kitabı ağabeyim Ahmet (TAC'45 mezunu ve Yakup Ersoy'un babası) okur, hepimiz dinlerdik. Arada babam Ahmet'in okumasını keser, o konuda yaşadıklarını ve düşündüklerini bize aktarırdı. Yani akşamları bir tür eğitim görürdük! Annem de çok kitap okurdu. Babam bana dürüst olmayı, eğilmeyip dik durmayı öğretti. Kocasına karşı çok yumuşak başlı olan annemin çok kuvvetli bir kişiliği vardı. Birbirimizi çok severdik ama çok da didişirdik. Annem disiplinden asla taviz vermezdi. Bana yılmamayı, mücadele etmeyi, büyük hedeflere kilitlenmeyi o öğretti.

Tarsus Amerikan Koleji ve Robert Kolej'de çok iyi eğitim gördüm. Bu iki okulda kültürüm ve kişiliğim gelişti, ufkum açıldı, dünyayı tanıdım. Düşünmeyi ve araştırmayı öğrendim.

Eğitim ve iş hayatımda Prof. Ferguson ve Mr. Reese ile çalışmış olmak bana çok şey kazandırdı. Bu ikiliye çok şey borçluyum.

ODTÜ'de görev almam bir rastlantı sonucu oluştu. Bu okul henüz kuruluş aşamasında olduğundan yapmak istediklerimi yapabildim. Beni engelleyen, frenleyen olmadı. Çok genç yaşta büyük sorumluluklar yüklendim ve çok genç yaşta olgunlaştım.

Gördüğünüz gibi hayata şanslı olarak başladım ve şanslı olarak devam ettim, tüm rastlantılar şansa dönüştü benim için. Ama demek ki ben de önüme çıkan şansları iyi kullanmışım.

Gençlere ne öğütler vereceksiniz?

Bu günkü gençler maalesef çok az okuyorlar. Bireycilik çok yaygın, para adeta tanrı olmuş. Büyük bir olanak olan "internet"

maalesef gençleri kolaycılığa alıştırıyor. Medya, renkli ama gerçek olmayan bir yaşam biçimi sunuyor gençlere.

Gençlerin bunlardan kurtulmaları gerek. Bireycilik bir yere kadar, onlar da önceki nesiller gibi toplumu ve ülkesini düşünmek zorunda. "Ben" demeyi öğrendikleri kadar, "Biz" demeyi de öğrenmeliler. İnsanların sadece kendilerini düşünüp toplumu ve çevrelerini unuttukları bir dünyada gerçek mutluluk tadılamaz. Tek amaç para kazanmak olursa, bunun sonu mutsuzluk olur. Zayıflamaya başlayan arkadaşlıkları tekrar canlandırmak gerekir. Toplum ve insan sevgisi mutluluğa giden yolda olmazsa olmazlardır. İdealizm, insana hizmet, ülkeye hizmet insanı yüceltir, mutlu kılar.

Gençler kolay seçip teslim olmamalı. İnandığı idealler uğruna mücadeleyi göze alabilmeli. Gençler karamsar olmamalı. Arkadaşlarıyla birlikte, kararlı bir şekilde yapılacak mücadeleyi mutlaka kazanacaklardır. Ben bunları yaşadım, boyun eğmek, "böyle gelmiş, böyle gider" demek kolaydır. "Böyle gelmiş ama böyle gitmez" demek zordur ama onurludur ve başarının ilk adıımıdır.

Birlikten kuvvet doğar. Gençler arkadaşlık bağlarını pekiştirmeli ve bir ideal uğruna mücadele etmelidir. Sabır, kararlılık ve birliktelik mutlaka başarı ve mutluluğu getirecektir.

UĞUR ERSOY'UN ANI KİTAPLARI

- 1- Bir Efsane Bir Demet İnsan
- 2- Bir Zamanlar Mersin'de
- 3- Sislerin Ardında Kaybolmayanlar
- 4- Bozkırı Yeşertenler (ODTÜ Kuruluş Yılları Anıları)
- 5- Erguvan Renkli Yıllar (Robert Koleji Öyküleri)
- 6- Gördüklerim, Duyduklarım, Düşündüklerim
- 7- Şiirimsi Şeyler

TAC'57 Teoman Abi Tarsus'ta...

Sevgili Mezunlar;

23 Temmuz Cumartesi günü Teoman Sipahigil Abimizle birlikte bir grup mezunumuz Tarsus'a geldiler. Teoman Abimizle tanışmak ve sohbet etme şansımız oldu. Hamit Serbest '71, Şeref Yorgancı '79, Mustafa Özünlü '82, Ramazan Dinçer '83, İlter Baykal '87, Ali Cerrahoğlu '78 ve gönüllü rehberimiz sevgili Uğur Pişmanlık ile gün boyu birlikteydik. Çok güzel geçen günümüzü sizlerle paylaşmak istedik.

Program şöyleydi;

Saat 10:30 da okulda buluştuk. Teoman Abi çok uzun yıllardır görmemişti okulu. Bizler her gün de görsek yine özlüyoruz zaten. Nostaljik bir okul turu yaptık. Anılar, anılar, anılar... Önce Stickler'ın önünde fotoğraflar çekildi. Eski dut ağacının ve önündeki 'yalak'ın izlerini gördük, eski halini andık. Auditorium'un yeni hali ile eski durumunu konuştuk uzun uzun. Stickler orta kat koridorunda dizilmiş olan sınıf fotoğraflarını inceledik.

Çıkışta Tuğla sayfamıza koymak üzere Stickler'dan yeterince uzakta bir portre çektirdik ve okul turumuza devam ettik. Okuldan kaçılan duvarın üzerinde fotoğraf çektirdik. 10 yıl önce 2001 mezunların zaman makinası yapıp bahçeye gömdükleri yeri, Woolworth binasının arkasında kil toprağında çakı ile çember oyunu oynadığımız toprakları, turunc ağaçlarını, spor salonunu, binaları gördük. Kumru seslerini dinledik. Bahçeye konacak kuşları belki avlarım düşüncesi ile pusuya yatan kedileri gördük.

Tüm bunları yaptıktan sonra okulun hemen arkasında Gözlükule Höyüğünde Boğaziçi Üniversitesinin yaptığı kazıyı ziyaret ettik.. Çok şanslıydık; yılda sadece 3 hafta kazılıyor höyük ve şimdi burdalar. Müthiş bir tablo, uluslararası atmosfer, bilim adamları, bilim kadınları, 9 bin yılın öyküsünü anlattılar ve Tarsus'luların ziyaretinden mutlu oldular. Öğrenci iken altında yatan tarihi bilmeden Gözlükule'de yaptığımız koşuları hatırladık.

M EZUNLARDAN

Aşağıya doğru yürüdük. Saint Paul Kilisesi'ne girdik, biraz soluklandık. Uğur Pişmanlık yol boyunca yaptığı gibi bizlere Tarsus tarihini bilimsel gerçeklerle anlattı. Bilmediğimiz şeyleri öğrendik. Kazı evi, Bilal-i Habeş'in makamı, Kırkkaşık Bedesteni, Kurtlar Vadisi, Filistin filmi çekim alanı, Ulu Cami, Tarihi Çarşı (Arasta), Tarsus Hamamı, Kubat Paşa Medresesi, Hazreti Danyal'ın bulunduğu cami, Altından Geçme, Eski Cami, Eski Tarsus Evleri, Saint Paul Kuyusu, Antik Roma Yolu gezi hedefimizde. Kırkkaşık bedesteninde serin bir şeyler içip Aratos dergisinin ofisini ziyaret edip eserlerini inceledik. Gezimizin büyük bölümünü tamamlamıştık ki kebab kokularına daha fazla dayanamayıp İlter'in Mustafa Özünlü ile bizi beklediği Kebabçı Eyüb'ün salaş

lokantasına yöneldik. Tarsus'un güzel yemeklerinin hepsini tatmak isterseniz biraz abartmak gerekiyor; nitekim öyle oldu; fındık lahmacun, kebab, kuşbaşı... sınırları çokça zorladık.

Benzer bir tur yapmak isterseniz biliniz ki Tarsus'ta sizleri bekleyen, sizlerle bu duyguları ve atmosferi binlerce kez yaşamaya hevesli bir ekip var...

Sevgiler...

Ekip adına;
Ali Cerrahoğlu '78

İbrahim Orhon
TAC'72

Robert Kolej'de TAC Basketbolu...

Spor ve müzik: dönemler boyunca TAC'lıların sevdalı oldukları iki olgu. Spor denince de basketbolun TAC için çok özel bir konumu olduğunu hepimiz biliyoruz.

İstanbul'da yaşayan bir grup TAC'lı, yıllardır kendilerine bu imkanı sağlayan Robert Kolej sahasında, Pazar günleri biraraya geliyorlar. Ben, genelde takımla oynamasam da, zaten bu kampüste yaşadığım için, her haftasonu basket atma imkanı bulabiliyorum. Mart ayında bir Pazar günü, basketeye gelmiş her daim genç TAC'lılarla defalarca olduğu gibi kapalı spor salonunda karşılaştım. Milli gururumuz Necati Güler'in yanı sıra dönem okuldaşlarım Ali Zallak ve Ali Aşkın'ın da yer aldığı bu grupta fotoğraf makinasını getirmiş bir kardeşimiz bu enstantaneyi kaçırmak istemedi.

Ayaktakiler: İbrahim Orhon'72, Tuğrul Öz'95, Necati Güler'75, Eren Ziya Dik'98,
Ali Zallak'68, İhsan Önal'98, Alper Darendeli'01
Oturaneler: Barış Sönmez'98, Onur Aydoğan'97, Ali Aşkın'72
Foto: Serdar Burdur'02

Robert Kolej'de basket oynayan TAC'lıların hikayesi ve bu konuda diğer TAC'lılara çağrı, Onur Aydoğan '97'den geldi: Yanılmıyorsam bir Pazar günü Robert'e gidip basketbol oynadığım ilk yıl 1999'du. Ali Zallak, Ali Aşkın, Necati, Yılmaz, Cezmi, Hüseyin, Serkan abiler ve 95, 97, 98 dönemlerinden oluşan, her defasında yaklaşık 10-15 kişi çok çekişmeli süren çift pota maçlar yapıyorduk. Daha sonra, bu ana grup herkesin büyük katkı ve fedakarlıklarıyla önce Samatya Spor Klübü oldu, daha sonra Mezunlar Derneğimiz'in de desteğiyle TAC Basketbol İstanbul şubesine dönuştü.

Sonrasında, uzunca bir süre yurtdışında yaşadığım halde her tatil için Türkiye'ye geldiğimde Pazar günlerini ipte çekiyordum. Yaklaşık bir sene önce Türkiye'ye tamamen geri döndüm. Pazar günleri Robert'te basketbol geleneği ise hala tüm hızıyla devam ediyor... 1968'den 2010 mezunlarına kadar geniş bir oyuncu yelpazesine sahibiz. Bir saat bile çift pota basketbol oynayacak yer bulmanın çok zor olduğu İstanbul'da Pazar günleri Robert

Kolej'in spor sahasının sadece TAC mezunlarına ayrılmış olması çok önemli bir ayrıcalık.

Her ne kadar her TAC'lı doğuştan minyatür kale futbolcusu olsa da, basketbolsuz bir TAC düşünülemez. İstanbul'da yaşayan ve basketbol oynamayı isteyen ve özleyen birçok abi ve kardeşlerimin olduğunu biliyorum. Biraz spor, biraz mavra için Pazar günleri 11:00-13:00 arasından daha iyi bir zaman düşünemiyorum. Bu yüzden, abi faul diyorsa fauldür ve büyük dönem maç bitti diyene kadar maçın bitmeyeceği kurallarını bilen ve ister basketbolcu olsun ister olmasın eli top tutan herkesi Pazar günleri aramızda görmekten büyük mutluluk duyacağız. Pazartesi günü işe gidip, "Hafta sonu ne yaptın?" diye sorduklarında, "Hiç ne yapayım, eski milli basketbolcularla biraz ter attık" diye hava atmak istiyorsanız lütfen gelin.

57 yıl sonra Hürriyet buluştu...

Tarsus Amerikan Koleji'nde aynı dönemde okuyan Mahmut Telli ile Dr. Engin Ünsal, Frankfurt'ta 57 yıl sonra buluştu. Hürriyet'in sayesinde buluşan Telli ve Ünsal birbirleriyle kucaklaşıp hasret giderdi.

TÜRKİYE'de Tarsus Amerikan Koleji'nde aynı dönemde okuyan Mahmut Telli ile Dr. Engin Ünsal, Almanya'nın Frankfurt kentinde 57 yıl sonra tekrar buluştular.

Hürriyet'in sayesinde buluşan Telli ve Ünsal, eski günlerini anımsayıp hasret giderdiler. Tekgıda İş Sendikası Genel Başkan Danışmanı, 1973-1977 yılları arasında İstanbul CHP Milletvekili olarak görev yapan Dr. Engin Ünsal ile Frankfurt'ta yaşayan emekli makine mühendisi Mahmut Telli, "Yıllar sonra bizim bir araya gelmemizi sağlayan Hürriyet'e sonsuz teşekkürler" dediler.

1955 yılından sonra tekrar bir araya gelmenin sevincine işaret eden Dr. Ünsal ile Hessen Eyaleti Atatürkçü Düşünce Derneği Başkanı Telli, çok mutlu olduklarını söylediler.

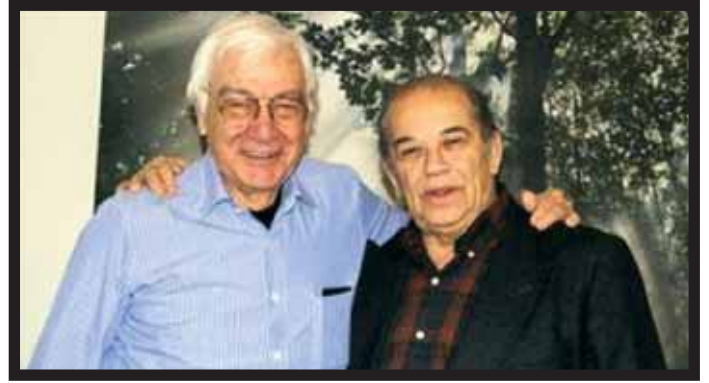
Dr. Ünsal, "Yıllar önce herkes kendi yolunu çizdi. Yollarımız bir türlü bugüne dek kesişmedi. Futboldaki rakibim olan Mahmut'un Hürriyet Avrupa'da çıkan bir haberini Tarsus Amerikan Koleji'nin dergisinde okudum. Hürriyet'e başvurup okul arkadaşım Mahmut'un e-mail ve telefon numarasını aldım. Almanya'ya bir seminer için geleceğimi belirtince burada Hürriyet'in de tanıklığında buluştuk" diye konuştu.

Ayrılık sonrası yaşamlarını anlattılar

Tarsus Amerikan Koleji'ni bitirdikten sonra İstanbul Hukuk Fakültesi'nden mezun olup avukatlık yapmaya başladığını söyleyen Dr. Engin Ünsal, "Daha sonra Amerika'ya gidip Cornell Üniversitesi'nde endüstriyel ilişkiler konusunda doktoramı yaptım. Dönünce sendikal çalışmalarda bulundum. Bunu hala sürdürüyorum. Ayrıca Türk Milli Gençlik Teşkilatı Genel Başkanlığı ve CHP İstanbul milletvekilliği yaptım. Üç kitap yazdım. Ayrıca Cumhuriyet Gazetesi'nde sendika haberleri ve yorumları yapıyorum" diyerek geçmişini anlattı.

Kaddafi'nin darbesi Almanya'ya getirdi

Atatürk'ün öldüğü 10 Kasım 1938 tarihinde Tarsus'ta doğan Hessen Atatürkçü Düşünce Derneği Başkanı Mahmut Telli ise ayrıldıktan sonraki yaşamını arkadaşına kısaca şöyle anlattı:

"Tarsus Amerikan Koleji'ni 1957 yılında bitirdim. Ankara'da o yıl açılan ve ilk öğrencilerinden biri olduğum Orta Doğu Teknik Üniversitesi'ni (O.D.T.Ü) bitirip 1963 yılında Makine Yüksek Mühendisi oldum. Amerikan şirketiyle Libya'ya gittim. Kaddafi darbe yapınca Amerikalılar, 'Almanya'da iyi mühendise ihtiyaç var' diyerek beni Frankfurt'a gelmeye ikna ettiler. Amerikan şirketi ve NATO'da uzun yıllar çalıştım. Frankfurt'ta Türk Mühendis ve Mimarlar Birliği'nde yıllarca başkanlık yaptım. Darmstadt Teknik Üniversitesi'nde halen ders veriyorum. Engin'in doktorasını yaptığı Cornell Üniversitesi'nde oğlumun da doktorasını yaptığını şimdi duyuyorum, çok ilginç."

Her gün futbol sahasında

1935 doğumlu olan Dr. Engin Ünsal ile 1938 doğumlu olan Mahmut Telli birbirlerini futbol sahaslarında tanıdıklarını söylediler. Telli, "Engin'le 1952 yılında başladığım Tarsus Amerikan Koleji'nde futbol takımında tanıştık. Okul takımında birlikte oynuyorduk, sınıf maçlarında ise karşı karşıya geliyorduk. Ben bek oynardım. Aynı zamanda Tarsus İdman Yurdu'nda oynayan Engin ise sağ açık oynardı. Onu tutmak zordu. Hemen hemen her gün futbol oynardık" diye konuşurken Dr. Ünsal da "Mahmut benim geçmekte en çok zorlandığım futbolcuydu. Çok sert oynardı. Ayrıca şiir yazardı" diye karşılık verdi.

Engin Ünsal
TAC'55

Özlemin Rengi Nedir?

Bir otobüste 12 kişiydik. Adana'dan Fuat Sezginsoy, Ankara'dan Tuncer Erzin, Gün Kuran, Cengiz Dolunay, Uygur Şendil, İstanbul'dan Mete Akyol, Ünver Ungan, Yücel Çetin, Uğur Talaslı, Mete Nakipoğlu, Antalya'dan Ata Tanrıverdi ve ben...

İlık bir Şubat günüydü. Portakal bahçelerinin yanından uzayıp giden yolda koyu bir muhabbetin kollarında sallanıp duruyorduk. Sekiz arkadaşın yolları bir dağ başındaki yatılı okulda 1947 yılında kesişmiş ve bir daha birbirinden hiç ayrılmamıştı. Diğer dördü ile daha sonra Güney'de sınırsız bir ilçede bir başka yatılı okulda buluşmuştuk. Yatılı okul yaşamı insanları anlatılmaz bir biçimde birbirine bağlar. Bu sevgi sevgilerin doruğudur ve üstüne başka sevgi yoktur. Yıllardır özenle büyüttüğümüz dostluğun verdiği keyif dolu bir huzur ile Side'ye doğru gidiyorduk. Orada bir başka can dostumuz vardı. Söylemiyordu ama hepimiz biliyorduk ki o dostumuz bizleri özlemişti.

Yaşamda bir an gelir ki insan ne para, ne şöhret sadece dostluk arar. Dostluk öyle kolay bulunacak, kolay kurulacak bir şey değildir. Uzun yıllar bir imbiğin süzülmesi, yıllanmış şaraplardan öte inanılmaz haz verecek bir nitelik kazanması gerekir. İşte biz böyle bir dostluğun güzel tutsaklarıydık. Birbirimizi görmesek bile aklımızdan ve gönlümüzden geçenlere ellerimizle dokunacak kadar birbirimize yakındık. Hepimiz o otobüsün içinde açıkça söylenmese bile biliyorduk ki Side'deki dostumuzun bize ihtiyacı vardı çünkü o bu dostluğa, bu özleme yakışan bir insandı. Onun adı Zeki Demirci idi ve çocukluğunda yumuşak başlı biriyken sonraki yıllarda içindeki o yumuşak çocuktan demir gibi bir insan yaratmıştı.

Hani o efsanede Zümrüdü Anka kuşu nasıl küllerinden kendini yaratmışsa Zeki Demirci'de kendinden, yokluğundan, yalnızlığından ve azminden cesur bir savaşçı yaratmıştı. Eşi

Güler'in de katkısıyla bugün yüzlerce aileye yaşam hakkı tanıyan sayısını bilmediğim oteller kurmuş ülke turizminin dünyaya uzanan zincirinin önemli bir halkası olmuştu. Sabahın erken saatinde servis otobüsünün şoförlüğünü yaparak işçilerini Side'den Manavgat'tan topluyor, onlara "günaydın" demeyi gülümsemeyi, güne aydınlık bir yüzle başlamayı, mutluluğu öğretiyor, hastalıklarında onları doktora kendi eliyle götürüyor, bir patron gibi değil iyi günde kötü günde bir dost olarak işçilerin yüreğinde abideleşiyordu. Zeki Demirci kazandıklarını insanlarla bölüşmeyi seviyordu. Kendi adına okullar kurmuş her ay 250 çocuğa burs vererek onların yaşam savaşına katkıda bulunuyordu. Yaptıklarıyla, başarılarıyla öğrenmeyi sevmeyen ama yaptıkları takdir edilen biriydi. Bu nedenle TBMM onu "Yılın İş Adamı Ödülü" ile ödüllendirmişti.

Gün gelir insan muhteşem zenginliğin içinde bile ansızın yapayalnız olduğunun farkına varır. Böyle zamanlarda insan fırtınaya tutulmuş bir gemi gibi sığınacak bir liman arar. Onca eser, onca insan yaratan Zeki Demirci de, gün geldi, tüm varsıllığına rağmen yalnız olduğunu anladı ve o günden beri her yıl dostlarını otellerinde ağırlamaya, onlarla yaşadığı o doyumsuz anıları yeniden yaşamaya ve yeniden gülmeye başladı. Otellerin koridorları, salonları o dağ başındaki okulda söylediğimiz şarkılarla ve sıkı bir Atatürkçü olan Zeki'nin öncülüğünde söylenen Onuncu Yıl Marşı ile çınlayıp durdu.

Otellerde konaklayan yabancılar bu coşkuyu anlayamaz ve bizleri uzaydan gelmiş gibi hayret dolu bakışlarla izlerlerdi. Onlar maddeci toplumların insanlarıydı, bizim gibi doğunun hüznü dolu, duygu dolu insanlarını anlayamazlardı.

Cesur yürek yorgun yıllardan sonra yalnız yürek olmaya başlamıştı ama dostumuz yüreği her şeye rağmen gene mücadele azmi, yaratma isteği ile doluydu. Onu o yalnızlık ortamında ışığı azalmış bir deniz feneri gibi bırakamazdık ve o ılık Şubat günü onunla mutluluğu paylaşmaya gidiyorduk.

Son eseri olan muhteşem otelinin salonuna futbol maçı yönetecek bir hakem gibi girdi ve bizlerde bir futbol takımı gibi onun etrafında toplanıp özlemin karmaşık yumağını çözmeye

başladık. Zayıflamıştı ama gözleri çakmak çakmak, kilo vermişti ama hepimizi sımsıkı kucaklayacak kadar güçlüydü.

Yabancı konukların şaşkın bakışları arasında anılar denizinde kulaçlar attık ve Zeki'nin 1956'da tuttuğu anı defterinden okuduğu anılarla o yıllara geri döndük. Zeki şiir okumayı severdi orada şiirler okuduk aşkın, dostluğun bu yaşanması tadını doya doya tattık.

Sonra hep beraber yemek salonuna indik. Bir usta aşçının, sanatkar ruhlu bir Gaziantep'in kabaktan oyduğu müthiş anlamlı yüzleri, turptan yarattığı gülleri hayranlıkla izledik. Şarabın kırmızısı ile biraz ötemizdeki Akdeniz'in tanrıçalarına selam yolladık. Dalgaların sesi deniz kızlarının türkülerini masamıza getirir gibiydi.

Sonra hep birlikte uçaklarımıza yetişmek için ayağa kalktık. Zeki'nin omuzlarından denize doğru baktım. Nazlı bir güneş yüzünü saklamaya çalışan cilveli bir sevgili gibi bakmaya çalışıyordu. Özlemin rengini tam o sıra denizin üstüne upuzun yayılmış olarak gördüm.

Özlemin rengi şarap rengiydi.

Tıp bizim daha yıllarca sürmesini dilediğim dostluğumuzun rengi gibiydi.

Nihat Taner
TAC'68

TAC'42 İsmail Berduk Olgaçay...

Sayın İsmail Berduk Olgaçay'ı önce kitaplarından tanıdım. 2011'de kendisini evinde ziyaret ettim. Telefon sohbetlerimiz sürüyor. Kendisi bildiğim kadarıyla en kıdemli mezunumuz ve bu sene mezuniyetinin 70. yılını kutluyor. Şimdi sözü kendisine bırakıyorum:

Babam İbrahim Halil Bey, 1891 yılında, babası İsmail beyin görevli bulunduğu Yafa'da dünyaya gelmiş. Babasının Yemen'de bir suikasta kurban gitmesinin ardından aile İstanbul'a dönmüş. Babam hukuk mektebini ve o zamanlar yüksek okul seviyesinde olan Maliye Mektebi Âli'sini bitirmiş. Hukuku bitirdikten hemen sonra annem Fatma Zekiye ile evlenmişler.

O tarihlerde Dünya Savaşı başlıyor ve babam yedek subay olarak Filistin cephesine sevk ediliyor. Güvenlik ve haber alma işlerinde çalışıyor. Üç lisan bilmesi ve bölgeyi tanınması dolayısı ile Kudüs'te Mukaddes Yerlerin korunması, din adamları ile irtibatla bulunulması ve onlarla ilgili günlük işlerin yürütülmesi ile görevlendiriliyor. Hukukçu olması dolayısıyla Kudüs'te temasta bulunduğu çeşitli din ve mezheplere mensup din adamları ile hukuk kaideleri içinde iyi ilişkiler kurduğunu ve bir anlayış havası yaratılmasına katkıda bulunduğunu dinlediklerimden hissetmişimdir. Birinci Dünya Savaşı'ndan günümüze kadar, çeşitli çevrelerin Türklere yöneltmeğe çalıştıktan Ermeni meselesi gibi haksız iddialar arasına, Kudüs'teki Mukaddes Yerlerin idaresi ile ilgili bir ithamın sıkıştırılamamış olduğunu düşündüğüm zaman, bu sonuçta babamın da bir payı vardır diye iftihar duyarım.

Ateşkesten sonra İstanbul'a dönen babama İzmir, Bursa, Kastamonu Polis Müdürlüklerinden birini seçmesi öneriliyor. O tarihlerde İzmir ve Bursa'nın işgal edilmesi ihtimali bir kara bulut gibi tepemizde dolaşmakta. Babam ve annem, Anadolu'nun ortasına daha yakın olması ve dolayısı ile daha fazla hizmet imkânı sağlayabilir düşüncesi ile Kastamonu'yu tercih ediyorlar. 16/17 Eylül 1919 gecesı, Atatürk'ün Samsun'a çıkmasından dört ay sonra babam, Kastamonu Valisi ve Alay Komutanı ile birlikte Atatürk'ün emrine geçiyor. O tarihte Mustafa Kemal henüz Sivas'ta bulunuyor. Bu olay Atatürk'ün nutkunda şu şekilde anlatılıyor:

Nihayet, 16/17 Eylül gecesı, Kastamonu ve Dolayları Komutanı Albay Osman Bey, Kastamonu telgrafhanesine geldi ve aynen şu telgrafi verdi... "Oradaki jandarma tabur komutanı kimdir; ne kadar jandarma kuvveti vardır; emriniz altına girdi mi?" sorusunu yazdırdım. Buna da verdiği cevapta: "Jandarma Komutanı Emin

Bey, yanımda ve benimle işbirliği yapmıştır. Merkezde jandarma sayısı otuz beş kadardır. Polis Müdürü Halil Bey de yanımda ve benimle işbirliği etmiştir. Polis sayısı kırktır".

27 Eylül 1919'da Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti Kastamonu şubesi kurulur. 19 Ekim 1919'da cemiyetin kadınlar şubesi oluşturulur. Kastamonu Müdafaa-i Hukuk Hanımlar Cemiyeti çeşitli toplantı ve mitingler düzenlemiş, yetkili mercilere telgraflar çekmişlerdir. Çalışmalardan en önemlisi 10 Aralık mitingidir. 10 Aralık 1919 çarşamba günü Darülmuallimat (Kız öğretmen okulu) bahçesinde üç binin üzerinde Kastamonulu kadın bir araya gelmiş, işgali ve yapılan insanlık dışı vahşetleri şiddetle protesto etmiştir. Miting tertip heyeti başkanı Zekiye Hanım (polis müdürü Halil beyin eşi), yaptığı ateşli konuşmada, işgalleri ve yapılan vahşetleri şiddetle kınamış ve gerekirse vatani kurtarmak için kendilerinin de cepheye gideceklerini ifade etmiştir. Mitingde alınan kararlar doğrultusunda padişaha ve sadrazama telgraf çekilmiş ve bilgi verilmiştir. Ayrıca ABD Başkanı Wilson ile Fransa Cumhurbaşkanı Poincaré'nin eşlerine ve İngiltere Kraliçesine telgraf gönderilmiş ve işgaller kınanmıştır. Mustafa Kemal Paşa'nın henüz Ankara'ya gelmediği tarihlerde sergilenen bu hareket, Kastamonulu hanımların millî şuurlarının ne kadar yüksek olduğunu açıkça göstermektedir (1).

1921 Ekiminde imzalanan Ankara Antlaşması uyarınca Fransızlar Çukurova'dan çekilmeye başlayınca, babam Ankara

TAC'NİN ÇINARLARI

Hükümeti'nin ilk Adana Polis Müdürü oluyor ve bölgeyi Fransızlardan devir alan heyette bulunuyor. Fransızların peşine takılıp giden Ermenilerin, gitmeden önce evlerin ocaklarında, kül altında gizledikleri bombalar, çarpışmak üzere gittikleri dağlardan dönenlerin, ocaklarını ateşlemeleri sonucu patlayıp felâket yaratmaya başlayınca bunların temizlenmesi babamın ilk faaliyetlerinden biri oluyor. Bir süre sona, kendi arzusu ile memuriyetten ayrılıp avukatlığa başlıyor. Adana, Mersin ve Tarsus'ta avukatlığını yaptığı kuruluşlar arasında Devlet Demiryolları ile Mersin Liman Şirketi ve yine bu üç şehirdeki Amerikan Kolejleri de bulunuyor.

Ben, işte bu dönemde, babam avukat iken 17 Eylül 1924 tarihinde (Kastamonu'nun milli mücadeleye katılmasından tam dört sene sonra) Adana'da dünyaya gelmişim. Babam o tarihte otuz üç yaşında idi ve bu kısa ömre oldukça renkli bir yaşamı sığdırmış bulunuyordu. Annemin ailesi Kafkasya'dandır. Dedemin dedesi Berduk Bey, Şeyh Şamil'in komutanlarından biri olarak onunla birlikte savaşmış. Oğlu İsmail Bey de kendisi gibi Ruslara direnmiş. Benim ismim **İsmail Berduk**, ikisi Ruslarla savaşırken, üçüncüsü Yemen'de şehit düşen üç dedenin adı olarak veriliyor. Bir süre sonra Mersin'e taşınıyoruz. Annemin ve babamın, Çukurova'da, Atatürk devrimlerinin yerleşmesi bakımından önemli hizmetleri olduğu inancındayım ve bu yöndeki gayretlerine, çocukluğumda hemen her gün tanık oldum diyebilirim. Kadınlara siyasî hakların verilmesinden hemen sonra annem Mersin'de Belediye Meclisi azalığı, Belediye Encümen azalığı, Türk Hava Kurumu Başkanlığı yaptı. Mersin'de çarşaf ve peçenin yasaklanması için Belediye Meclisine verdiği önerge kabul edildi ve uygulandı. Bunun o devirde, bazı çevrelerde nasıl yankı uyandırdığını bugün yaşamak değil, anlatmak dahi zordur. Gelen tehditler nedeniyle bir süre devletin himayesinde yaşadık dersem abarttığımı sanmayın. Dokuz yaşında iken, annemin 30 Ağustos 1933 günü yapılan törende kalabalığa hitaben vermiş olduğu nutku dinlemek çocukluğumun unutamayacağım anıları arasındadır.

Çukurova'da bu şekilde geçen çocukluğum beni tam anlamı ile koşullandırmıştır. Atatürk'e kurtarıcı bir kahraman, fakat başlattığı devrimleri, meselâ laikliğe, zaman zaman kuşku, hatta bazen endişe ile bakan bir çevrede, ailemiz çok defa bir azınlık görüntüsü almakta idi. Bu beni Atatürk devrimlerini daha iyi anlamaya, bu devrimlere ve yaratıcısına kesin şekilde bağlanmaya itmiştir. Benim ve kuşağımın bazı sivri ve yırtıcı taraflarımız, bazı bağınaz sayılacak yönlerimiz varsa, bunun nedeni çocukluğumuzun ve gençliğimizin bu koşullar altında geçmiş olmasında aranmalıdır.

Babamın, daha ben doğmadan Amerikan Kolejleri ile kurmuş olduğu meslek irtibatı da yaşamımı koşullandıran, ona yön

veren bir unsur olmuştur. Doğduğum zaman annemi tebrike gelenler arasında, ablamın okuduğu Amerikan Kız Koleji'nin Müdürü Miss Grace Towner ile daha sonra Üsküdar Amerikan Kız Koleji'nin Müdürlüğüne gelecek olan Miss Martin de bulunuyormuş. İlkokulu Mersin Gazipaşa mektebinde okudum, 1935'te mezun oldum. Ortaokulda Fransızca öğrenmem, Galatasaray'a gitmem ailede konuşuluyordu. Ama kaydım Mersin ortaokuluna yapıldı. Ancak sonra Tarsus Amerikan Kolejinde karar kılındı.

O tarihlerde Adana'da Kız Koleji, Tarsus'ta Erkek Koleji, Mersin'de de karma bir kolej vardı. Babam bunların sadece avukatlığını ve hukuk müşavirliğini yapmaz, öğretmen sıkıntısı olduğu zaman bunlarda öğretmenlik yaptığı da olurdu. O günlerde Amerikan Kolejleri çok sıkıntılı bir dönemden geçiyordu. Daha önce bölgede yaşamış, sonra oraları terk etmek zorunda kalmış insanların okulları gibi algılanır, benimsenmezlerdi. Fakat babamın eski bir Polis Müdürü olması, bunlarla ilişkimiz yüzünden bize yönelebilecek eleştirilere karşı etrafımızda bir dokunulmazlık ağı oluşturmuş gibiydi. Rağbet azlığı sınıflarda öğrenci sayısının da az olmasına yol açardı. 1938-1939 yıllarına kadar bir sınıftaki öğrenci sayısı onu ya bulur, ya bulmazdı. Bazı sınıflar öğrenci azlığından iptal edilir, öğrencilere başka okullara, meselâ Talas Amerikan Koleji'ne veya Robert Kolej'e gitmeleri ya da bir ders yılı kaybettikten sonra, ertesi yıl gelmeleri önerilirdi. Birlikte mezun olduğum arkadaşlardan üçü bize bu şekilde, bir yukarı sınıftan intikal etmişti.

Tarsus Amerikan Koleji'ne 1935'te başladım. Feyyaz Berker benden bir sene sonradır. Önce leyli (yatılı) idim, sonraki senelerde nehari (gündüzlü) oldum. Okul müdürü Mr. Woolworth, müdür muavini Ethem Ongun'du. Hocalarımız arasında Mr. John Scott, Mr. Renfrew, Rabia Hanım, Maynard ailesini hatırlıyorum. Edebiyat derslerine Ahmet Bey girerdi. Tarih ve coğrafya derslerini bir süre babam vermişti. Bilahare bu dersleri Ferit Alpiskender verdi. Bahçede oldukça iyi bir laboratuvar vardı, kimya ve fizik derslerini orada görürdük. Fransızca derslerini Mösyö Bonnall veriyordu. O yıllarda hariciyeye (dış işleri) girmek için Fransızca şarttı. Kolejde öğrendiğim Fransızca hariciyeye girmemde müessir (etkili) olmuştur. Savaş yıllarında Çukurova'da yabancı devletlerin yoğun istihbarat çalışmaları vardı. Ancak okulumuzda bu tür görevle gelmiş olan kişiler var mıydı, bilemiyorum. Okul yaşamında spor önemliydi. Hocamız Ferit Bey tenise çok meraklıydı. O tarihte okulda tenis kortu vardı ve Ferit Bey tekler, çiftler müsabakaları düzenlerdi. Ferit Bey aslen hukukçu idi. Daha sonra milletvekili, senatör ve ulaştırma bakanı olarak görev yapmıştır. Voleybol ve basketbol de popüler spor dallarıydı. Ben

TAC'NİN ÇINARLARI

okulun basketbol takımında oynardım. Savaş yıllarında Heybeliada'dan Mersin'e taşınmış olan Deniz Harp Okulu ile oynamış, mağlup olmuşuk. Dikkatinizi çekerim, o yıllarda Mersin'de, daha doğrusu İçel ilinde TAC dışında lise yoktu. Mülkiye'de basketbola devam edemedim. Saint Joseph lisesinden gelenler aralarına almazlardı. Yıllar sonra TAC Liseler Arası Basketbol şampiyonu olduğunda, "benim oynadığım okulun takımı Türkiye birincisi oldu" diye gurur duydum. Spor dışında tiyatro çalışmaları vardı. Ortaokulda bir piyeste Bülent Tunakan ile iki kardeşi oynamıştık. Ben kız kardeşi oynuyordum, kız elbisesi giyince huysuzluk etmişim. Müzik çalışması veya caz orkestrası olduğunu hatırlamıyorum. O dönemin yokluk ve savaş yılları olduğunu unutmayınız. Tiyatro bahsini kapatmadan bir küçük bilgi vereyim. "Servi" adlı piyesim kitap olarak yayınlanmıştır. İstanbul Şehir Tiyatrolarını bu piyesi sahneye koymak için bana müracaat etti. Ancak o günlerde önemli bir rahatsızlık geçirdim ve kendileri ile teması sürdüremedim. Daha sonra da maalesef konu gündemden düştü.

Öğrenci arkadaşlardan Cafer İnce ile Hasan Altürk'ü hatırlarım. Hasan'ın kardeşi de TAC öğrencisiydi. Bu arkadaşların babaları okulda çalışan müstahdemlerdi. Kendileri tam burslu öğrencilerdi. Bunu, Kolejin maddi gücü olmayanlara okuma imkânı vermesine örnek olarak anlatıyorum. Nitekim babamın da mali durumunda sıkıntı olunca okul ücretinde bir miktar tenzilat yapılmıştı. Cafer daha sonra bir petrol şirketine girmişti. Mr. Woolworth'un vurulması olayını hatırlarım. Silah çeken öğrencinin adı galiba Hamza idi. Kendisini gördüğümde olağanüstü bir olay yaratacak gibi görünüyordu. Yarım saat sonra müdürün vurulduğunu duyduk. Yaralanmıştı ve ofisinden alıp yakındaki evine götürdüler. Bir gün sınıf arkadaşlarım Esat ve Bağdasar birer piyango bileti almışlar. İkramiye çıkarsa % 25'ini arkadaşına vermek hususunda anlaşmışlar. Bağdasar'a önemli sayılacak bir ikramiye çıktı ve Esat'a hakkını verdiğine şahit olduk. İstese vermeyebilirdi. TAC rozeti o yıllarda vardı (bunu Berduk beyin anı defterindeki fotoğraflarda görüyoruz). Arkadaşlardan Sırrı Fırat gerçek vatanperverdi. Hatay meselesi alevlenince 1939'da askere gitmek için yaşını büyüttü. Mr. Woolworth bana Princeton Üniversitesi'nde bir burs sağlayacağına

söz vermişti. 1941'de mezun olmuş olsaydım, büyük ihtimalle bu gerçekleşecekti. Ancak 1941 Kasım'ında Pearl Harbour baskını ile Atlantik yolundan sonra Pasifik yolu da aşılmaz hale gelince bu fırsattan yararlanamadım.

1942'de mezun oldum. Sınıf arkadaşlarımdan Ali Kemal Yazıcıoğlu diş tabibi oldu, Ceyhan'da muayenehane açtı. Daha sonra Adana'ya taşınmıştı. Tarsus müftüsü Enis Hocanın oğlu Esat Alpaytaç tıp okudu, Amerika'da ihtisas yaptı. İstanbul'da Amiral Bristol Hastanesinde çalıştı. Celil Vayisoğlu Ticaret bakanlığı Dış Ticaret Dairesinde görev yapmıştı. Reşit Gönen Gaziantep'te ticaretle uğraşıyordu. Besim Gönen galiba Beyrut'a gitmişti. Tahir Bülent Tunakan tıp doktoru oldu, Amerika'da Omaha'ya yerleşti. Asistanı olduğu hocasının kızı ile evlendi. Bağdasar Hamarat bir dönem Robert Kolejde idi. Sonra California'ya yerleşti.

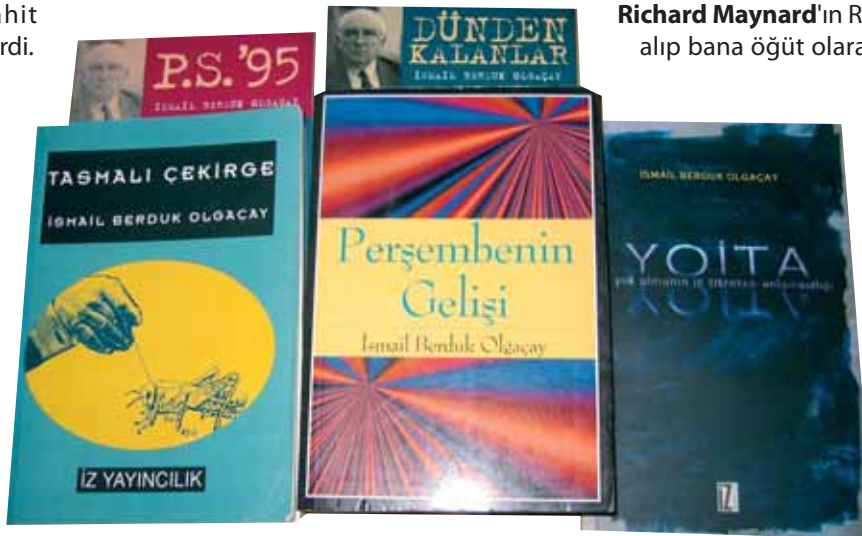
Tarsus'tan mezuniyetimden beri yanımdan ayırmadığım bir defter var. Bu defter Tarsus Amerikan Koleji'ndeki öğretmenlerimin, arkadaşlarımdan o zamanki düşüncelerini, duygularını yansıtır. Bunlar yaşamın tozlandırılamadığı, belki de hiç tozlandırılamayacağı en temiz düşünce ve duygulardır. Öğretmenleriminkilerle arkadaşlarımdinkiler arasında belirli bir nitelik farkı göze çarpar. Öğretmenler, geleceğe ait temenniler, tavsiyeler sunmaktadırlar. Arkadaşlarım ise, gelecekte bekledikleri mutluluğun umudunu dile getirmeye çalışmaktadırlar. Henüz on sekiz yaşına varmamış bu insanların yaşama ne kadar akıllıca bakmış olduklarını, her okuyuşta biraz daha iyi anlamak şaşırtıcı olmaktadır. Yaşam bu umutların gerçekleşmesine ne oranda imkân sağlamıştır, bilmiyorum, belki de hiçbir zaman bilemeyeceğim. Defterde, ben mezun olduktan

sonra okul müdürlüğüne getirilmiş bulunan **Richard Maynard**'ın Ralph Waldo Emerson'dan alıp bana öğüt olarak sunduğu pasaj da var.

Bu pasaj zihnimde yer etmiş, düşünce tarzımı etkilemiştir.

Tercümesinin, içindeki cevheri incitmesi bence muhakkak olan bu akil sözleri buraya, yazıldığı dilde, aynen alıyorum:

"Whose would be man must be a nonconformist. He who would gather immortal palms

TAC'NİN ÇINARLARI

must not be hindered by the name of goodness, but must explore if it be goodness. Nothing is at last sacred but the integrity of your own mind". Sözcüklerle uğraşırken fikri kaçırmak tehlikesi vardır. Onun için ben burada, sözcükler içinde kaybolmadan, hocam Maynard'ın, Emerson'dan alıp dikkatime sunmak istediği fikri nasıl anlamışsam bunu size o şekilde aksettirmeye çalışacağım: "İnsan olmak isteyen kişi, önüne her getirilene, aynen kabule kendini mecbur hissetmemelidir. Ölmezlik ödülünü elde etmek isteyen, iyiliğin tanımı ile yetinmemeli, gerçek iyiliğin ne olduğunu bizzat kendisi araştırmalıdır. Zira hiçbir şey onun kendi idrakine göstereceği dürüstlükten daha kutsal değildir." Biliyorum, bu cümleyi yeniden İngilizceye çevirirseniz, ortaya çıkacak cümle Emerson'unkinden farklı olacaktır. Emerson'un felsefesine gelince, bunun için Encyclopaedia Britannica'ya bakarsak, onun "demir gibi sertleşmiş ve determinist bir evren yerine, yeni girişimlere ve yeni zihniyete açık bir evren getirmek istediği" yorumuna rastlarız. Aslında bu, Atatürk devrimlerine ve laiklik ilkesine yakın bir yaklaşım değil midir? Bu fikri kaleme alan da, bunu bana örnek almam için sunan da iki idealist Amerikalıdır.

1946'da Siyasal Bilgiler Fakültesinden mezun oldum ve Dışişleri Bakanlığında çalışmaya başladım. Bakanlık merkez teşkilatında genel sekreter yardımcılığı, personel genel müdürlüğü ve teftiş kurulu başkanlığı görevlerinde bulundum. Anvers, Oslo, Londra, Moskova, Milano, Paris, Kuveyt, Brasilia, Kahire ve Prag'da görev yaptım. Bunlardan son dört tanesinde büyükelçi olarak ülkemi temsil ettim. 1988 yılında emekli oldum. Gazetelerde köşe yazarlığı yaptım, altı kitabım basıldı: Tasmalı Çekirge (1990 Türkiye Yazarlar Birliği Hatıra Ödülü), Perşembenin Gelişi, Servi, YOİTA (Yok Olmanın İç Titreten Anlamsızlığı), P.S. '95, Dünden Kalanlar. Basılmaya hazır çok sayıda şiirim var.

Mesleki yaşamımdaki ilginç olayların başında Kahire'deki bayram töreninde, Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat'ın ve çok sayıda izleyicinin ölümüyle sonuçlanan saldırıdan kıl payı kurtulmam gelir.

1964 Kasım'ında, Paris'te göreve başlamıştım. Bir süre sonra yeni Vatandaşlık Kanunu uygulamaya konuldu. Ünlü sanatçı Fikret Mualla yaşamını Paris'te sürdürüyordu. Süresinin uzatılması için gönderdiği pasaportuna eklediği vatandaşlık ilmühaberi alıkonulunca, Mualla büyük bir telaşa kapılmış. Konsolosluga gönderdiği dilekçede şöyle yazıyordu: "Pek Muhterem Efendim, Dün itina ile müddetli olarak gelen pasaportumu aldım, teşekkürlerimi takdim ederim efendim. Vatandaşlık ilmühaberimi

alıkoymak haberi bendenizi son derece kuşkulandırdı. Acaba, dedim içimden, tabiiyetten mi atılacağız diye içime bir korku girdi. Düşüncemi size bildirmek arzusu ile bu cümleyi ilave ettim. Vatansız olmak istemiyorum bittabi.

Baki sonsuz hürmetlerimi sunarak hatmi kelim ederim. Pek muhterem efendim."

Cevaben, kanunlarda yapılan değişiklikler sayesinde artık bu ilmühabere ihtiyaç kalmadığını bildiren ve "Sizin gibi büyük bir sanatkârın vatandaşlığını muhafaza etmesinden ancak bahtiyarlık duyarız," cümlesini taşıyan mektubum sanatçımızda şaşkınlık yaratmış. Gelen cevabı şöyle idi:

"Pek Muhterem Efendim,

16 Mart 1965 tarihli mektubunuz bendenizi sonsuz bir korkudan kurtardı. Ne kadar teşekkür etsem azdır. Her sene, sıhhat müsaade ederse müracaat edeceğimi temin ederim efendim. Teminat mektubunuz elimde oldukça tebaadan ihraç olunmak korkum kalmamıştır. Minnetlerimin kabulünü istirham ederek hatmi kelim eylerim."

Bu, 1939'dan beri sürdürdüğü, bayraktarlığını yaptığı ve kendisinden sonra gelen resamlara miras bıraktığı "Paris'teki sanatçılarla ilgilenilmemesi dolayısıyla sefaret ve konsoloslukla savaştan vazgeçmesi demektir." (2)

Özel yaşamıma gelince, eşim Feriâl hanım, Karadenizli tanınmış bir denizci ailenin kızıydı. Maalesef erken yaşta kaybettim. Çocuklarım Zekiye ve Nadir profesyonel olarak yaşamlarını sürdürüyorlar. Kurucuları arasında babamın bulunduğu Mersin İdman Yurdu'nun maçlarını kaçırmam, televizyonda izlerim. TAC benim hayatımın çok önemli bir parçası olmuştur. Bu okulun mezunu olmakla ve bu sene mezuniyetimin 70. yılını kutlamakla iftihar ediyorum. Tüm mezun kardeşlerime ve öğrenci yavrularımıza sevgilerimi gönderiyorum.

KAYNAKÇA

1. "Milli Mücadele'de Kahraman Bir Polis Müdürü Eşi: Zekiye Hanım". Dr. Ali Dikici
2. "Fikret Mualla, Hayatı, Sanatı, Eserleri", Nurullah Berk-Orhan Koloğlu.

Bizi Biz YAPANLARDAN

C. Mark Smith

The first part was published in the April edition of Bizletter. The second part is below:

From Tarsus to Tacoma...

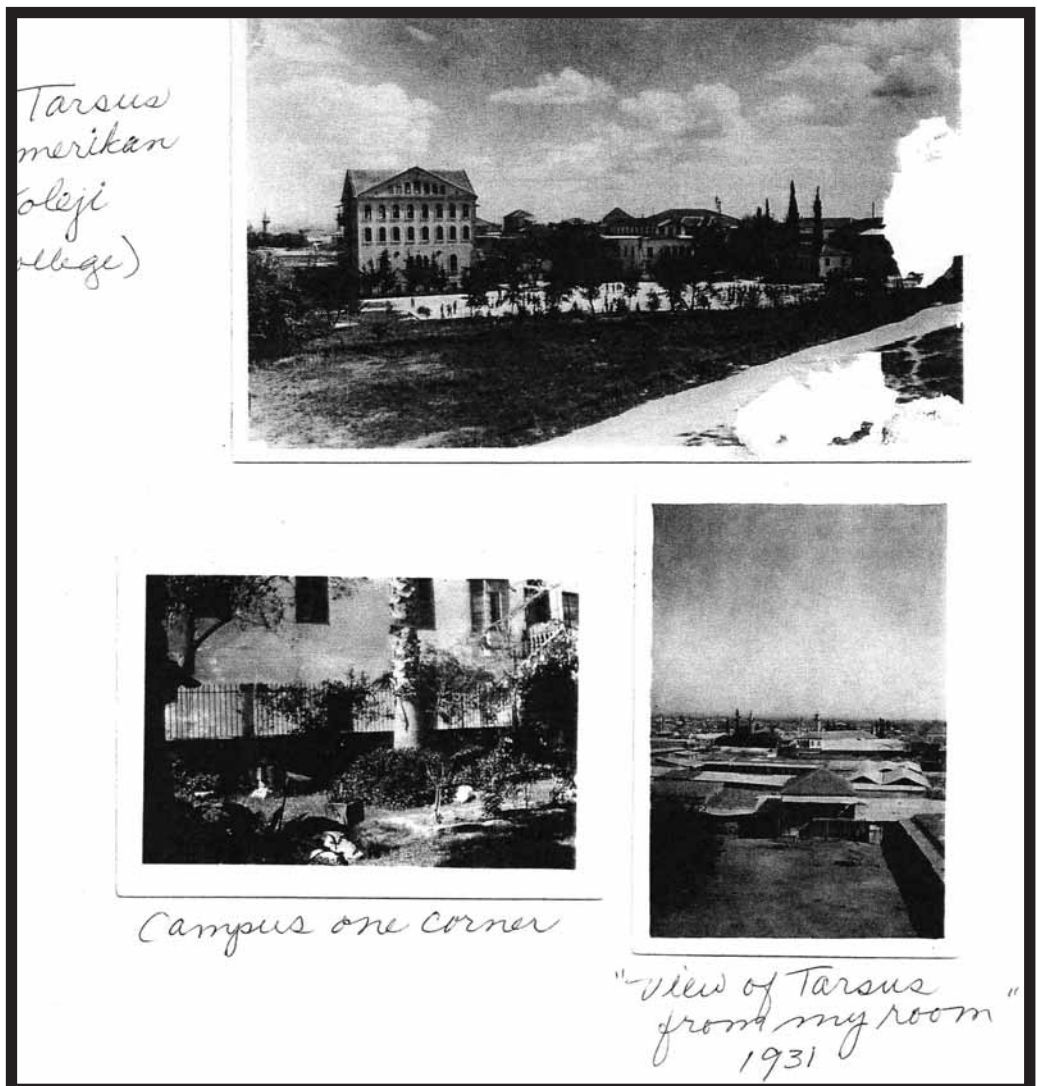
The Remarkable Career of Professor Lyle Stanton Shelmidine

He arrived sometime in January, according to a letter written by Georgianna Mathew Maynard from Tarsus to her mother in Illinois on January 30, 1944. Georgianna and her husband Richard Maynard were teaching at the American College and she told her mother of return of a former teacher whose memory had not been forgotten. "In every school there are teachers whose reputations long survive them. Here there were a pair of tutors named Shelmedeen (sic) and Matteson whose exploits have been referred to so often that I think a statue should be put up in their honor. They got the boys to speak English during games; they made the printing press work; they joined the business men's club in town; and rode horseback all over the countryside, etc. Today one of them came back to Tarsus. I felt as if I was meeting someone as fabulous as Paul Bunyan when I met Shelmedeen (sic) and, true enough, it did seem incredible when he said he had left New York ten days ago, [and] had spent a week of that time in Cairo waiting for the plane to Adana. No ordinary person does that even in these speedy days."

It is unclear what Shelmidine's specific duties were as Morgan's assistant. Almost certainly, he served as Morgan's interpreter and advisor but he would also have taken the opportunity to reconnect with his former students and important contacts, many of whom now held important positions in the Turkish government. Georgianna

Maynard's letter suggests as much when she says, "He is on some high priority government mission. Conversation was divided equally between his questions about what had happened to Tarsus during the nine years since he left and our questions about what has happened in America during the last three months since our last mail."

Shelmidine remained in Turkey until mid-July 1944. He and Gail Morgan were feted to a festive going away party by at Karpic, Ankara's finest restaurant, on July 13. Karpic played an

Bizi Biz YAPANLARDAN

unusual role in wartime Turkey. At least seventeen foreign intelligence services operated more or less openly in the capital. It was not unusual to see them all - along with government officials, diplomats, newspapermen, and even interned Allied airmen who enjoyed the freedom of the city during the day - dining at the same time, and sometimes together, at Karpic. Everyone was equally welcome, and it was even possible to keep track of who was arriving from the music being played by the restaurant's house orchestra.

In September, Gail Morgan, now promoted to commodore, left Turkey to command the United States' naval air station at Midway Island in the Pacific. He took Stan Shelmidine, now

promoted to lieutenant commander, with him as his executive officer. They stayed at Midway until the war ended in August 1945.

While stationed at Midway, Shelmidine wrote the only known history of Midway Island to that time (finally published in 1948). An article in the island's newspaper, the *Midway Mirror*, on October 26, 1945, announced Shelmidine's reassignment to the Office of Naval History in Washington, D.C. "He played a most important part in every decision regarding this station during the regime of Commodore Gail Morgan" and was a man who civilians would call a "swell Joe." The article also suggested that Shelmidine continued to be involved in intelligence work at Midway Island, noting that "most of Mr. Shelmidine's service [here] must be shrouded behind the veil of 'military security.'"

As a historical officer in the Office of Naval History, Shelmidine wrote, "The History of Naval Communications to the Outbreak of the War." It was one of the many chapters of the massive *Administration of the Navy Department in World War II* which chronicled the administrative rather than the combat history of the war. He was promoted to the rank of commander in March 1946. He remained on active duty until September 21, 1946.

After his separation from the navy, Shelmidine returned to the College of Puget Sound in October 1946, as a full professor. His knowledge of Turkey and the Middle East, bolstered by his experiences during the war, made him much in demand as lecturer, writer, and visiting professor. He once again became active in the community and was an active board member of the Tacoma Philharmonic, the Tacoma Art League, and the Tacoma Drama League. He belonged to the World Affairs Council and the English Speaking Union.

In his spare time, he read, conducted research, wrote, and repaired his prized oriental rugs (which he loaned out to his friends like libraries loan out their books). He wrote, but never published, a pictorial history of America through the stamps

Bizi Biz Y APANLARDAN

that it issued - the *Stampictorial Outline History of the United States*. He found time to pass on his love of biblical history to new generations of Sunday school students at Tacoma's First Methodist Church.

At the start of each new school year his trademark Middle East history class would be treated to the spectacle of his unrolling a prayer rug across the top of his desk, followed by his climbing up on it to exhibit the five positions of Muslim prayer while reciting the appropriate prayers in near-perfect Arabic.

Martha Dalke Hindman, class of 1965, took the course because she needed an extra credit. "One day, Dr. Shelmidine was talking about Istanbul and the St. Sophia Mosque. I raised my hand and asked him, "Where in relation to St. Sophia Mosque is the Blue [Sultan Ahmed] Mosque?" He stopped his lecture, looked me straight in the eyes, and asked, "Miss Dalke, how do YOU know about the Blue Mosque???"

Frightened, she told him that a friend at the University of Idaho had showed her pictures of the various mosques in Istanbul, and the Blue Mosque had been one of them. "All I was asking for was information, but I listened intently as he took the rest of the class period to explain more about the St. Sophia and the Blue mosques."

He always enjoyed mentoring promising students. Winifred Hertzog Sihon, class of 1960, remembered that, "In 1960 as I applied to become a teacher for the American Board in Istanbul, I was scheduled for an interview with Dr. Shelmidine. Why? Because he had been a teacher in Turkey. The school I was going to was in Üsküdar, and Shelmidine sang a song to me in class that tells of a girl going to Üsküdar."

Richard Wiest, class of 1963, recalled how much Shelmidine valued his "friendship with [Turkish President] İsmet İnönü... he said he could get me a job at the school in Tarsus or Izmir after UPS, and looking back I sometimes wish I had done that instead of going on to graduate school."

A number of his former students confirmed the importance of Shelmidine's high standards of scholarship. Robert Keller, class of 1957, and now a retired university history professor and the

author/editor of five books, believes that Shelmidine determined the course of his future career. "In graduate school at the University of Chicago I silently thanked him again and again for what he had taught me. His classes operated beyond the usual survey level, teaching one how to think carefully, how to inquire, how the study of the past must be rigorous and demanding, how to see connections. His classes also took students into the history of the Near East, a subject usually neglected at the time. For the first [time], I learned details about the creation of modern Israel, information, questions and interpretations that 50 years later inform my understanding of the Arab world."

On the night of May 5, 1966, Stan Shelmidine passed away as the result of a massive heart attack while talking with a student on the telephone. He was only 59 years old. His memory lives on in the **Shelmidine Rare Book Room** of the Collins Memorial Library at the University of Puget Sound and in the memories and life accomplishments of his thousands of students, both in Turkey and America.

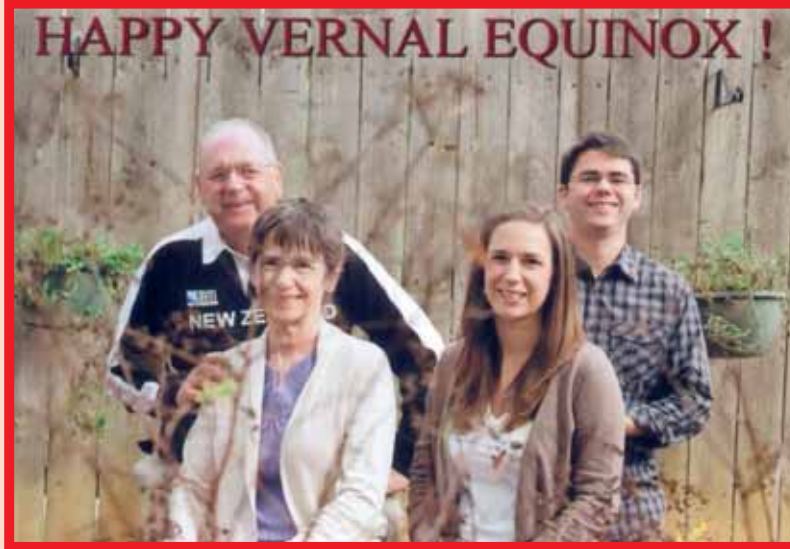
*C. Mark Smith is a 1961 graduate of the University of Puget Sound with BA degree in history. Dr. Shelmidine was his faculty advisor and mentor. Smith spent forty years managing economic development organizations in the United States at the national, state and local level. He retired in 2005. Now a full-time author, he published his first book, **Raising Cain: The Life and Politics of Senator Harry P. Cain**, in 2011.*

Bizi Biz YAPANLARDAN

1942 mezunu İ. Berduk Olgaçay'a 70. yıl plaketi derneğimiz
İstanbul Şubesi Başkanı Umut Yalnız '88 verdi

John Snyder 1960'ların ortalarında bekar olarak gelmişti Tarsus'a ...

İngilizce ve Amerikan Edebiyatı derslerine girerdi.

TAC'68 sınıfıyla kaynaşmıştı. 25. yıl kutlamalarına ailesiyle katıldı. Daha sonra çocukları Türkiye'yi ziyaret ettiler, kızı bir dönem Boğaziçi'nde okudu. Geçen sene emekli olan "John abi" resimde eşi Jane, çocukları Bill ve Page ile görülüyor.

ANKARA'DAN HABERLER

Mayıs Etrak Buluşması

Kerametli işler...

Bir Gül'ü daha nişanladık bu SON CUMA'da; Şebboy'un da ön (pre) diplomasını verdik!

Bizim '94 lüler bana eyi dadandılar Vallaa; önce Oğuz/Kumru Atuk. Ardından Gaye/Altuğ Özpineci. Bu defa da Şebnem Bayrak/Özgür Kanlı. Oğuz Ağamın nikahında nikah şahitlerini masaya davet eden muhterem mikrofondan ilanen seslendi, "Sayın falan-filan bakanlığı müsteşarı filanca bey, lütfen nikah masasına buyurunuz efendim." Müsteşar beyden sonra sıra bana geldiğinde adamcağız bi durakladı, sonra devam etti, "Tuncer Bey sizi tanıyabilir miyiz?" İçimden 'Eyvah' dedim, 'Oğlan evi ayvayı yedi, kız evinin davetlilerine karşı çok mahcup olacaklar'. Nasıl bir titr uydursak da Oğuzgili kurtarsak...

Uyduracak kadar vakit de yok işin kötüsü, Na'psam, ne'tsem ki? En eyisi en doğrusunu söylemek; inceldiği yerden kopsun, dedim: Efenim, bendeniz Tuncer Erzin, Tarsus Amerikan Koleji mezunuyum !!!

O an nasıl bir tepki geldi, terimi silmekle meşgul olduğum için farkedemedim. Onu da Oğuz ve Gözde çok eyi hatırlarlar; onlar anlatsınlar...

Çocuklar sağolsunlar, hatırlattılar, Gaye'lerin nişanında üç S'den dem vurmuşum yüzükleri takarken: Mutluluğun anahtarını üç S'de bulmak mümkündür, demişim:

Birinci S= Sev(mek).
Seveceksin kardeşim, bu işin lamı cimi yok; deliler gibi seveceksin. Sevmeyeceksen niye bir ton masraf ediyorsun?

İkinci S= Sus(mak).
Susacaksın kardeşim, bu işin su götürür yanı yok; peygamber gibi 'yaa sabır' deyip susacaksın. O bağırınca sen susacaksın, amma, sen bağırınca da o susmasını bilecek.

Hep misalen söylerim, İsmet Paşa'ya mutluluklarının sırrını soran gazeteciye (Mete Akyol olabilir) Paşa, "Ben konuşunca Mevhibe susar, O bağırınca ben" demişmiş.

Üçüncü S= Vallaa, üçüncü S'ye gelince, daha ağzımı bile açmadan millet başladı kikirdemeye... Bir de bana 'Dirty Minded' dersiniz. Meğer millet benden betermiş. Eee, ne de olsa aynı tornadan geçmişiz...

Baktım olmayacak, "Ulan, ne halt ederseniz edin, yeter ki bu üçüncü S'yi ihmal etmeyin".

Eee? Ankara'daki '94 lülerden kim kaldı geriye, bi bakım? Ah! ah! Deniz Özda! Hadi Deniz Hocam! Kimılada acık kalan! Bak az sonra millet yaz tatiline çıkacak; katılım azalmadan kotarak su işi.

Şebnem'le Özgür'e şahane bir nişanlılık dönemi dilerken, işin cıçığını çıkarmadan nikah günü tayin ve tespit etmelerini bekliyorum.

SSS (Bu da başka bir üç S)

Tuncer Erzin'56

ANKARA'DAN HABERLER

Mayıs

San Cuma

Mersin Son Cumalar Nisan/Mayıs/Haziran

Bir tarafta TAC'12 döneminin mezuniyet balosu (Hilton havuz başında), bir tarafta da Mersin Son Cuma yemeği (Mersin Tenis Kulübü'nün terasında)...

Ve TAC'nin farklı dönemlerinden gelen değerli mezunların buluşması.

Hilton'dan havaya ışıklar saçarak geceye renk katan havai fişeklerin altında. Akdenizin serin bir akşamı. TAC'56 döneminden Cevdet Azbulunur ve biricik kızı Deniz. Mısır/Kahire'de çimento sektöründe yöneticilik yapan TAC'76 döneminden Ali İhsan Küçükkoğlu ve sevgili eşi. TAC'59 döneminden Demokan Özgen, TAC'63 döneminden emekli ekselans Ergül Bakay; TAC'74 döneminin TAC'yi futbolda Tarsus şampiyonu yapan takımın önemli oyuncularından Kemal Tarım. TAC'71 döneminden Mersin'in renkli mezunlarından Pişmiş Kelle lakabıyla tanınan Hüseyin SUNGUR; Ankara'dan gelen ve yanında sözlüsünü de getiren Hacettepe'nin genç sınıklılarından operatör doktor Çağlar Yılgör (TAC'01). TAC'01 döneminden Emrah Demircioğlu sevgili eşi TAC'04 döneminden Damla Kürklü Demircioğlu. TAC'01 döneminden Ahmet Gökmar sözlüsü Merve Okutan.

Gecenin geç saatlerine kadar hoş bir buluşma yaşattılar. Sağolsunlar. Özellikle Pişmiş Kellenin geceyi daha da neşeli kılan sohbeti. İyi ki varsın sevgili Hüseyin Sungur.

TAC'56 döneminden TAC'04 dönemine... Son Cuma'ların amacı da bu zaten. Farklı dönemleri buluşturmak ve kaynaştırmak.

Mersin Son Cuma buluşmalarımız yaz aylarında da devam edecektir. Haberinizi ola...

Erdoğan Hoca

Nisan Son Cuma: Betül Abla, Mustafa Cömert'68, Haldun Kancaal'74 ve Kemal Tarım'74

Mayıs Son Cuma: Ergül Bakay'63, Demokan Özgen'59, Erdoğan Kaynak'63 ve Mr. Hanna

Haziran Son Cuma: Kemal Tarım'74, Erdoğan Kaynak'63, Ergül Bakay'63, Demokan Özgen'59, Cevdet Azbulunur'56, Ali İhsan Küçükkoğlu'76 ve eşi, Damla Kürklü Demircioğlu'04

ADANA'DAN HABERLER

Aylin Türkmen
TAC'98

Sevgili TAC Adana,

Yaz ayına da girdik en sonunda :)
Bekliyor muyduk heyecanla? Bekliyorduk tabiki de...

Kim istemez Adana'nın o bunaltıcı sıcaklarının gelmesini :) o sıcaklardan kurtulup kaçmak için en küçük fırsatı bile kollamayı... Denize kavuşmayı, kumsallarda uzanıp aylıklık yapmayı, karpuz kavunla serinlemeyi, güneşin altında şezlonglarda takılıp uzun uzun kitap okumayı.. izin günlerini hesaplamayı, tatil planları yapmayı..

Ooo... Süppeeer... Yaşasın yaz... Hoşgeldin yeniden...

Tüm TAC Camiamıza önce sağlıklı, sonra çok mutlu, eğlenceli bir yaz diliyorum.

Gelelim Adanamızdan haberlere...

Ben taze görümce olunca, biraz uzak kaldım.. O yüzden biraz geriden toparlamaya çalışacağım.

Birbirimizi daha iyi tanımamıza ve aramızda daha güçlü bağlar kurmamıza yardımcı olduğuna inandığımız ofis partilerimiz devam ediyor ve edecek. 13 Nisan'da TAC'91 Hüseyin Büyükyurtsever'in ofisinde, 11 Mayıs'ta Kandela'da, 13 Haziran'da TAC'86 Tanju Olcar abinin ofisinde buluştuk. Hüseyin Büyükyurtsever, Ece Akmanlar Koç, Meriç Kumdereli ve Tanju Olcar'a ev sahiplikleri için çok teşekkür ederiz.

Son cumalarımız da devam etmekte. Nisan ayındaki Son Cuma yemeğimizi Yelken Kulübü'nde yaptık. TAC'86 Serdar Toroğlu ve TAC'86 Mustafa Tuyan abiye bu organizasyon için çok teşekkür ederiz. Haziran ayındaki Son Cuma'yı Çukurova Kulübü'nde düzenledik.

Sağlıcakla kalın,
Sevgi ve saygılarımla...

13 Nisan'da TAC'91 Hüseyin Büyükyurtsever'in ofisinde

11 Mayıs'ta Kandela ofisinde

13 Haziran'da TAC'86 Tanju Olcar'ın ofisinde

19 Mayıs Atatürk'ü Anma - Gençlik ve Spor Bayramı büyük bir görkemle kutlandı...

Böylesine güzel ve anlamlı bir günü her yıl olduğu gibi, bu yıl da coşku ile kutladık.

Bu özel ve anlamlı gün okulumuzda, Beden Eğitimi, Müzik, Resim ve İngilizce bölümünün katkıları ile hazırlanmıştır. Tören, İngilizce Bölüm Başkanı Sheila SALİM'in açılış konuşmasının ardından Beden Eğitimi Öğretmeni Haluk DURUSOY ve Müzik Öğretmeni Aslı SON yönetimindeki okul korusu eşliğinde öğrencilerimizi Saygı Duruşu ve İstiklâl Marşına davetleri ile başlamıştır.

Hazırlık sınıf öğrencimiz Egesu DURAK'ın günün anlam ve önemini belirten etkileyici konuşması ile devam etmiştir. Bu güzel konuşmanın ardından 9-C sınıfından Naz ÇAKAR, 9-D sınıfından Beste UÇAN, 9-D sınıfından Avni Can YAĞCI, Prep-C sınıfından Senna ARMAN'dan oluşan salsa dans gurubunun gösterisi ile coşkulu anlar yaşandı. Ardından İsta gurubunun tiyatro gösterisi, İngilizce Bölümünün öğretmenlerin fotolarıyla hazırlanmış olduğu slayt gösterisi ile eğlenceli dakikaların yaşandı. Daha sonra TAC'83 mezunu Erdem GÖK'ÜN konuşması ile tören sona erdi.

Törenden sonra Beden Eğitimi Bölümü'nün düzenlediği çeşitli spor faaliyetleri yapıldı.

TAC 11. Güner Baykal Basketbol Turnuvası başarılı bir şekilde sona erdi...

Özel Tarsus Amerikan Koleji camiasının 2001 yılında elim bir trafik kazasında kaybettiği ve dönemin Sağlık ve Eğitim Vakfı (SEV) Yönetim Kurulu Başkanı olan Güner Baykal'ın (TAC'58) anısına düzenlenen "11.Güner Baykal Basketbol Turnuvası" 16-19 Mayıs 2012 tarihleri arasında Tarsus Amerikan Koleji ve Tarsus Belediyesi'ne ait Mehmet Çelebi Spor Salonlarında (Tarsus'ta) gerçekleştirildi.

Bu yıl on birincisi gerçekleştirilen bu önemli spor organizasyonuna Türk basketbolunun önemli takımlarından Banvit, Büyük Kolej, Karşıyaka, Darüşşafaka, Türk Telekom, Hacettepe Üniversitesi, Tarsus Amerikan Koleji ve yurt dışından Azerbaycan - Bakü takımlarının 1996 ve 1997 doğumlu sporcularının katıldığı turnuvada ödüller sahiplerini buldu. Ayrıca turnuvanın "en değerli oyuncusu", "en iyi guardı", "en iyi forveti" ve en "iyi pivotu" da ödüllendirildi.

Turnuva sonunda Banvit'ten Arber Brisha en değerli oyuncu, Büyük Kolej'den Kaan Bozkurt Camcı en iyi guard, Türk Telekom'dan Uğur Evren en iyi forvet, Banvit'ten Batuhan Uçum en iyi pivot, Hacettepe ise en centilmen takım seçilirken, Banvit şampiyon oldu.

Ödül törenine Tarsus Kaymakamı Orhan Şefik Güldibi, Tarsus Belediye Başkan Yardımcısı Behçet Sarı, Tarsus Emniyet Müdürü Yaşar Aksoy, Tarsus Jandarma Komutanı Yüzbaşı Hakan Vural, Sağlık ve Eğitim Vakfı Eğitim Koordinatörü Whitman Shepard Tarsus Amerikan Koleji Baş Danışmanı Charles Hanna, Tarsus Amerikan Koleji Müdürü Tekin Baransel, TAC Mali ve İdari İşler Müdürü Ayşe Apa Dildar, TAC Mezunlar Derneği Başkanı Dr. Ali Cerrahoğlu ve mezunlar katıldı.

Turnuvaya katkılarından dolayı Sağlık ve Eğitim Vakfı'na, Tarsus Belediyesi'ne, Amaç Turizm'e, Mersin Forum Alışveriş Merkezi'ne, Teknosa'ya Bossa'ya, Opel-Gedizler'e, Baskethane'ye, Groseri'ye, Damla Tarım'a ve Alev Dikici Matbaası'na teşekkür ederiz.

TAC'DEN HABERLER

11. Güner Baykal

Basketbol Turnuvası

Dilem Deniz Yıldırım
TAC'96

TAC Mezuniyet Töreni...

Tarsus Amerikan Kolejinden 2012 yılında mezun olan 43 öğrenci, törenle diplomalarını aldı.

Tarsus Kaymakamı Orhan Şefik, CHP Mersin Milletvekili Vahap Seçer TAC'12 döneminin ilk üçe giren öğrencileri

TARSUS KAYMAKAMI ORHAN ŞEFİK GÜLDİBİ, en iyi yatırımın eğitime ve dolayısıyla insana yapılan yatırım olduğunu belirterek, "Bir ülkenin kalkınmasının temeli eğitimidir. Bizler geleceğimizin güvencesi olan çocuklarımızın, gençlerimizin geleceğe en iyi şekilde hazırlanmaları için çaba harcıyoruz. Sizlere güveniyoruz, inanıyoruz. Yolunuz açık ve aydınlık olsun." şeklinde konuştu.

CHP MERSİN MİLLETVEKİLİ VAHAP SEÇER, "Benim size öğüdüm dilediğiniz gibi yaşamaktır. Rahat olun, inançlı olun. Hayatta savaş var, kargaşa var, mücadele var. Bunlar, sizleri asla endişeye düşürmesin. Sadece ülkemizde değil, tüm dünyada çeşitler, renkler, tüm inanç grupları, tüm etnik yapılar, tüm halklar kardeşlerdir. Geleceğimiz sizlersiniz ve bizler sizlere güveniyoruz." dedi.

OKUL MÜDÜRÜ TEKİN BARANSEL, okulumuz mezunlarının bundan sonra hızla önlerine gelen seçenekleri ortadan kaldırıp kendi fırsatlarını, kendi seçeneklerini kendilerinin yaratacaklarını, gerçek hayatla yüzleşip, keşke ile başlayan duygu ve düşüncelerle dolu bir dönem geçireceklerini söyledi.

OKUL BAŞ DANIŞMANI CHARLES HANNA, okulumuz 2012 mezunlarına yönelik Tarsus Amerikan Koleji'nden öğrendiklerinizi, bundan sonraki yaşamlarınızda da bir dünya toplumunun sorumluluklarını bilen üyeleri olmakta kullanmanız çok önemli. Gün geçtikçe ağırları daha çok bağlanan bir dünyada iletişimi ve işbirliğini artırabilmek için kişisel, sosyal ve mesleki hayatlarınızda "Duvarları Yıkma ve Yerine Köprüler Kurma" çalışınız.

**Okul Müdürümüz
Tekin Baransel**

**Okul Baş Danışmanı
Charles Hanna**

Okulumuzda yetiştirdiğimiz pırıl pırıl gençlerimiz için yeni bir hayat başlıyor. Mezun olan öğrencilerimiz liderlik edebilmek için bundan böyle de daha çok çalışmak zorundalar. Liderlik başkalarından daha çok ve uzun çalışmak, risk almak demektir. Yolunuz açık olsun!

TAC MEZUNLAR DERNEĞİ BAŞKANI DR. ALİ CERRAHOĞLU, TAC Mezunları olarak üzerinde en çok çalıştıkları konunun, tüm başarılı öğrencilere okulda eğitim imkanı sağlamak için burs kaynağı yaratmak olduğunu belirtmiştir.

MİSAFİR KONUŞMACI, TAC'75 MEZUNU, MERİT GEMİCİLİK A.Ş. YÖNETİM KURULU BAŞKANI, SALİM ERDEM, TAC 2012 mezunlarına; TAC'nin kendisi ve ailesi için çok çok önem

**TAC Mezunlar Derneği Başkanı
Ali Cerrahoğlu'75**

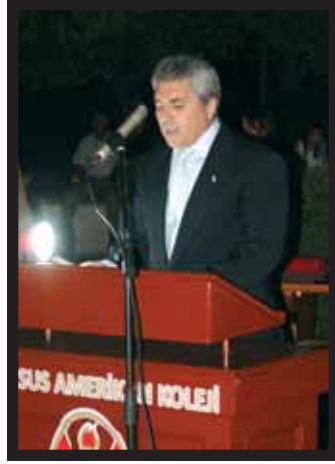
**Merit Gemicilik A.Ş. Yönetim
Kurulu Başkanı
Salim Erdem'75**

TAC'DEN HABERLER

taşıdığını, bugün bu noktaya gelmesinde okulunun çok büyük önemi olduğunu vurguladıktan sonra, mezun olan öğrencilere de kendi gemilerinin kaptanları olmalarını ve hayatta başarılı olabilmek için temel anlamda gerekli olan özelliklerin bu okulda kendilerine kazandırıldığına inandığını, bundan sonra yapılması gerekli olanın bu temeli hızla geliştirmek ve yükseltmek olduğunu belirtmiştir.

TARSUS KAMPÜS KURULU BAŞKANI, TAC'72 MEZUNU, İBRAHİM ORHON, "Tarsus Amerikan Koleji öğrencileri, yöneticileri, öğretmenleri ve mezunlarıyla parçalanmaz bir bütündür ve bu nedenle 124 yıl boyunca serpilerek, gelişerek, büyüyerek ayakta kaldığı gibi, Türkiye'nin ve belki de dünyanın bütün okulları arasında birbirlerine en bağlı, en heyecan dolu mezun topluluğuna sahiptir. TAC'nin en yeni mezunları olarak yolda ve ihtiyacınız olduğunda da öz ailenizin yanı sıra büyük TAC ailesi yanınızda olmaya devam edecektir. Yola cesaretle çıkın ve ilerleyiniz." dedi.

Tarsus Kampüs Kurulu Başkanı
İbrahim Orhon'72

Mezuniyet Töreni, Tarsus Amerikan Koleji'nden 2012 yılında mezun olan öğrencilerin okul yöneticileri ve öğretmenleri ile Türk bayrağı ve okul flaması eşliğinde tören alanına girmelerinin ardından Saygı duruşu ve İstiklâl Marşı'yla devam etti. Törende ayrıca veliler, Sağlık ve Eğitim Vakfı'nı temsilen yönetici ve mütevelliler ve tüm okul yönetimi hazır bulunarak, yeni dönem mezunlarının yuvadan ayrılışına; yeni hayatlarına adım atışlarına tanıklık ettiler.

Konuşmaların ardından Tarsus Kaymakamı Orhan Şefik Güldibi, okul birincisi Özge Şahan'ı tebrik ederek, plaketi ile diplomasını verdi.

Diplomaların ardından mezun olan öğrencilerin keplerini havaya atmalarının ardından TAC 2012 Mezuniyet Töreni alkışlarla noktalanmıştır.

CHP Mersin Milletvekili Vahap Seçer, okul ikincisi Velat Kılıç'ın plaketini ve diplomasını, Tarsus Belediye Başkan Yardımcısı Bünyamin Sönmez ise okul üçüncüsü Dila Özbozdoğanlı'ya diploma ve plaketini verdi.

CHP Mersin Milletvekili
Vahap Seçer ve Okul ikincisi
Velat Kılıç

Tarsus Belediye Başkan Yardımcısı
Bünyamin Sönmez ile Okul üçüncüsü
Dila Özbozdoğanlı

TAC Öğrencileri ve Öğretmenleri Kaleburcu Köy Okulunu boyadılar...

Toplum Hizmetleri yıl sonu aktivitesi olarak gerçekleştirilen etkinliğe Tarsus Amerikan Koleji öğrencileri, öğretmenleri ve çalışanları katıldı.

Köy okulunu boyama projesi Mezunlar Derneğimizin desteğiyle gerçekleşti. Öğretmen ve öğrencilerimiz son iki yıldan bu yana Tarsus'un Kaleburcu Köyü İlköğretim Okuluna toplum hizmeti faaliyeti olarak gezici kütüphane desteği vermekteydi.

Bu yıl, sene sonu aktivitesi olarak bu okulun boyanmasına karar verildi. 7 Haziran 2012 Perşembe günü boyalar, fırçalar, merdivenlerle sabahtan yola çıkıldı. Ustalarımız ilk önce öğrencilerimize ve öğretmenlerimize fırça ve rulo tutma, kovadan boya alma ve duvara sürme üzerine bazı bilgiler verdiler. Daha sonra işe başlayan TAC boya ekibi, okulun, öğretmenler odasının ve bahçede yer alan tuvalet binasının dış duvarlarını bir gün içinde tamamen boyadı. Son derece keyifle geçen günün ardından yorgun bir şekilde geri döndü. Bir sonraki gün yine aynı katile, tekrar okula giderek, öğrencilerin karne dağıtım törenine katıldı.

TAC öğretmenleri ve öğrencileri boyadıkları köy okulunun öğrencilerinin mutluluğunu görünce bütün yorgunluklarını unuttular. Emegi geçen bütün öğretmenlerimize, öğrencilerimize ve çalışanlarımıza, desteklerinden dolayı mezunlar derneğimize çok teşekkür ederiz.

Okulun Boyama öncesi hali

Okulun Boyama sonrası hali

TAC Tarih ve Arkeoloji Kulübü Öğrencileri "Kaybolan Kültür"ün izinde...

Tarsus Amerikan Koleji Tarih ve Arkeoloji Kulübü'nün gerçekleştirdiği "Tarsus'ta Kaybolan Meslekler" adlı Sözlü Tarih çalışması sonucunda hazırlanan kitapçık ve sunum, 15 Mayıs 2012 / Salı günü verilen resepsiyonla kamuoyuna tanıtıldı.

TAC Tarih ve Arkeoloji Kulübü üyeleri, yanı başımızdaki tarihi ve kültürel değerlerimizin önemli bir parçası olan Tarsus'taki kaybolmak üzere olan mesleklerin son ustaları ile sözlü tarih çalışması yapmışlardır. Bu çalışma içerisinde; Tarsus'ta nacakçılık (nacar), köşgerlik, bakırcılık, tenekecilik, şalvarcılık, arzuhâlcilik, kalaycılık, hallaççılık, palancılık, yorgancılık, sekiz köşe kasketçilik, taşçılık ve ağaç oymacılığı gibi mesleklerin, gelişen teknoloji, seri üretim, ekonomik koşullar ve ihtiyaçlar doğrultusunda eski önemlerini kaybetmeye başladıklarını tespit etmişlerdir.

Bu yüzden, 'kaybolmak üzere olan meslekler ve ustalarını' bu çalışma ile gelecek nesillere mânevi bir miras olarak bırakabilmek amacıyla çalışmalarını içeren bir kitapçık da hazırlanmıştır.

Proje Koordinatörü TAC Tarih ve Arkeoloji Kulübü Öğretmeni Orhan Baycık konuşmasında; "TAC Tarih ve Arkeoloji Kulübü, "İnsan büyüdüğü ve uzun süre yaşadığı mekânı daha iyi resmeder." sözünden yola çıkarak, 2007 yılında başlatmış oldukları 'Tarsus'ta Kaybolan Meslekler' projesini bu yıl hazırlanan bir kitapçık ile noktalamış bulunduklarını belirtmiştir. Baycık, kulüp öğrencilerinin proje kapsamında; öncelikle Tarsus'un geçmişindeki kültürel öğeleri incelediklerini, gözlerden kaybolmak üzere olan meslekleri belirlediklerini, proje kapsamında elde edilen bulgular, deneyimler ve izlenimler bu kitapçıkta derlenerek, Tarsus'un kültürünü oluşturmaya katkıda bulunan bu mesleklerde çalışmış ya da çalışmakta olan bütün ustalara, kalfalara ve çıraklara adandığını belirtmiştir.

Tarsus Garnizon Komutanı Yarbay Abdülkadir Yavuz, Tarsus Belediye Başkan Yardımcısı Behçet Sarı, İlçe Jandarma Komutanı Yüzbaşı Hakan Vural ve Tarsus Ticaret Borsası Başkanı Bekir Kaya'nın da katıldığı organizasyonda, Tarsus Amerikan Koleji Baş Danışmanı Charles Hanna, "Bugün aramızda olan on üç meslek grubunun on üç ustasına öncelikle buraya geldikleri için teşekkür ediyoruz. Ustalarımız günümüzdeki ve gelecek nesillere Tarsus'un ve Türk kültürünün ne kadar zengin olduğunu bir kere daha kanıtladılar." dedi.

Etkinlik, Tarsus Protokolüne "Tarsus'ta Kaybolan Meslekler

Kitapçığı'nın takdimi ve "Tarsus'ta Kaybolan Meslekler Kitapçığı'nın ve Hediyeletinin "Son Ustalara" takdimi ile devam etmiştir. Stickler Binası önünde günün anısına çekilen toplu fotoğraftan sonra, "Tarsus'ta Kaybolan Meslekler" in ustalarının yaptıkları işleri yansıtan sergi protokolle birlikte gezilmiştir. Etkinlik, okul bahçesinde verilen bir resepsiyonla sona ermiştir.

TARSUS'TA KAYBOLAN MESLEKLER VE USTALARI

Nacar Ustası: Ahmet BIÇAKÇI
Kalay Ustası: Abdülhamit ÖZEL
Palan Ustası: Mehmet Yaşar IŞIN
Bakır Ustası: Selâmi KARAKUŞ
Hallaç Ustası: Yusuf ÖZDEMİR
Sekiz Köşe Kasket Ustası: Hikmet SAĞMEN
Arzuhâlcisi: Hüseyin ÖZTULAY
Şalvar Ustası: Tuncay GELİŞ
Yemeni Ustası/ Köşger: Muhterem KOCABAŞ
Teneke Ustası: Celâl MALİ
Yorgancı: Selçuk ÖZMEN
Taş Ustası: Necati YILDIRIM
Ağaç Oymacısı: Nezihi Ünal DEMİRTAŞ

TAC'DEN HABERLER

Nacarcılık

Kalaycılık

Palancılık

Yorgancılık

Kasketçilik

Terzilik

Yemenicilik / Köşkerlik

Tenekecilik

Yorgancılık

Ağaç Oymacılığı

TAC Tarih ve Arkeoloji Kulübü'nün Hürriyet Gazetesi Çukurova Sorumlusu Sinan Tanyıldız'ı ziyareti...

TAC Tarih ve Arkeoloji Kulübü, 30 Mayıs 2012 / Çarşamba günü Hürriyet Gazetesi Çukurova Sorumlusu Sinan Tanyıldız'la Adana'da buluştu.

Kulüp Sorumlu Öğretmeni Orhan Baycık ve kulüp öğrencileri, Sinan Tanyıldız'a kulüplerinin kuruluş öyküsünü ve yaptıkları çalışmaları anlattılar. Özellikle kulübün son projesi olan Tarsus'ta Kaybolan Meslekler projesini beğenen Sinan Tanyıldız, bu projede emeği geçen tüm öğrencilere ve kulüp Sorumlu Öğretmeni Orhan Baycık'a teşekkür ederek bu çalışmalarıyla Çukurovada ve ülkemizde kaybolan değerlerimizi kayıt altına almış olduklarını ve böylece bu değerlerin asla kaybolmayacağını, gelecek nesillere bir kültür mirası olarak devredileceğini ifade etti. Ayrıca bu çalışmanın İngilizce olarak da yayınlanması ile bu çalışmanın yalnızca ülkemizde değil, dünyanın çeşitli ülkelerinde de okunacağı ve ülkemizdeki bu değerlerin tanıtılması açısından önemli bir rol oynayabileceğini de sözlerine ekledi. Böylece bu çalışmanın aynı zamanda bir nevi "turizm elçimiz" olduğu Tanyıldız tarafından vurgulandı.

Sinan Tanyıldız, TAC Tarih ve Arkeoloji Kulübü'nün yapacağı bu tür başarılı etkinliklerine de her zaman destek olacağını ifade etmiştir. TAC Tarih ve Arkeoloji Kulübü öğretmen ve öğrencilerini yaptıkları "örnek çalışmada" dolayı kutladıktan sonra bu çalışmanın yalnızca Çukurova Bölgesi için değil ülkemizdeki tüm değerlerimizin kaybolmaması, yaşatılması açısından toplumumuzun tüm kesimlerine örnek olmasını dilemiştir.

Defne Ongun
TAC'89

Hayatımızın Kareleri...

Geçenlerde bloğum "0 km.Bızdıklar"da yazdığımı gibi, insanın hayatında pek çok kare var bence. Hani söylenen doğruysa, ölüme yaklaştığı an film şeridi gibi akar ya yaşadıkları, yaptıkları, yapamadıkları,... İşte bence o an kareler hâlinde akıyor. Sanki her biri bir resim karesi.

"Nereden biliyorsun?" dersiniz, bilmiyorum tabii aslında - en azından gidip gelmişliğim yok diğer tarafa. Zaten o noktaya gelmeye de gerek yok. Sonuçta 40 yaşına bastığım şu sene, yaşananları, yaşanmayanları sorguladığım, adeta bugüne kadar olan biteni analiz ettiğim bir döneme girdim. İş 40 yaşında olmaktansa, hayatta bazı şeylerin, adeta taşların yerine oturmasıyla başlıyor aslında. Yoksa geçen sene bu hisler oluşmamış mıydı? Mutlaka başlaması birkaç sene öncesine dayanıyor. Buna "farkındalık" da diyebiliriz belki.

Karelerimin renkli olması için çabalamış olduğumu fark ediyorum o gözle bakınca. Çocukluğumdan itibaren keyif aldığım ortamlarda bulunmaya çabalamam, sevemediğim kişilerden kaçma içgüdüm, sizlerin de bildiği pembe gözlüklerim, aileme sıkı sıkı yapışmam, dostluklarımın kuvvetli olmasına özen

göstermem, sevdiğim işi yapma isteğim ve bunu hayatımın her aşamasında gerçekleştirebilmiş olmam,... Daha nice örnekler karelerimin renklerini belirliyor.

Kontrol edemediğim şey yok mu? Hiç mi olumsuzluk yok? Var tabii. Siyah, gri, bulanık kareler de var. Ama onları yaşananlar geride kalınca renklerin gücüyle görünmez kılmayı tercih ediyorum, hayatımın odak noktası olmasınlar diye. Şimdilerde bakıyorum kızıcığın da yaşam kareleri oluşuyor. Kalıcı olmaya başlıyor.

Öncelikle onu seven, kollayan, kapı gibi sağlam bir ailesi var.

Gerek bilgeliğiyle, gerek yumuşacık, sıcacık sevgileriyle aile büyükleri var.

Dünyanın pek çok farklı ülkesinde ve Maya'ya beş dakika mesafede pek çok harika kuzen var.

Hem öğrendiği, hem eğlendiği, hem tecrübelerinin arttığı bir okulu, bu okulda ona sevgiyle emek veren öğretmenleri var.

Ve muhteşem arkadaşları var.

EDEBİYAT KÖŞEMİZDEN

Son konuda durmak istiyorum bir anlığına. Henüz yaş altı. Fakat o kadar kuvvetli arkadaşlıklar kurdu ki kızıcık, yaşına aldanmayın. Bu dostluklar bence kalıcı.

Bir süre önce geçirdiği ameliyat, ilk narkoz, ilk gece kalmalı hastane tecrübesi, ilk dikiş, ilk acılı pansuman ve yürüyememenin getirdiği korku dolu anlar. Tüm bu olup bitenler içerisinde onun yüzünü güldüren, arkadaşlarının en samimi şekilde göstermiş oldukları ilgiydi. (Bu arada heyecanlanmanızı istemem, kızıcığın doğuştan eğri olan iki parmağı artık sorun hâline gelmeye başladığı için düzeltildi. İki ayak da şimdi harika. Bir anlamda Mayacık ilk estetik ameliyatını oldu :)

Sınıf arkadaşlarından gelen telefon, avaz avaz "Geçmiş olsun Mayaaaa. Seni çok seviyoruuuuuzz!" diye haykırmaları ve o an Maya'nın yüzünde beliren hem mutluluk, hem şaşkınlık dolu yüz ifadesi...

Tek tek gelen telefonlar ve bu telefonlarda ona sorular soran, onunla gerçekten ilgilenen minikler.

Evine geldiğinde onu bekleyen muhteşem çiçek ve papatyalı kart.

Derken, sitemizdeki arkadaşlarının birer birer ellerinde hediyeleri, özenle hazırlanmış geçmiş olsun kartları ile kapımızı çalmaları,... Minicik Serra'nın peş peşe iki gün gelip, Maya'yı yürütmesi için cesaretlendirmesi, onunla vakit geçirmesi,...

Kendi arkadaşlarımızın ettiği telefonları saymıyorum bile. Bu kare o kadar kuvvetli bir kare ki, kızıcığın hayatta sırtı yere gelmez. Dostluklar önemlidir. O da bunu şu an yaşıyor. Bilinçleniyor. Yanında arkadaşları olunca kendini daha kuvvetli hissediyor. Korkularından arınıyor ve hayata daha olumlu bakıyor. İşte son birkaç gün içerisinde yaşadıklarımız bana bunları düşündürdü.

Maya'mızın kareleri oluşuyor. Olumlu ve renkli karelerin bol olması en büyük dileğim.

Diğerlerinin geri planda kalmasına izin vermeyi ise nasılsa zamanla öğrenecek.

Aynen annesinin yaptığı gibi...

www.sifirkilometrebizdiklar.com

Ali Çekiç
TAC'82

Büyük Bir Camia, Büyük Bir Organizasyon; 11. Güner Baykal Basketbol Turnuvası...

16-19 Mayıs tarihleri arasında kusursuz bir organizasyon daha gerçekleşti. Gerçekten artık bu sene 11.sini yaptığımız Güner Baykal Basketbol turnuvası Türkiye'de marka bir organizasyon olmuştur. Türkiye'nin değişik şehirlerinden ve büyük takımlarımızın altyapılarından bu turnuvaya katılımı ilgili oldukça fazla talep gelmekte ve gelen kulüplerin bu turnuva ile ilgili oldukça pozitif geri bildirimleri olmuştur.

Bu sene turnuvamıza yurtdışından Azerbaycan'dan Bakü karması gelmiştir. Ayrıca bu sene turnuvamıza Banvit ve Hacettepe

Üniversitesi Spor Kulüpleri ilk defa olarak katılmışlardır. Bunun dışında turnuvaya TAC'nin yanısıra, Ankara Büyük Kolej, Darüşşafaka, Türk Telekom ve Karşıyaka gibi ülkemizin önde gelen kulüpleri katılmışlardır. Bu sene 1997-98 doğumlu sporcuların katıldığı turnuvaya geliş sırasında Hacettepe Üniversitesi S.K. şanssız bir trafik kazası geçirmiştir ancak birkaç ufak tefek yaralı dışında önemli bir problem olmamıştır ve Hacettepe Üniversitesi özveriyle turnuvada yer almıştır.

TAC'DE SPOR

**Turnuva birincisi
Banvit Spor Kulübü**

**Turnuva dördüncüsü
TAC Spor Kulübü**

Katılan her takımın 4 günde beşer maç yaptığı turnuvada ayrıca Cuma gecesi konuklarımıza Mersin Forum'da; 81 mezunumuz Adem Erol'un katkılarıyla kokteyl verilmiştir. Bu çapta bir organizasyon yaklaşık olarak 40 Bin TL'ye malolmaktadır, bu turnuvayı gerçekleştirmemizde en büyük katkı her yıl olduğu gibi SEV'den gelmiştir. Ayrıca Teknosa adına Mehmet Nane '84, Bossa adına Can Piyale '75 ve Kubilay Keçelioğlu, Groseri adına Mert Uğurses '98 e özellikle teşekkür ediyorum. Ayrıca turnuvamıza destek olan Opel, Baskethane, Amaç Turizm ve Tarsus Belediyesi ve kitapçığı bastırmamızda bize çok büyük destek veren Alev Dikici '75 abimize teşekkür ederim.

Turnuva sonunda Banvit'ten Arber Berisha en değerli oyuncu, Büyük Kolej'den Kaan Bozkurt Camcı en iyi guard, Türk Telekom'dan Uğur Evren en iyi forvet, Banvit'ten Batuhan Uçum en iyi pivot, Hacettepe ise en centilmen takım seçilmiştir.

Turnuva sonrasında sıralaması şu şekilde olmuştur.

1. Banvit Spor Kulübü
2. Darüşşafaka Spor Kulübü
3. Karşıyaka Spor Kulübü
4. TAC Spor Kulübü
5. Türk Telekom Spor Kulübü
6. Hacettepe Üniversitesi Spor Kulübü
7. Büyük Kolej Spor Kulübü
8. Azerbaycan - Bakü Karması

TAC Spor Kulübü'nün Geleneksel Balosu...

Botanik'te mezun, okul yönetimi, çocuklarımız ve velilerimiz hep beraberdik. Bu sene yemekte 186 kişi vardı. Ancak yemeğe gelemeyip bilet alarak bize destek veren yaklaşık 50 civarında mezun ve veli oldu. Gecede Yılın Örnek Sporcu Öğrenci ödülleri verildi. Bu yıldan itibaren artık bu ödülün adı "Necati Güler Örnek Sporcu Öğrenci Ödülü" oldu.

Bu yılın Örnek Sporcu Öğrenci ödülleri SEV kızlarda hem voleybolcu hem tenisçi olan, aynı zamanda Öğrenci Birliği Başkanı Damla Söğütlü, erkeklerde küçük erkekler takımımızın oyuncusu Ata Tuna, TAC kızlarda TAC'90 mezunu Kasım Boro'nun kızı eskrim şampiyonu Ecenur Boro, erkeklerde genç takım ve okul takımımızın kaptanı Çağlar Aktay almışlardır.

Necati Güler Abi ödül alan iki basketbolcu çocuğumuza çok büyük jest yaparak Güler Legacy'de 1 haftalık Basketbol Eğitimi ödülü vermiştir. Geçen yıl TAC pastasını geceye katılan en eski TAC mezunu abimizle, en küçük TAC'liye kestirmiştik. Bu sene de pastayı 53. yaşgünü kutlayan Can Sonat TAC'77 ve 14. yaşgünü kutlayan küçük erkek takımı oyuncumuz Togayhan Çapar'a kestirdik. Böyle bir gecenin devamlılığını sağlamak gerçekten çok zor ama mezun-okul yönetimi-öğrenci ve velilerin bir araya gelebildiği tek gece, bu yüzden geceye katılan ve katılamasa da bize destek olan tüm mezunlarımıza teşekkür ediyorum.

Saygı ve sevgilerimle.

Ali Çekiç TAC'82

ZAMAN

Yahu, zaman!

*Kulak ver de iyi dinle,
Doğduğumdan beri, uğraşıyorsun benimle,*

*Yavaşlayacak yerde, çabuk geçtin,
Hızlanacak yerde, neredeyse durmayı seçtin.*

*Şimdi de yolun sonundaki bu çıkışsız inişte,
Bari arkadan itme!
Gidiyoruz işte!...*

Değerli mezunlar;

Yakıtımızı Shell'den alıyoruz,
Ödediğimiz miktarın belli bir oranı Tuğla Projesi'ne bağışlanıyor!
Shell tarafından...
Biz mezunlardan hiçbir kesinti olmadan!

Şimdiden 120'e yakın mezun ve TAC dostu projemize dahil oldu bile.
Kısa sürede 32 tuğlalık bağış, sitede sol alt köşedeki yerini aldı!
DEPOLARIMIZ ÇOCUKLARIMIZ İÇİN DOLMAYA BAŞLADI!

Siz de bu projeye dahil olun.
Dostlarınızı dahil edin!
Aracınızdan dahi inmeden,
size yollanacak anahtarlık ile
taşıt tanıma sisteminden deponuzu doldurun,
gelen bağışlar da tuğlalarımızı doldursun!

Projeye katılmak ve detaylı bilgi almak için:

ARAYIN : 530-3338399 - Betül Abla

YAZIN : dernek@tac-alumni.org

"Farkındayım;
okulumun bana verdiklerinin
ve benim de
ona borcumu
nasıl ödeyebileceğimin
farkındayım;
benim gibi yeni TAC lilerin
yetişmesine katkıda bulunmanın
gururunun farkındayım..."

**Depolarımız Tuğlalarla Dolsun
TAC'de Bir Çocuk Daha Okusun**